

Giới thiệu Cuồng Yêu Hỏa Phượng Hoàng

Đến với truyện Cuồng Yêu Hỏa Phượng Hoàng của tác giả Từ Nguyệt, bạn đọc sẽ trải qua nhiều cảm xúc khó tả trong tình yêu bởi sự tranh đấu, ghen tuông và những ích kỷ nhỏ nhen khiến con người ta bất chấp tất cả để đạt được thứ mình mong muốn.

Nàng vốn là Hỏa phượng hoàng, một nhân vật thần bí trong huyền thoại, vì không tuân thủ "Quy tắc giao thông", chỉ là một sai lầm nhỏ nhỏ không ngờ gặp phải tình cảnh biến hóa lớn như vậy! Nê tình đáng dấp hấn rất đẹp trai, nàng liền tha thứ hành động quái dị của hấn, chẳng qua là khi hấn càng quái dị thì nàng bắt đầu hối hận cho sự dung túng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hỏa Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Phía Tây Tô Châu, có một ngọn núi cao vút đứng thẳng, tên là Vân Ai Sơn, tương truyền, ở đây quanh năm không có dấu vết của con người vào núi, nhưng lại có Hỏa phượng hoàng.

Nghe nói Hỏa Phượng hoàng trong ngàn năm chỉ có một con, tu hành ngàn năm mới có năng lực hóa thành hình người.

Trung thu mười lăm, đêm trăng tròn, đỉnh núi Vân Ai Sơn tràn ngập không khí bất thường, tất cả chim bay cá nhảy đều tụ tập trên đỉnh núi, tựa hồ đang đợi cái gì.

Trăng sáng nhưng bạch ngọc giữa bầu trời đêm, bốn phía ánh sao như bảo thạch chiếu sáng, càng làm tôn lên vẻ đẹp của cảnh đêm.

Tất cả tinh hoa vạn vật đều ngưng tụ linh khí xuất thần dưới ánh trăng, khi một vệt sáng bay lên thì một đạo ngân quang mãnh liệt xung quanh ánh trăng bắn tán loạn ra ngoài, tạo thành một quang cầu.

Cơ hồ là cũng trong lúc đó, phía chân trời đột nhiên vang lên một tiếng phượng hót, không chỉ có trời đất rung động, mà còn dẫn tới tất cả động vật xôn xao cực lớn.

Trên bầu trời đêm rực rỡ xuất hiện một con Hỏa phượng hoàng toàn thân Hoàng Kim Sắc, nó vỗ cánh bay lượn, tư thái ưu nhã lại xinh đẹp.

Khi quang cầu đi đến một tòa bạch ngọc trên đỉnh núi thì Hỏa phượng hoàng cũng đáp xuống trên đài, nó ngẩng cái cổ xinh đẹp lên nhìn trời hót lên một tiếng thật dài.

Chỉ thấy màu bạc của quang cầu bao phủ toàn thân nó, dần dần, trên người nó vốn là Hoàng Kim Sắc như ngọn lửa cũng từ từ rút đi chuyển hóa thành một bộ lông vàng rực rỡ.

Trong móng lung của những lông chim rơi là tả có thể thấy được một cô gái xinh đẹp.

Ngọn lửa của Hoàng Kim Sắc bị màu bạc ánh trắng thay thế, nhẹ nhàng chiếu lên người nàng, làm tôn lên hình dáng của nàng, làm cho da thịt của nàng càng thêm trắng nõn không tỳ vết.

Một mái tóc mềm mại dài chấm đất, lại làm tôn lên vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn dung nhan mỹ lệ, thân thể thướt tha mềm mại như dương liễu, phảng phất giống như Hằng Nga lên hạ phàm.

Tôi nay chính là Hỏa phượng hoàng trong truyền thuyết muốn dục hóa trùng sinh, thời khắc quan trọng để thoát thai hoá cốt.

Vậy mà, đang lúc Hỏa phượng hoàng sắp hoàn toàn biến hóa thành hình người thì một tiếng động rung chuyển lòng người từ trên trời truyền đến.

Nhìn theo hướng âm thanh phát ra, nhất thời lại làm nên một trận xôn xao.

Không thể nào?

Một con Hỏa phượng hoàng khác xuất hiện? Nhưng khác nhau là, ngọn lửa trên người con Hỏa phượng hoàng này không phải là Kim Hoàng Sắc, mà là Hắc hỏa kinh người, âm thanh chói tai giống như quỷ khóc thần.

Không! Đó không phải là Hỏa phượng hoàng, mà là kẻ thù không đội trời chung của Hỏa phượng hoàng —— Hỏa Điều tộc.

Hóa ra nó là tồi thừa cơ đánh lên?

Bóng đen nhanh chóng đánh mạnh về phía Hỏa phượng hoàng, nhắm chuẩn vào Hỏa phượng hoàng giống như không cho Hỏa phượng hoàng có cơ hội

phản kích.

Mà chính vào thời khắc quan trọng Hỏa phượng hoàng không thể làm gì khác hơn là từ hình người lặn nửa biến trở về nguyên hình giương cánh bay cao, trốn tránh Hỏa Điều vô tình công kích.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời đêm bị Hỏa phượng hoàng cùng Hỏa Điều chiếm cứ, đêm tối cũng bị nhuộm thành màu vàng kim và màu hắc hồng.

Trong nhân gian có truyền thuyết, Hỏa phượng hoàng cùng Hỏa Điều năm ngàn năm trước vốn là cùng nguồn gốc, cũng coi là đồng loại, nhưng bởi vì hoàng đế được Hỏa phượng hoàng trợ giúp, cho nên đặc biệt ban cho “Phượng Hoàng” cái tên Cát Tường, từ đó thân phận phi phàm.

Đồng bạn Hỏa Điều thấy thế tất nhiên đỏ mắt, tự nhiên sinh lòng đố kỵ, kết làm tâm kết, thù hận càng ngày càng sâu, cũng không biết khi nào chấm dứt.

“Hỏa phượng hoàng, đêm nay là ngày ngươi dự hóa trùng sinh, không có năng lực đối kháng với ta, ta đối với ngươi cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi, giấc ngủ đi!” Nói xong, thân hình Hỏa Điều nhanh tựa như gió, âm u bất chợt bay tới trước mặt Hỏa phượng hoàng.

Hỏa phượng hoàng vô lực tiến công, chỉ có thể hết sức né tránh.

Hỏa Điều dùng cái mỏ sắc bén không ngừng công kích, tiếng đánh nhau kịch liệt pha lẫn tiếng chim kêu bén nhọn làm khiếp đảm hồn người.

Không biết qua bao lâu, vốn là hết sức né tránh toàn thân Hỏa phượng hoàng một hồi co rút, nó đuổi dài cổ, hướng lên trời phát ra tiếng như thống khổ rên rỉ.

Trong Kim sắc quang, Hỏa phượng hoàng và hình thể một cô gái xinh đẹp đang biến hóa lẫn nhau, căn bản không cách nào đối kháng Hỏa Điều.

Hỏa Điều không thể mất thời cơ, mở rộng hai cánh dùng sức đánh về phía Hỏa phượng hoàng đang biến thân, thanh thế như phong ba sóng lớn, từng lớp mãnh liệt.

Hỏa phượng hoàng cứng rắn chịu đựng cuồng phong của Hỏa Điều, bay ngược về sau hai trượng, nhưng Hỏa Điều càng thêm bức người bỏ khuyết thêm một chương.

Trong bầu trời đêm, chỉ thấy Hỏa phượng hoàng đột nhiên rơi xuống, giống như một quả cầu lửa nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.

Hỏa Điều dương dương đắc ý bay tới đài ngọc thạch mà ban đầu Hỏa phượng hoàng đứng, nó nhìn lên trời phát ra một tiếng kêu lớn, giống như là đang tuyên cáo thắng lợi của nó.

Giống như là đang nói từ đây trên đời không còn Hỏa phượng hoàng.

Ta thích nghe tiếng ngươi thờ gấp rên rỉ. Giống như một loại âm thanh của thiên nhiên. Kích thích ta vĩnh viễn yêu thương ngươi không có tận cùng.

---o0o---

Bắc Kinh, nhà Thanh năm Càn Long.

Đức thân vương phủ trên dưới một khung cảnh hân hoan, bởi vì hôm nay là ngày vui của Đức Chiêu bối lạc, tân nương là Trần cách cách một mỹ nữ xinh đẹp thông minh nhất được mọi người ca tụng.

Đến khi động phòng, Đức Chiêu cho lui tất cả những người khác, cả tân phòng chỉ còn lại hấn và tân nương. Bất quá hấn cũng không đưa tay vén khăn trùm của tân nương mà ngồi bên cạnh bàn một mình buồn bực uống rượu.

Theo lẽ hôm nay là ngày tam hỉ lâm môn, Đức Chiêu so bất luận kẻ nào đều cao hứng hơn, nhưng ngoại nhân không biết, hôm nay người cưới thê tử Trần cách cách không phải là nhị bối lạc của Đức thân vương phủ.

Phải là huynh trưởng của hấn Đức Long bối lạc!

Việc hôn sự này mặc dù là hoàng thượng tự mình ban hôn, ai cũng không dám kháng chỉ, nếu không sẽ bị chém đầu. Nhưng đối mặt với nữ nhân vốn nên gọi là tâu tâu này, Đức Chiêu chỉ có thể cầm lấy ly rượu, một chén nhận lại một chén uống lấy uống để, nhưng trong lòng không nghĩ ra bất kỳ ngôn ngữ thỏa đáng nào để nói với tân nương. Cứ như vậy, hai người trầm mặc qua hai canh giờ.

“Tại sao ngươi lại muốn thú ta?”

Vốn đang trầm mặc Trần cách cách lên tiếng, ly rượu định đưa lên miệng của Đức Chiêu cũng dừng ở giữa không trung, ánh mắt của hấn rơi vào cái khăn đỏ trước mặt che lấy gương mặt nhỏ của nữ tử.

“Ngươi nói cái gì?” Hấn mở miệng hỏi, giọng nói mang theo men say.

“Ngươi hỏi hận thú ta sao?” Nàng hỏi.

Đức Chiêu không trả lời, không khí lại rơi vào trầm mặc, hai người như hai pho tượng phảng phất là không có sinh mạng ngồi đối diện nhau.

Bất chợt, Trần cách cách đưa tay muốn gạt khăn đỏ, lại bị Đức Chiêu ngăn cản.

“Chờ một chút! Xin hãy nghe ta nói, nếu như sau khi ngươi nghe xong không muốn trở thành thê tử của ta, ta tuyệt không làm khó dễ ngươi.”

Nàng không trả lời lại rõ ràng chần chờ một chút, sau đó gật đầu một cái.

“Ta không phải là tân lang của ngươi, ngươi nên gả là đại bối lạc của Đức thân vương phủ, huynh trưởng của ta, bất quá xảy ra một chút ngoài ý muốn, cho nên. . . . . Bởi vì hoàng thượng đã ban hôn, vì không để thánh nhan nổi giận, không thể làm gì khác hơn là ủy khuất cách cách gả cho ta một tân lang thế thân.”

“Đức Long bối lạc xảy chuyện gì?”

“Hắn. . . . . Xin cách cách giữ bí mật.”

“Ngươi tốt nhất nói thật, không nói ta liền hỏi bầm hoàng Ama nói các ngươi lừa gạt.” Âm thanh của nàng mềm mại nhưng lại mang theo một tia lạnh lùng uy hiếp.

“Không, ta không tính lừa gạt, bởi vì đại ca không được khỏe, tất cả Đức thân vương phủ đều do ta thừa kế, mà Trần cách cách ngươi. . . . .”

“Người phải gả cũng là ngươi, có đúng hay không?” Nàng cắt đứt lời của hắn.

“Ngươi không cần lo lắng, chỉ cần đại ca tốt. . . . .”

“Hắn thế nào?”

“Một thời gian trước hắn gặp cướp, những tên cướp đáng chết kia chẳng những đoạt tiền, còn dùng đá đánh vào đầu hắn, cho đến khi hắn được người ta phát hiện thì chỉ còn một hơi thở, mà đại phu nói, hắn có thể sẽ nửa người tàn phế. . . . . Cả đời.” Giọng Đức Chiêu vang vọng trong tân phòng, trên bàn long phượng ngọn lửa đèn cày ở trong không khí lóe lên khung cảnh đầy mỉa mai.

“Nếu như ngươi không muốn cuộc hôn nhân này. . . . .”

“Nếu như Đức Long bối lạc cả đời không tốt lên, ngươi làm như thế nào?” Nàng hỏi ngược lại.

“Ta tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Vừa một hồi trầm mặc, bên trong phòng tĩnh lặng đến dọa người.

“Ta nên trở về cung nói cho hoàng Ama, đây chính là tội khi quân! Ta nên gả chính là đại bối lạc của Đức thân vương phủ, phải là người thừa kế huyết thống chân chính của Đức thân vương, trở thành phúc tấn cao quý uy quyền, mà không phải gả cho nhị bối lạc không có gì cả. Ngươi biết không? Trên dưới triều đình trên bao nhiêu kiệt xuất vương hoàng thân quốc thích tộc muốn chạm đến cửa hôn sự này.”

Mặc dù Trần cách cách chỉ là nghĩa nữ của hoàng hậu, nhưng ở trong cung được cưng chiều không khác với nữ nhi ruột thịt.

“Ta biết, nếu như cách cách cố ý. . . . .”

“Nếu đã cùng ngươi bái đường, ta chính là thê tử của ngươi.”

Đức Chiêu tròn to mắt, ánh mắt mãnh liệt tựa hồ muốn xuyên qua khăn đỏ để nhìn thẳng ánh mắt của nàng, hắn cũng không khỏi tò mò muốn biết, Trần cách cách được muốn vờ sung ái sẽ có bộ dáng như thế nào.

Không báo trước, nàng đưa tay gạt khăn đỏ trên đầu mình ra, lộ ra dung mạo quốc sắc thiên hương ưu nhã, Đức Chiêu cảm giác chấn động toàn thân, ánh mắt cơ hồ không cách nào rời đi dung nhan xinh đẹp của nàng.

Trần nhi cũng rung động nhìn nam nhân ở trước mắt, dưới ánh nến, thân hình cao lớn của hắn ngồi ở trên ghế, khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất xuất sắc, khiến cho hắn thoát nhìn ngạo mạn lại cao quý.

Nàng cảm giác được tim mình cuồng loạn khi nhìn hắn, một chút cũng không thấy được sự tĩnh táo của ngày xưa.

“Cách cách, ngươi có thể lựa chọn không muốn cuộc hôn nhân này, lựa chọn không quan tâm ta, nhị bối lạc không có gì cả này.”

Khẩu khí của hắn mang theo sự bất đắc dĩ cùng khổ sở, người bên cạnh có lẽ nghe không hiểu, bởi vì hắn có thể che giấu rất khéo. Nhưng chẳng biết tại sao, Trần nhi lại nghe ra được ra, nhưng nàng lại lựa chọn trầm mặc.

Tầm mắt của Đức Chiêu chưa từng rời khỏi hai mắt nàng, hắn cố gắng bách mình không có chút tình cảm nào nói: “Hồi cung đi, nếu không muốn lưu lại.”

“Nếu như ta không trở về cung?” Giọng hơi khàn khàn tiết lộ nội tâm của nàng. Tại sao? Nàng đối với một nam nhân mới lần đầu gặp mặt lại có khát

vọng mãnh liệt, thật là quá xấu hổ, loại cảm giác này không nên xuất hiện ở một thiên kim tiểu thư từ nhỏ đã thuộc lòng tam tông tứ đức.

Nhưng khi nàng nhìn thẳng vào mắt hắn thì phảng phất như bị hành hạ linh hồn. Tình cảm mãnh liệt đánh thẳng vào lòng nàng, cho tới bây giờ nàng cũng không tin chuyện nhất kiến chung tình, nhưng khi nàng nhìn thẳng vào đôi con ngươi đen như mực của hắn nàng hiểu ra một chuyện. Nàng đối với nam nhân trước mặt này vừa thấy đã chung tình.

“Nếu như ngươi không trở về cung, ta sẽ cho là ngươi đón nhận cuộc hôn sự này, đón nhận. . . . . Ta.” Hắn chậm rãi nói. Hắn từ từ đi tới trước mặt nàng, vươn tay chạm khuôn mặt tinh tế của nàng.

Trên nhi cảm giác được hơi thở nặng nề của hắn, thở hào hển, cảm giác được mình bị lạc trong con ngươi cô độc của hắn, nàng hiểu tim của mình đã bị nam tử tuấn vĩ trước mắt bắt lấy. Trong lòng có một thanh âm rất rõ ràng nói cho nàng biết, là hắn rồi, là nam nhân này sẽ đi cùng nàng cả đời.

“Ngươi. . . . .” Nàng chần chờ vươn tay nắm chặt hắn: “Thật muốn ta đi sao?”

Hắn có muốn không? Không, hắn lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền hiểu mình hãm sâu rồi, đắm chìm trong đôi mắt ôn nhu tràn đầy trí tuệ của nàng.

“Không!” Đức Chiêu nhẹ giọng khạc ra cái chữ này, sau đó đưa tay đem nàng kéo vào trong ngực, liếc nhìn hôn nàng.

Trong lòng hắn âm thầm quyết định, coi như là hoàng thượng cảm đạo đề lên cổ hắn, cũng không ngăn cản được quyết tâm muốn có nàng của hắn.

Hắn lầm bầm nói: “Không! Ta không cho ngươi đi!”

Khi Đức thân vương phủ từ trên xuống dưới một mảnh hoan thiên hi địa, phi thường náo nhiệt thì ở một nơi khác trong phủ khác biệt một trời một vực, giống như đen nhánh, không có chút sức sống nào.

Trên đất bừa bãi những mảnh chén bẻ, vốn là một căn phòng khí phái hoa lệ bởi vì bị người phá hư mà trở thành không chịu nổi. Trong bóng đêm cả phòng như tràn ngập không khí tử vong.

Đức Long một thân một mình ngồi trên xe lăn làm bằng gỗ, cặp mắt nhìn phía đông được pháo hoa chiếu sáng cả bầu trời đêm. Trên gương mặt tuấn vĩ của hắn không có bất kỳ biểu tình gì, giống như một pho tượng hoàn mỹ không có sinh mạng.

Không biết qua bao lâu, một tiểu nha hoàn thoạt nhìn khoảng mười ba, bốn tuổi xuất hiện ở bên cạnh hắn. Nàng gọi là tiểu Nhã, vốn làm việc ở phòng giặt quần áo, lại bị Phúc tổng quản phái tới hầu hạ Đức Long bồi lạc.

Trong phủ từ trên xuống dưới không một người làm dám đến phục vụ vị chủ tử tính tình đáng sợ này, mà nàng mới vào phủ không bao lâu, cho nên nghe lời là tự nhiên. Thấy bồi lạc gia không nhúc nhích, giống như là chết rồi, tiểu Nhã có loại xung động muốn khóc.

Trong phủ gần gần mấy tháng, nàng cũng đã nghe nói những chuyện có liên quan đến Đức Long bồi lạc, trong triều đình, người nào không biết hắn là đại hồng nhân rất được hoàng thượng tin dùng, nắm giữ quyền lực đủ để hô phong hoán vũ, có thể nói là muốn gì được đó.

Coi như hắn không có tâm đòi hỏi cũng sẽ có người cung kính hai tay dâng lên, cho nên Đức Long bồi lạc tự nhiên được người người hâm mộ.

Bề ngoài, quyền lực, tiền tài và quyền thế, tất cả những gì con người yêu thích và ngưỡng mộ đều rơi vào trên người hắn, thế nhân cảm thấy ông trời cũng quá ưu ái hắn.

Nhưng tất cả vận mệnh tốt đẹp này, đều biến mất ở ba tháng trước sau một lần ngoài ý muốn, bây giờ Đức Long chẳng những không có tư thế oai hùng toả sáng. Một không đi được, không cách nào mở miệng nói chuyện! Không có bất kỳ hi vọng ai nhắc chỉ còn là một phế nhân.

Gần đây nghe nói càng thêm hồng bết, bệnh tình tuy nói là tốt được một chút, nhưng bất chợt hắn lại sẽ giống như đã thú nổi điên công kích người. Lần trước một gia đình tới giúp hắn thoa thuốc đột nhiên bị hắn điên cuồng cắt đứt sống mũi, cộng thêm những vết thương lớn nhỏ để làm hắn ở trên giường ước chừng nằm hơn một tháng mới có thể xuống.

Tiểu Nhã nghĩ đến chỗ này không nhịn được nuốt nước miếng một cái, sợ mình sẽ trở thành người luyện quyền của bồi lạc gia. Bằng vào thân hình bé nhỏ của nàng, nếu như bị cứng rắn ném ra khỏi phòng, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

“Chủ tử, ta tên là tiểu Nhã, tới hầu hạ. . . . . Hầu hạ ——”

Lời nói còn chưa nói xong, tiểu Nhã liền thấy mình đón nhận một đôi mắt lạnh như băng, làm người ta phát run lạnh lẽo thẳng từ lòng bàn chân vọt lên. Thật là một ánh mắt đáng sợ, giống như muốn giết người. . . . .

“Ta. . . . . Ta muốn. . . . . Muốn hỏi. . . . . Chủ. . . . . Chủ. . . . .” Nàng sợ đến ngay cả lời đều nói không ra được.

Mà lúc này, tiểu Nhã mở to mắt, vẫn không rõ Đức Long muốn làm cái gì, chỉ thấy hắn từ từ cầm lên một vật gì đó, tiếp theo không báo trước ném vào người nàng.

“A ——” Tiểu Nhã thét thê lương chói tai hoảng hốt chạy ra khỏi phòng.

Bốn phía chỉ còn một mình Đức Long cô đơn. Mặt hần mặt không chút thay đổi nhìn trời, đắm chìm trong thế giới của mình, bất động duy nhất chính là, đáy mắt hần xóa sạch nụ cười ác ý, phảng phất như là thấy người khác hoảng hốt luống cuống là một loại khoái cảm được trả thù.

Hần lại ngửa đầu lẳng lặng nhìn những ngôi sao trong đêm đen, làm người ta có loại cảm như mộng như thực, mà ở lúc này, hần nhìn thấy một chấm nhỏ càng ngày càng sáng. Nhưng tới gần, hần mới hiểu, tỏa sáng là không là sao, mà là một hỏa cầu nhanh chóng đang rơi xuống.

Hỏa cầu? Sao lại có hỏa cầu?

Hỏa cầu còn bao vây lấy một vật, giống như là. . . . .

Vốn là gương mặt không chút thay đổi của nam nhân lúc này bị vật được hỏa cầu vây quanh thì ánh mắt đột nhiên tròn to, ngay cả miệng cũng kinh ngạc không khép lại được.

Là người! Một nữ nhân! Phát hiện muốn né tránh thì hần căn bản là không cách nào tránh! Đã không kịp, hỏa cầu rơi vào người hần, mắt thấy sẽ phải đụng vào. . . . .

“Đại ca?” Đức Chiêu sợ hãi nương theo tiếng va chạm cực lớn ở cửa đại môn vang lên.

“A! Chuyện gì xảy ra? Đại ca!”

Vốn là đến nhìn xem huynh trưởng, Đức Chiêu thế nào cũng không nghĩ ra, vừa mới đi tới cửa liền thấy đến hỏa cầu khổng lồ rơi xuống người Đức Long. Khói mù tràn ngập, tia lửa văng khắp nơi, phòng bốn phía lập tức phát hỏa, tình huống khiến cho tất cả mọi người luống cuống tay chân, vừa cứu người vừa cứu hỏa.

“Đại ca?”

Đức Chiêu muốn xông lên phía trước, lại bị người chung quanh kéo.

“Nhị bối lạc, đừng đi! Va chạm này nếu không chết, đại bối lạc cũng sẽ bị lửa thiêu chết, người cũng không thể cứu.”

“Không! Người đâu! Mau tắt lửa, nhanh.” Đức Chiêu lớn tiếng ra lệnh, cuối cùng cầm thùng gỗ giúp một tay cứu hỏa. Trong lòng hần không ngừng cầu ông trời đừng tàn khốc như vậy, cướp đi người thân duy nhất của hần ở trên đời.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ trong ngọn lửa truyền ra một tiếng kêu vang dội của chim phượng, khiến cho tất cả mọi người đều sùng sờ tại chỗ, ánh mắt tập trung vào ngọn lửa.

Chuyện thần kỳ vào lúc này xảy ra, vốn là ngọn lửa hết sức mãnh liệt lại từ từ nhỏ đi, nhìn thấy cảnh tượng này khiến cho mọi người cũng há to miệng. Đức Chiêu cũng không dám tin, thùng gỗ trong tay rơi trên mặt đất không tự giác phát ra tiếng vang.

Ánh mắt của mọi người toàn bộ rơi vào một thân đen sẫm cháy khét của Đức Long, gương mặt tuấn mỹ của hần bị hun đến đen, y phục bị cháy sạch rách tung toé, đáng vẻ chặt vật, buồn cười.

Nhưng là, mọi người giật mình là, hần. . . . .Cur nhiên đứng thẳng! Hơn nữa trong ngực còn ôm một nữ tử đang hôn mê bất tỉnh.

“Đại ca, ngươi không sao chứ?” Mặt Đức Long không chút thay đổi, đối với mọi người loại vẻ mặt này vốn là rất bình thường.

Bởi vì, sau khi Đức Long ngoài ý muốn bị thương, hần vẫn là loại vẻ mặt này, duy nhất mọi người sinh lòng rung mình ánh mắt của hần không giống như lúc trước. Chỉ thấy hai mắt của hần không hề trống rỗng mờ mịt nữa, ngược lại tràn đầy cuồng dã, tà nịnh, như ẩn như hiện của tà ma của màn đêm.

Mọi người nhìn hần ôm nữ tử từ trên trời giáng xuống chậm rãi đi vào trong phủ, đối mặt với tất cả kỳ quái này, ai cũng giống như đang nằm mộng.

“Đại ca!” Đức Chiêu vọt tới trước mặt hần, kích động nói: “Ngươi có thể đi, ngươi đã tỉnh, vậy là ngươi sẽ phục hồi như cũ?”

Đức Long không nói gì, chẳng qua là lướt qua hần tiếp tục đi về phía trước.

“Đại ca, ngươi. . . . .” Đức Chiêu đau lòng nhìn bóng lưng của huynh trưởng. Chẳng lẽ đại ca như cũ không nhận biết hần? Không! Nếu xuất hiện kỳ tích để cho hai chân tàn phế của đại ca có thể đi được, vậy hần nhất định sẽ phục hồi như cũ, nhất định là khỏe mạnh rồi!

Đức Chiêu lần nữa vọt tới trước mặt Đức Long ngăn cản đường đi của hần.

“Đại ca! Nữ tử này. . . . .” Hần mới đưa tay muốn chạm nàng, lại bị Đức Long găm lên giận dữ cho hù dọa:

“Đại ca, ngươi. . . . .”

“Nàng —— là —— ta —— !” Trong bóng đêm lạnh lùng, giọng đứt quãng của Đức Long vang vọng như dã thú, tựa hồ thống khổ mà thông thả găm thét mãnh liệt, ra vẻ hần không cho bất luận kẻ nào đụng vào nàng tham muốn giữ lấy.

Mãi cho đến hán biến mất ở trước mắt hồi lâu, Đức Chiêu cũng không có cử động. Hán rung động nhìn huynh trưởng có thể nói chuyện, có thể đi bộ. Điều này đại biểu cái gì?

Vậy mà, bất kể đại biểu chính là cái gì, có thể tin chắc chính là, kỳ tích đã xảy ra, là do hóa cầu kia sau khi rơi xuống người Vương huynh rồi xuất hiện một nữ tử xa lạ.

Đức Chiêu quyết định, vô luận như thế nào hán cũng sẽ đem hết toàn lực cảm tạ ân nhân cứu mạng này.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hóa Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Phượng Hoàng không biết hôn mê bao lâu sau khi chậm rãi mở mắt, nàng chỉ cảm thấy một hồi thiên toàn địa chuyển, làm nàng không nhận được rên rĩ ra tiếng, lại không có lực nhắm hai mắt lại, chờ đợi cảm giác ghé tòm trong quá khứ. Bất tỉnh cũng tốt! Nhớ lại liền muốn ới. Hôn nữa nàng cũng rất khát, toàn thân nóng như bị lửa thiêu.

Nhưng vào lúc này, một dòng nước trà ngọt chậm rãi chảy vào cổ họng đang khát của nàng, khó chịu nơi cổ họng tiêu trừ không ít cảm giác không thoải mái. Thật thoải mái, thật muốn cảm tạ người hảo tâm này, đối với nàng thật ôn nhu.

Tiếp theo, nàng lại cảm thấy đến một đôi tay ấm áp ôm nàng, giống như là đang ôm đứa trẻ để cho nàng rúc vào lồng ngực ấm áp, giống như lúc trước nàng rúc vào trong ngực mẫu thân tìm sự che chở mỗi khi sợ hãi.

“Mẫu thân!”

Nàng nhỏ giọng khẽ gọi, hai tay mảnh khảnh cũng chậm rãi ôm lấy eo đối phương, giống như tiểu cô nương muốn được người sủng ái ôm vào trong ngực ấm áp, vĩnh viễn đều không rời đi.

Nhìn người trong ngực ngủ say sưa, tầm mắt Đức Long thủy chung không rời khỏi gương mặt thiên chân vô tà khi nàng ngủ, cánh tay của hán không tự chủ ôm càng chặt hơn, phảng phất muốn đem nàng khảm vào trong cơ thể mình.

Đây là trời ban cho hán, mỗi đêm qua đi trong cô độc, trong mộng cảnh, hán cũng sẽ nằm mơ thấy một tuyệt sắc giai nhân toàn thân bị ngọn lửa bao vây, ở trước mặt của hán phong thái uyển chuyển, nụ cười khéo léo kia đẹp làm sao.

Hán vốn tưởng đây chỉ là một giấc mộng! Một giấc mộng đẹp làm cho người ta vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Hán nhẹ nhàng duỗi ra ngón tay ven theo nàng ngủ quan qua lại sờ nhẹ, tóc nàng như tơ tinh sảo thả ra hai bên ôm lấy gương mặt như tuyết, làm cho nàng trở nên nhu nhược vô lực nhỏ yếu. Mũi của nàng khéo léo vừa đáng yêu, còn có một đôi môi anh đào mê người lại kêu gọi.

Đây là tình nhân trong mộng của hán, không nghĩ sẽ từ trên trời giáng xuống! Mặc dù sự xuất hiện của nàng hết sức dọa người, còn hết sức rung động, lại làm hán trọn đời khó quên.

Ánh mắt đôi mắt nhìn chòng chọc đôi môi phấn nộn của nàng, hán không kìm được ôm lấy gương mặt nàng, cúi đầu hôn thật sâu, dùng sức, vội vàng, phảng phất giống như nàng là khát vọng duy nhất trong lòng mình.

Rất nhanh, hán không thỏa mãn với một nụ hôn, hán muốn nhiều hơn, nhiều hơn. Môi của hán tựa như mưa rơi rơi lên cái cổ non nớt của nàng, hai tay cũng lớn mật thăm dò vào trong cổ áo nàng, nhiệt tình vuốt ve hai đỉnh phấn hồng đầy đặn, ngón tay bừa bãi xoa nắn làm hai đỉnh phấn hồng từ từ trở nên thẳng đứng.

Trong hoảng hốt, Phượng Hoàng không kìm hãm được phát ra tiếng rên rĩ vui sướng, trong cơ thể bị tình dục bao phủ, toàn bộ ôn nhu vuốt ve làm khơi mào, như lửa cháy cuồng nhiệt nhanh chóng lan ra đồng cỏ.

Nàng chưa bao giờ có loại cảm giác thoải mái lại mê say này, thân thể xinh đẹp cũng run rẩy không dứt khi đôi tay kia không an phận ở trên da thịt nàng dao động.

Da thịt non mịn của nàng trong đêm nổi da gà, da thịt trắng như tuyết cũng bởi vì kích thích mà biến thành màu hồng mê người.

Môi của hán vừa đặt lên ngực nàng, tham lam mút lấy đỉnh đầu màu hồng, cho đến khi hai ngọn đồi đứng thẳng. Phượng Hoàng theo bản năng đưa ngón tay luôn vào trong mái tóc dày của hán, giãy dụa lấy hông của mình hấp dẫn, mê theo quán lấy thân thể hán.

“Ừ —— không muốn —— nóng quá ——” Nàng cắn chặt môi dưới, lại vẫn không ngừng được tiếng thở dốc yêu kiều mê người, cũng lay động dục hỏa trong cơ thể của Đức Long.

Đức Long nhìn tiểu nữ nhân trong ngực, chỉ thấy đôi mắt nàng khép chặt, gương mặt hồng hồng khiến nàng thoát nhìn xinh đẹp mê người.

Đôi môi nóng bỏng của Đức Long dùng sức bú, hần dùng hàm răng nhẹ gặm, không ngừng kích thích tình dục trong cơ thể ngượng ngùng của thiếu nữ, một tay kia nắm lấy nơi đầy đặn, tà tứ vuốt ve.

“A!” Nàng khẽ kêu một tiếng, thân thể như bị điện giật làm run rẩy.

Phượng Hoàng cảm nhận được sự vuốt ve chân thật, cảm giác phiêu phiêu dục tiên dục tử làm nàng thoải mái không muốn mở mắt, không muốn tỉnh lại.

“Ừ. . . . . A. . . . . Ừ —— thật là nhột —— không muốn ——”

Nàng vô ý thức phát ra tiếng rên rỉ mắt hôn, chỉ cảm thấy thân thể như bị lửa nóng thiêu đốt, tư thái yếu mị ở trước mặt Đức Long không ngừng trêu chọc làm hần liễu lĩnh ham muốn.

Lão Thiên! Nàng mềm mại như thế, ấm áp, giống như một loại đường ngọt ngào, hần không thể chờ đợi muốn hưởng thụ tất cả trước mắt.

Môi của hần không ngừng ở gương mặt cùng cổ của nàng tham lam hôn lấy, từ từ đi xuống, ngón tay véo nhẹ đỉnh hồng đang rung động trước ngực nàng, trêu đùa, đùa bỡn, từng trận tê dại làm toàn thân nàng vô lực.

Phượng Hoàng hoảng hoảng hốt hốt nặng nề mở ra mí mắt, phát hiện mình cũng không phải là đang nằm mộng, mà là —— Thật sự có người đang trên người của sờ tới sờ lui!

“Chờ một chút! Ngươi là ai?”

Bàn tay Đức Long đang rút đi xiêm áo cuối cùng trên người nàng, cũng kéo đôi chân ngọc như tuyết trắng ra muốn đi vào cấm địa thần bí của thiếu nữ thì một tiếng thét kinh ngạc đến cực độ chói tai làm hần khẽ nâng đầu lên.

“A....”

“Không cho kêu! Có chuyện gì chờ một chút hãy nói.”

Lão Thiên! Hần lại dám lấy tay che miệng của nàng không cho nàng lên tiếng? Quả nhiên là đại sắc lang không thể tha thứ!

“Cái gì chờ một chút. . . . . Đó! Không” Phượng Hoàng còn chưa kịp phản ứng kịp, liền cảm thấy ngón tay của hần đang thăm dò vào giữa hai chân nàng, sờ mó cánh hoa của nàng, toàn thân nàng như giống như điện giật run rẩy.

“Không muốn! Buông ta ra!” Nàng cảm thấy thẹn thùng, sao hần có thể đem ngón tay đưa vào nơi đó của nàng, còn sờ nàng. . . . . Bất quá, một con sóng khoái cảm lại làm nàng thoải mái nói không ra lời nói.

“Chưa từng có người nào dám ở trước mặt của ta nói hai chữ 'Không muốn'.” Hần nhẹ nhàng nói, đôi môi từ từ nở nụ cười xấu xa.

“Ngươi rốt cuộc là người ai?”

Nhìn mặt nàng vì kích tình trở nên đỏ ửng, thoát nhìn làm người ta chỉ muốn hảo hảo mà ăn hiếp nàng.

Nàng muốn đẩy ra hần thì ngón tay của hần lại thỉnh linh thăm dò vào tiểu huyết, ngón tay qua lại không ngừng mà nheo lấy tiểu huyết nhạy cảm của nàng.

“A! Không muốn.”

Phượng Hoàng bị khoái cảm cường đại trước nay từng chưa có dọa sợ, nàng cảm thấy thân thể mình không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể kịch liệt run rẩy, khi bàn tay hần cứng rắn lại ấm áp vuốt ve làm hạ thể nàng chảy ra một dòng nước ấm.

“Không muốn. . . . . Dừng tay. . . . .” Nàng không thể mặc cho nam tử xa lạ vô lễ làm cho nàng vừa ngượng ngùng vừa mắc cỡ.

Nhưng là, nàng kháng cự không được ngón tay của hần ở trong tiểu huyết của nàng tà tứ dao động, thân thể giống như có vật gì đó thúc giục lấy nàng, làm nàng không kìm hãm được giẫy dụa cặp mộng tuyết trắng nghênh hợp cùng hần một lần lại một lần mắc cỡ kéo ra đưa vào.

“Không muốn. . . . . Ngươi buông ta ra. . . . . Ta không biết ngươi là ai. . . . .” Hai tay nàng chống đỡ vai hần, vô lực khước từ hần.

Dưới sự trêu đùa của hần, tiểu huyết của nàng không ngừng chảy ra ái dịch trong suốt, dính ngón tay của hần, càng làm cho ham muốn của hần thêm kích động.

“Bất kể ta là ai! Ngươi đều là của ta!” Ngữ khí của hần tràn đầy chuyên chế cùng bá đạo.

Môi của hần thay thế ngón tay, hơi thở nóng bỏng phun vào giữa hai chân của nàng, đầu lưỡi linh hoạt ướt át càn rỡ trêu chọc bởi vì kích tình mà biến thành sắc hồng.

“A. . . . . Không muốn. . . . .” Nàng không chịu nổi rên rỉ, hần tham lam mút lấy ái dịch mê người, sử dụng hàm răng nhẹ gặm lấy tiểu hạch nhạy cảm

của nàng

Phiêu phiêu dục tiên dục tử khoái cảm làm Phụng Hoàng hương thở hổn hển, yêu kiều liên tiếp, nàng mặt như hoa đào, đỏ ửng, mê người trông mắt tràn đầy ngọn lửa kích tình. . . . .

Đức Long đưa tay giải phóng vật đã sớm căn trướng của mình, cúi người nằm lên cơ thể mềm mại của nàng.

“Nhấn nài một chút là tốt.” Hắn nói nhỏ rồi hôn lên môi nàng, không ngừng hấp thu ngọt ngào trong miệng nàng, bàn tay vuốt ve hai đỉnh tuyết trắng của nàng.

Phụng Hoàng hoảng hoảng hốt hốt muốn mở miệng hỏi hắn nói là có ý gì thì một cổ nóng bỏng áp lực cường đại không ngừng hướng mật huyết của nàng đẩy vào, nàng không nhịn được thở dốc muốn né tránh.

Hai tay Đức Long dùng sức ngăn chặn đôi tay nhỏ bé đang gầy dựa của nàng, môi bá đạo hôn nàng, ép nàng thừa nhận hắn tiến vào thân thể nàng, nàng đau đến không muốn sống thét chói tai.

Thật là đau! Thương vết do bị phỏng đau nhói lẫn vào tạo nên một cổ đau đớn mãnh liệt, Phụng Hoàng cảm giác được hắn tràn đầy trong cơ thể nàng, như vậy lớn, như vậy nóng. Nàng căng thẳng ôm lấy thân thể của hắn, giống nhau người chết đuối ôm được khúc gỗ không thả.

Đức Long không ngừng hôn nàng, nụ hôn của hắn càng ngày càng hung mãnh lại đói khát, hắn cũng bắt đầu từ từ đem mình đẩy vào sâu hơn trong cơ thể chặt chẽ ướt át, sau đó thối lui ra khỏi, lại nhanh chóng đẩy vào làm người ta run rẩy kéo ra đưa vào.

Nghe nàng vong tình mà kêu ra tiếng, càng làm hắn thêm hưng phấn, hắn lại một lần rồi một lần càng thêm cuồng dã chạy nước rút, muốn đem dục vọng của hai người lên thiên đàng.

Phụng Hoàng không kim được động eo nhỏ nhắn nghênh hợp hắn chỗ mang đến một hồi khoái cảm tuyệt vời, cái miệng nhỏ kích tình lại bật ra tiếng yêu kiều thẹn thùng lại mê người.

Trong kích tình kinh người, Đức Long cũng tăng nhanh tốc độ, không lâu sau hắn gầm nhẹ như dã thú, thân thể một hồi run rẩy, đem mầm móng nóng ấm của hắn toàn bộ bắn vào trong cơ thể nàng. . . . .

Phụng Hoàng mới nếm thử tình yêu nam nữ của nhân gian, sau khi cuồng liệt kích tình qua đi, tất cả nghi vấn cũng không hỏi ra miệng, liền bị một mối bao phủ. Mí mắt nặng nề làm nàng mềm yếu vô lực rúc vào trong ngực cường tráng mà ấm áp của hắn, mà cánh tay nam nhân tràn đầy tham muốn giữ lấy cũng ôm nàng thật chặt, giống như không để cho nàng có bất kỳ cơ hội chạy trốn.

Nhưng là, Phụng Hoàng giờ phút này coi như muốn trốn cũng không được, nàng quá mệt mỏi. Nhìn gương mặt say ngủ của nàng, Đức Long cũng hài lòng ôm nàng tiến vào trong mộng đẹp. Đêm nay, hai người bọn họ cùng có một giấc ngủ ngon trước nay chưa từng có.

Tiếng gõ cửa làm Đức Long thức tỉnh, hắn chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng bình minh chiếu vào phòng. Hắn theo bản năng vươn tay hướng bên cạnh, không thấy người. Hắn lập tức ngồi dậy, vén lên chăn bông lên nhìn.

“Đáng chết” Không thấy nàng? Lúc này, tiếng gõ cửa lại truyền tới.

“Cút.”

Hắn tức giận rống to, xuống giường nhanh chóng mặc quần áo vào chuẩn bị đi tìm nữ nhân của hắn. Hắn thật vất vả mới đợi được nàng, tuyệt không cho phép nàng từ bên cạnh hắn chạy trốn.

Cửa vào lúc này bị người dùng lực mở ra, Đức Long tức giận trừng mắt đê đê của mình đi vào.

“Ta không phải là bảo người cút sao?”

Ngữ khí không tốt của hắn chẳng những không làm cho Đức Chiêu tức giận, ngược lại làm hốc mắt hắn một hồi đau nhói, cảm động làm cho hắn kích động vạn phần.

“Đại ca, người có thể đứng lên, có thể nói chuyện, người nhớ lại tất cả quá khứ sao?”

Đức Long sững sờ một chút, lúc này mới nghĩ đến những ngày mình bị thương, Đức Chiêu, đệ đệ của hắn, vẫn là lo lắng, ân cần với hắn.

“Ừ!” Hắn gật đầu một cái.

“Là bởi vì tiên nữ từ trên trời giáng xuống sao? Nhất định là vậy, nếu không đại ca làm sao gặp được kỳ tích.” Tất cả làm cho người ta ứng phó không kịp, rung động này cũng là sự thật, mặc dù bất khả tư nghị.

“Đức Chiêu, người có thấy nàng không?”

“Không có, nàng không phải là vẫn ở bên cạnh đại ca. . . . . A! Đại ca, người muốn đi đâu?”

Đức Chiêu vội vàng đuổi theo Đức Long, trong lòng vẫn không rõ chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hòa Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Trời ạ! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Phượng Hoàng vội vàng vàng vừa đi, vừa nhìn phía sau xem có người đuổi theo hay không.

Trước một khắc nàng mới gặp phải bị Hỏa Điều đánh bất ngờ mà rơi xuống phạm trần, sau một khắc lại bị người đàn ông xa lạ thừa dịp nàng bị thương hôn mê lúc chiếm tiện nghi.

Cùng người nọ mới thấy mặt một lần liền xảy ra loại chuyện đó, trời ạ! Chẳng lẽ nàng là một con Hỏa phượng hoàng dân dã sao? Không! Nhất định là bởi vì nàng bị thương mới không có năng lực phản kháng. Đúng! Nhất định là vậy. Cho nên, tất cả trách nhiệm là tại tên đại sắc ma đó, không liên quan đến nàng.

Phượng Hoàng vừa đi vào trong rừng cây, vừa muốn lấy nhà của mình, giường của mình, tổ chim ấm áp của mình. Nhưng là, thật kỳ quái? Lần này nàng cùng Hỏa Điều đối kháng, sao bị thương nghiêm trọng như thế? Lại mất đi năng lực bay lượn? Nàng sẽ không phải bị một chương của Hỏa Điều, nội thương quá nặng, mới không thể bay lên trời, mà biến thành một người phạm không có pháp lực?

Nếu không với Phượng Hoàng đan trong cơ thể nàng có thể tự chữa nội thương hiệu quả, nhưng vấn đề là hiện tại nàng không có chút nội lực để có thể bay về nhà.

Tại sao? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?

Bất tri bất giác, Phượng Hoàng phát hiện mình đi tới bên vách núi, nàng đứng yên tĩnh ở vách đá nhìn ra xa quang cảnh, trong lòng vẫn không tin mình không cách nào huyền hóa thành Hỏa phượng hoàng. Thử xem cách này hữu hiệu không!

Cho nên, nàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tung người nhảy xuống. Đúng lúc như chỉ mảnh treo chuông đó. . . . .

“Không nên nhảy.”

Một tiếng kêu đột nhiên vang lên làm cho bước chân của Phượng Hoàng không ổn định, thân thể nghiêng về phía trước, cả người nhanh chóng rơi xuống.

“A ——” Nàng phát ra tiếng thét chói tai.

Thảm! Thảm! Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại. Nàng nghĩ thầm, có thể là từ trước tới nay mình là con Hỏa phượng hoàng đầu tiên bị té chết. Vừa lúc đó, đột nhiên một con có lực tay cánh tay bắt được cổ y phục của nàng.

“Bắt được người! Yên tâm, ta sẽ cứu người.”

Phượng Hoàng mở mắt quay đầu nhìn người đang nắm chặt nàng không buông. Là hắc? Sao hắc xuất hiện ở đây?

“Người ——”

“Người ngoan ngoãn không nên cử động cho ta, ta muốn kéo người đi lên!” Khẩu khí hung ác của Đức Long làm cho Phượng Hoàng sửng sốt.

Nàng vốn muốn xin hắc dừng những tay vào chuyện này, lại bị ánh mắt của hắc dọa sợ, cho nên vẫn ngoan ngoãn mặc cho hắc kéo mình lên. Đức Long dụng hết toàn lực bắt được nàng. Hoàn hảo hắc kịp thời bắt được thân thể nàng đang rơi xuống, nếu không hậu quả không tưởng tượng nổi.

Hắc điên cuồng ôm chặt người trong ngực, cả người cũng bởi vì kinh sợ mà run rẩy không dứt. Khi cuối cùng hắc cũng kịp kéo nàng lên thì hắc mới thở ra một hơi thật dài, lúc này mới phát hiện mới vừa rồi bản thân sợ đến nín thở.

“Người. . . . .”

“Buông ra.” Hai chữ còn chưa nói ra khỏi miệng, hắc bỗng giật, thiếu chút làm xuyên thủng màng nhĩ của nàng.

“Người nữ nhân ngu ngốc này, mất đi trong sạch coi là cái gì? Ta cũng không phải là không chịu trách nhiệm, căn bản người không cần phải nhảy núi tự vận!”

“Tự vận? Ta nào có.” Oan uổng a.”

“Còn nói không có, đừng tưởng vừa rồi người nhảy xuống sẽ không sao, người té xuống là sẽ tan xương nát thịt, người có biết hay không a?”

“Ta. . . . .”

Nàng muốn giải thích tất cả, thì đột nhiên hấn dùng sức kéo nàng vào trong ngực, ôm nàng thật chặt.

“Lần sau không cho phép, không cho phép, không thể, muốn cũng không thể làm tiếp loại chuyện ngu ngốc này, có biết hay không?” Vừa nghĩ tới nàng đùa giỡn với sinh mạng của mình như thế, Đức Long giận đến thiếu chút nữa nói không ra lời.

Phượng Hoàng cảm giác được tim của hấn đập rất nhanh và mãnh liệt. Nghe hấn nói nhiều cái không nên, không cho phép, không cho phép thì nàng nên tức giận. . . . . Nhưng là, vì sao nàng lại cảm động, cảm giác muốn khóc?

Trong lòng có loại cảm giác giống như được yêu thương, được che chở. Đây là một loại cảm nhận trước nay chưa có. Nước mắt chậm rãi xông lên hốc mắt, nàng đem mặt mình vùi sâu vào lồng ngực của hấn, mặc cho môi của hấn hôn lên từng sợi tóc của nàng.

Chờ nhịp tim bình tĩnh lại, xác định nàng chân thật trong ngực mình, Đức Long mới từ từ buông nàng ra.

“Ngươi cảm thấy như thế nào? Có bị thương hay không?” Giọng của hấn căng thẳng để lộ ra tất cả ân cần và nóng nảy.

Nàng lắc đầu một cái: “Không có, cảm ơn ngươi.”

“Nói cho ta biết, lần sau ngươi sẽ không làm như vậy nữa.” Hai tay bùng lấy mặt nàng, hấn chuyên chế ra lệnh.

“Không, ta muốn trở về, ta phải trở về. . . . .”

“Nói nào cũng không cho phép ngươi đi.” Nói xong, hấn không nói một lời kéo lấy nàng muốn đi trở về.

Hấn cần phải đem nàng cách vách đá xa một chút, tránh cho nàng lại làm ra hành động hù chết người.

“A! Buông ta ra, ngươi không có quyền không cho ta rời đi. . . . .”

Lời nói còn chưa xong, Phượng Hoàng liền thấy một đôi mắt đang bốc lửa nhìn mình, làm nàng quên kể tiếp phải nói cái gì.

“Không cho phép ngươi đi bất cứ nơi nào! Ta là đường đường Đức Long bối lặc, không người nào dám trêu chọc ta, hơn nữa, ta đã là nam nhân của ngươi, ta sẽ phụ trách tới cùng.”

Phụ trách? Tại sao hấn nhất định phụ trách? Hấn cũng không phải là bạn đồng hành trong tương lai của nàng.

“A! Ta mặc kệ ngươi là cái gì thập ma lặc đến lặc đi, ta không phải là người, giữa chúng ta không thể quy tắc của người phạm để đánh giá tất cả. Ngươi không cần phụ trách, hơn nữa, chúng ta căn bản cũng không nên ở bên cạnh nhau. Ngươi là người, ta là Hỏa phượng hoàng, nghiêm chỉnh mà nói, cũng coi là loài chim, giữa chúng ta không thể nào có bất kỳ kết quả nào.”

Ai ngờ, nàng vừa dứt lời, hấn liền thỉnh linh đem nàng đặt lên một cây đại thụ, hai tay để hai bên đầu nàng.

“A! Ngươi muốn làm gì?”

“Ta biết ngươi không phải là người.”

Cái khuôn mặt kia anh tuấn làm cho người khác nín thở đang thẳng tắp để sát vào nàng, để cho Phượng Hoàng không tự chủ được nhớ lại lúc hai người triển miên. Nàng ép buộc mình không được run rẩy, lại không ngăn cản được sắc mặt dần dần đỏ lên.

“Ta biết ngươi là con chim nhỏ, sẽ xấu hổ, đỏ mặt Tiểu Tiểu Điều.” Miệng của hấn chậm rãi đến gần nàng: “Một con chim tham sống, yêu chạy trốn, lên bay đi Tiểu Tiểu Điều.”

“Ta mới không phải chim nhỏ! Mà là Hỏa phượng hoàng ưu nhã cao quý.” Nàng không phục nói, dùng sức cường điều điểm này, đây đối với Hỏa phượng hoàng mà nói rất quan trọng.

Thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, Đức Long cười khê: “Hảo, hảo, không phải là chim nhỏ, mà là tiểu phượng hoàng ta yêu nhất.”

“Này còn được.” Nàng hài lòng gật đầu một cái.

“Vậy thì thưởng ta một cái hôn.”

“Không——”

Môi của hấn ôn nhu rồi lại mang chút khí phách hôn nàng, khi hấn dụ dỗ Phượng Hoàng không tự chủ mở đôi môi ra, để cho lưỡi hấn tiến quân thần tốc, tham lam hưởng thụ mật ngọt trong miệng nàng, giống như là đang thưởng thức một loại rượu thơm ngọt nhất.

“Không. . . . . Dừng tay. . . . .”

Nàng thấp giọng kháng cự rất nhanh bị hấn dùng nộ hôn kịch liệt chặn lại, hô hấp của hấn như một cỗ ma lực vuốt ve môi nàng.

“Phượng Hoàng, Tiểu Phượng nhi của ta, không cho phép ngươi đi bất cứ nơi nào, chỉ được ở trong lòng ta.” Hấn dán lấy môi nàng nỉ non, bàn tay không ngừng ở trước ngực nàng thăm dò, làm nàng toàn thân run rẩy không dứt.

“Không, ngươi không có quyền.” Nàng thở gấp tức giận nói.

“Có, ta có.”

Hấn giống như là trừng phạt cần mạnh lên môi nàng, làm nàng không khỏi nhú mảy một cái.

“Không, ngươi không có, chờ nội thương của ta tốt lên, ta liền rời khỏi ngươi, hơn nữa, ngươi không ngăn được ta.”

Bởi vì nàng bay, trừ phi hấn cũng có thể bay, nếu không tuyệt đối không thể giữ nàng lại.

Chỉ bất quá. . . . . Khi được hấn ôm trong ngực tư vị rất ngọt ngào, dù sao ở trên thánh sơn ngàn năm, nàng chỉ cô đơn một mình.

Bởi vì sau khi Hòa phượng hoàng hạ sanh đời sau sau, sẽ dùng hết toàn lực thủ hộ con gái của mình, cho đến tình lực quá mệt mỏi, kiệt lực mà chết. Đây cũng là số mệnh mà Phượng Hoàng muốn trốn cũng không thoát. Vậy mà nàng lại không biết người nam nhân trước mắt này muốn đem nàng giữ ở bên cạnh quyết tâm giống như sắt đá vô hại kiên cường.

“Phượng Nhi, ngươi là của ta, ta tuyệt đối sẽ không thả ngươi đi.” Đức Long nhiệt thiết nói.

Phượng Hoàng từ trong ngọt ngào đột nhiên thức tỉnh, nàng dùng hết tất cả khí lực đẩy hấn ra, lực đạo to lớn, làm hấn phải lùi vài bước.

“Ngươi, cái đồ xú nam nhân này đúng là âm hồn bất tán. Ta căn bản không muốn có bất kỳ quan hệ với ngươi. Ta phải đi, ngươi đừng đi theo.”

Nàng nhấc chân muốn chạy thì hấn lại nhanh hơn một bước bắt được nàng. Phượng Hoàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó giống như một con mèo đang giương oai liêu mạng phản kháng hấn.

“Buông ta ra! Ta không muốn trở về với ngươi không được sao? Người nào có quy định ta nhất định phải mặc cho ngươi cậy mạnh không nói đạo lý bắt lấy ta không thả?” Phượng Hoàng vừa đánh vừa chửi, cảm giác thờ không ra hơi, hơn nữa mỗi một quyền nàng đánh lên người hấn, giống như là đánh vào tảng đá, đau chết.

Đức Long dùng sức bắt được cổ tay của nàng, lực đạo to lớn, khiến nàng thiếu chút cho là hấn cố ý muốn bóp nát xương tay của nàng.

“Thật là đau! Buông tay.”

“Không buông.”

“Ta muốn cắn ngươi.” Nàng nhất thời kích động, cũng không có suy nghĩ lời mình nói ra có nhiều ngây thơ buồn cười.

Chỉ thấy khuôn mặt tuần vỹ của hấn mang một nụ cười xấu xa tà ác, để cho nàng cảm giác được mình giống như một con tiểu động vật không thoát khỏi móng vuốt của dã thú.

“Cắn ta sao?”

Mặt của nàng đỏ lên: “Ta. . . . . Ta. . . . . Ngươi ép buộc ta, ta cắn ngươi thì thế nào?”

“Tiểu phượng hoàng, muốn cắn ta, gặm ta, có cơ hội, ta sẽ ở trên giường tùy ngươi, bất quá. . . . .”

“Bất quá như thế nào?”

Phượng Hoàng nghĩ thầm, người đàn ông này nói chuyện sao lại thản nhiên như vậy không biết sẽ làm người ta đỏ mặt nhịp tim gia tăng hay sao.

“Đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nhẫn nại của ta có hạn.” Miệng của hấn hôn lên trán nàng nhẹ nhàng uy hiếp.

Thân là bồi lạc cao quý, ai ai cũng muốn nịnh bợ hấn, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, có thể nói là không tốn chút công phu nào. Nữ nhân, càng thêm không cần nói, yêu thương nhưng nhớ hấn là không thiếu. Bất quá, hấn lại chỉ khát vọng người trước mắt này bởi vì tức hấn mà gương mặt đỏ bừng rực, gương mặt tức giận tiểu nữ nhân.

Hết lần này tới lần khác nàng thích phản kháng hấn, ép hấn phải giống như thánh nhân, mới sẽ không xung động muốn giết ngươi. Nhưng là, thay vì muốn giết nàng, lại hảo hảo mà yêu nàng. Vừa nghe thấy mùi thiếu nữ thơm ngát trên người nàng phát tán, làm dục hóa mãnh liệt đánh thẳng vào ngực hấn, làm cho hấn giống như bị lừa thiêu đốt.

“Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta liền muốn ngươi.”

Cái gì? Phụng Hoàng tròn mắt to đôi mắt, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì kinh ngạc mà không khép được, bộ dáng kia thật là khả ái.

“Hơn nữa, ta đã muốn ngươi. Ngươi yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm, ta sẽ phụ trách tới cùng.”

Không thể nào? Phụ trách? Đôi mắt Phụng Hoàng mở lớn hơn.

“Huống chi, nếu thật thân phận của ngươi giống như lời ngươi nói, Hỏa phụng hoàng từ trước đến giờ chẳng qua là truyền thuyết không ai từng thấy qua, cho nên, ngươi xem như là một loài chim vô cùng trân quý, nên được người tỉ mỉ bảo vệ.”

Làm sao sẽ? Phụng Hoàng khó khăn nuốt nước miếng, không biết nên đối với lời hắn nói bày tỏ đồng ý hay rõ ràng giữ vững trăm mực. Hai người bốn mắt nhìn nhau, tình cảm ở trong nhau lạnh lẽo tan ra, lúc này thời gian như lắng đọng.

Đức Long bắt được bà vai nàng, ngẫm ra ám hiệu với nàng ở trước mặt hắn vô cùng yếu ớt và nhỏ nhoi, tốt nhất đừng phản kháng nữa.

“Để ta rõ cho ngươi hiểu, rõ ràng nói cho ngươi biết, ngươi là ta 『 bắt được 』, theo như luật pháp Đại Thanh, ngươi chính là của ta. . . . .”

“Ngươi nói cái gì?” Nàng nín thở hỏi, khi nàng tiếp xúc được đôi mắt thâm thúy lại mê người thì cảm giác được một cỗ hơi thở tà ác, bất an từ từ tiến tới gần.

“Sùng vật.” Hắn chậm rãi khạc ra hai chữ này.

Cái gì? Sùng vật? Không khí lập tức ngừng lại ở giờ khắc này, Phụng Hoàng trừng mắt nhìn nam nhân cười đến xấu xa.

“Ngươi. . . . . Ngươi là kẻ điên! Ta mới không cần làm sùng vật của ngươi.” Nàng giãy dụa lấy muốn thoát khỏi nam nhân nhảm chán này.

“Ngươi không có lựa chọn.”

Trời ạ! Sao lại có nam nhân tự đại, vô lễ, dã man như vậy? Nàng chưa từng có cảm giác bất lực như vậy, hắn rốt cuộc là nam nhân như thế nào? Chuyên chế bá đạo tới cực điểm. Nhưng là, nhìn vẻ mặt và phong thái đầy tự tin của hắn, nàng tin tưởng hắn ở trong mắt của tất cả mọi người là một thiên chi kiêu tử.

Ngược lại, nếu như hắn mất đi tính tình tự đại, thì thật là quý dị. Phát hiện mình bắt đầu có ấn tượng tốt đối với hắn, rồi lại nghe hắn nói nàng là sùng vật của hắn, nàng quên mất cơn tức giận của mình.

“Ta vĩnh viễn xa cũng không thể trở thành sùng vật của một nam nhân tự đại.” Nàng cắn răng nghiêng lợi nói.

Hắn cúi người lười biếng nở nụ cười với nàng, hô hấp nóng rực phun lên mặt nàng. Phụng Hoàng phát hiện ánh mắt mình không tự chủ được nhìn chăm chú vào đôi môi hấp dẫn của hắn, đáy mắt lại để lộ ra một tia khát vọng nụ hôn kia.

“Ta nói rồi, cũng không do ngươi.” Hắn nói xong liền đem nàng khiêng lên, giống như khiêng một bao cát, không để ý tới nàng giãy giụa, kháng nghị đi về phía trước.

“Buông ta ra! Buông ta ra! Buông ra ——”

Nàng giống như một tiểu cô nương liều lĩnh phản kháng, bàn tay hắn dùng sức đánh một cái lên cái mũi nhỏ của nàng.

“Không cho phép ồn ào.”

“Thật là đau.”

“Sợ đau liền ngoan ngoãn.” Miệng của hắn trong vô hình mang theo cung chiêu đắc ý.

Đi tới ngựa của hắn, Phụng Hoàng còn không kịp ý thức được hắn muốn làm chuyện xấu gì thì cả người liền giống như búp bê vải bị ném lên lưng ngựa, làm nàng đau đến kêu một tiếng.

“Ngươi cố ý.” Nàng chu miệng bất mãn nói.

“Không sai.” Hắn cũng không phủ nhận, chân dài nháy một cái lên ngựa, khủy tay cường tráng kéo nàng vào lòng, để nàng không thể động đậy. Đôi mắt đẹp của nàng trừng thật to.

“Ngươi không phải nói ta là sùng vật? Vậy còn ném ta, cần thận ta cho là ngươi ngược đãi động vật.”

“Vậy ngươi cũng phải trước hết thừa nhận là sùng vật của ta a! Không phải ngươi vẫn phản đối? Còn hiện tại thay đổi chủ ý?”

Sắc mặt của nàng một hồi hồng, cúi đầu giận dữ không nói lời nào. Hắn thuận thế hôn lên trán nàng.

“Ngươi không nói lời nào coi như chấp nhận.”

“Nào có! Ta không muốn nói chuyện với người miệng lưỡi, dù sao chờ nội thương ta tốt lên, ta liền. . . .” Nàng đột nhiên dừng lại không nói lời nào, bởi vì trong lòng có một âm thanh nói cho nàng biết, ngàn vạn chớ đem ý niệm muốn chạy trốn của mình nói cho nam nhân tự cho là đúng này, nếu không a. . . . .Đừng vọng tưởng có thể rời đi hẳn một bước.

Ánh mắt Đức Long thoáng qua một đạo lạnh lùng, sau đó nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Liền như thế nào? Nói tiếp a, ta đang nghe đây!”

Phượng Hoàng cảm giác được bên tai ác ma đang nói lời ngon tiếng ngọt. Thật là một nam nhân đáng sợ!

“Không có sao.” Nàng qua loa nói.

Nhưng hẳn hiển nhiên không có ý định dễ dàng bỏ qua cho nàng, bàn tay bắt lấy cái cổ thon dài của nàng. Bức nàng đối mặt với hắn.

“Người thích nói dối Tiểu Tiểu Điều, xem ta hảo hảo trừng phạt người.”

“Người muốn làm cái gì? Ừm——”

Lúc nàng còn chưa kịp phản ứng kịp thì hắn liền che lại môi nàng, hai cánh tay ôm thật chặt nàng vào trong ngực.

Phượng Hoàng cố gắng phản kháng, giãy giụa, nhưng hắn đem nàng đè ở trên lưng ngựa, một cái tay của hắn vuốt ve tóc, một tay kia vuốt ve bộ ngực đầy đặn của nàng.

“Rất mềm mại, rất thơm. . . . .” Hắn lẩm bẩm nói nhỏ lấy, đôi môi ấm áp tựa như mưa rơi hôn lên mặt của nàng lên tóc nàng.

Phượng Hoàng nhất thời không cách nào mở miệng, cũng không cách nào hô hấp, cái loại phiêu phiêu dục tiên dục tử vui thích tê dại lần nữa đoạt đi lý trí của nàng.

“Không muốn, chúng ta không thể. . . . .”

“Cho ta một lý do để dừng lại, nếu không ta không nghe.” Nhưng hắn không muốn ngừng.

Hắn tham lam thăm dò làn da tinh tế phấn nộn của nàng, lưỡi nóng quanh quẩn trên đầu tai nàng, khéo léo chơi đùa tai nàng. Toàn thân Phượng Hoàng bởi vì bị hắn coi là điểm tâm mà hô hấp mà run rẩy.

Muốn lý do? Lý do gì?

Giờ khắc này, trừ đầu nàng choáng váng, toàn thân mềm yếu vô lực, cái gì cũng không suy nghĩ được. Không tự chủ được, nàng mềm mại mặc cho bàn tay to của hắn không an phận dao động trên người nàng, cảm giác được cả người bị lửa nóng của hắn làm cho hòa tan.

“Không. . . . . Chúng ta đang ở trên ngựa. . . . . Ngựa. . . . .” Nàng thở hổn hển thuyết phục, ngay cả lời nói cũng không rõ ràng lắm.

“Ồ trên lưng ngựa, ta biết.”

Đầu lưỡi của hắn nhẹ nhàng liếm lấy vành tai nàng, bàn tay chậm rãi khẽ xoa giữa hai chân nàng, vuốt ve lấy. Nàng nhắm hai mắt gật đầu một cái, cắn môi dưới mới không có để cho mình phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ.

“Cho nên. . . . . Không được. . . . .”

Hắn dùng hàm răng nhẹ gặm lấy môi nàng: “Ai nói ở trên lưng ngựa không thể thân thiết? Ta liền làm mẫu trước để người hiểu rõ.”

“Cái gì? Người cũng không phải là muốn. . . . .”

Khi nàng thấy ánh mắt hắn tràn đầy nguy hiểm cùng tà mị thì đầu nhanh chóng hiện lên hình ảnh hai người ở trên lưng ngựa thân thiết, gương mặt xinh đẹp lập tức đỏ lên như lửa thiêu, cơ hồ ngay cả hai bên tai muốn thiêu cháy.

“Người thật biến thái.” Nàng ngượng ngùng nhẹ khiển trách, lại càng thêm kích thích hắn khát vọng nàng.

“Muốn, khát vọng một con Hỏa phượng hoàng, ta thừa nhận, bất quá, người nên phụ trách, cho nên hôm nay người trốn không khỏi.”

Sau khi môi hắn vừa chạm đến nàng, trong cơ thể hùng hực dục hỏa, lửa cháy như lan ra đồng cỏ. Nghe trong miệng nhỏ nàng không ngừng phát ra yêu kiều, thờ dục, khiến cho hắn căng thẳng càng thêm nóng bỏng.

“Không. . . . .”

Nàng nên lý tính, kiên quyết phản kháng, cự tuyệt hẳn hành động mắc cở chết người này, mà không phải trong lúc vô tình nghênh đón nụ hôn của hắn, vuốt ve của hắn. . . . .

Là người luôn luôn muốn gió có gió, Đức Long căn bản không để ý tới kháng nghị của Phượng Hoàng. Ngược lại, phản kháng của nàng trong vô hình ngược lại càng thêm kích thích dục hòa của hắn, khiến cho hắn cảm thấy hơn hưng phấn.

Hắn một tay đem xiêm y của nàng dễ dàng cởi ra, ngay sau đó cái yếm màu trắng thêu hoa của nàng cũng bị bàn tay to của hắn dùng sức kéo ra, lập tức, hai đỉnh tuyết trắng không có chút nào cất giữ hiện ra ở trước mặt hắn.

“Thật là đẹp!” Hắn không nhịn được ngừng thở.

“Không muốn! Chúng ta ở chỗ này. . . . . Sẽ bị người thấy. . . . .”

Nàng vừa xấu hổ lại bất an đẩy lồng ngực của hắn, bàn tay to của hắn lại ôm trọn hai đỉnh tuyết trắng của nàng, nụ hoa màu hồng mẩn cảm đã muốn đứng thẳng.

“Tiểu nữ nhân không thành thực, miệng nói không muốn, nhưng là thân thể lại nhạy cảm như vậy.”

Tay của hắn đầu tiên là nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó lại dùng đầu ngón tay bừa bãi trêu chọc lấy nụ hoa màu hồng của nàng. Phượng Hoàng không nhịn được sự vuốt ve của hắn sinh ra tê dại mà thở gấp không dứt.

“A! Đức Long, không nên như vậy. . . . . Buông ta ra, sẽ bị người khác thấy.” Nàng vô lực cầu khẩn lấy.

“Sẽ không, nơi này là hoang giao dã ngoại, sẽ không có người thấy.”

“Nhưng. . . . .”

“Không có nhưng, lúc ta nghĩ muốn người thì phải là người.” Nói xong, hắn không để ý tới kháng nghị của nàng, há mồm ngậm một bên nụ hoa đang đứng thẳng của nàng, một mùi thơm trên cơ thể thiếu nữ truyền vào trong mũi hắn, khiến cho hắn càng thêm hưng phấn.

“A —— ừ —— không muốn —— nào có người cái bộ dáng này. . . . .”

Nàng không chịu nổi lửa nóng đang lan ra toàn thân, chỉ hai mắt nhắm lại bất lực thở gấp ngậm nói. . . Đức Long dùng đầu lưỡi đảo quanh nụ hoa của nàng, sau đó dùng sức bú, nhẹ nhàng, nàng bị hắn trêu đùa thân thể giống như có giòng điện chạy qua, để cho nàng chỉ có thể ôm chặt vai hắn, vô lực chịu đựng từng cơn sóng mãnh liệt kéo đến.

“Như thế nào? Cảm giác thật thoải mái đi.”

Hắn ngừng đầu nhìn gương mặt phỉm hồng của nàng, nàng không tự chủ được tự nơi cổ họng phát ra thanh âm vui sướng cùng rên rỉ yêu kiều, mê ly trong tròng mắt tràn đầy kích tình, biểu hiện nàng đã bị người nam nhân trước mắt này hoàn toàn khống chế.

“Thích không?” Thanh âm hắn khàn khàn hỏi.

Nàng chỉ có thể vô lực gật đầu.

“Rất tốt.”

Ngay sau đó hắn đem nàng đẩy ngã ở trên lưng ngựa, để cho nàng lưng nằm lên lưng ngựa.

“Người muốn làm cái gì?”

“Còn hỏi! Làm mẫu hoan ái trên lưng ngựa cho người xem a!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hóa Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

”Tại sao lần nào người rơi lệ cũng khiến cho ta muốn ôm người thật chặt, thương yêu người.”

“Cái gì?”

Phượng Hoàng còn chưa kịp ngăn cản, Đức Long tay đã vén váy nàng lên lộ ra quần lót màu trắng, khi hắn đang muốn đem vật trở ngại kia cời xuống thì lại bị nàng một tay đè lại.

“Không muốn! Van cầu người! Chúng ta không thể như vậy, nào có người đang trên lưng ngựa ——”

“Lúc ta muốn người, không có ai có thể ngăn cản được ta.” Trong ánh mắt Đức Long có lửa nóng kích tình, cần thân thể kiều mị thơm mềm của nàng để

thỏa mãn.

“Không.” Nàng vẫn không ngần ngại được hấn dùng lực đem vật che chắn duy nhất tuột đến mắt cá chân, thoát nhìn rất dâm loạn, càng làm cho cơ thể hấn nóng bỏng dục hòa.

“Tại sao ngươi khóc? Không thích ta đụng ngươi sao?”

“A —— Đức Long ——”

Tay của hấn dùng sức kéo chân nàng ra, gần như thô lỗ đem một ngón tay thăm dò vào nơi ẩm ướt của nàng, thật chặt, tiếp theo hấn cúi đầu ngậm một bên núm vú của nàng, bừa bãi cắn liếm láp, cho đến khi hai đầu núm vú hoa của nàng trong môi lưỡi của hấn nhảy cảm đứng thẳng.

“Phượng nhi, ngươi rất thơm, rất ngọt.” Ngón tay của hấn bắt đầu theo tiết tấu ma sát từ từ, kéo ra đưa vào.

“Ừ —— a —— a —— ta không chịu nổi —— không muốn ——”

Nàng theo bản năng từ trong miệng bật ra nhiều tiếng rên rỉ mất hồn, mà phản ứng của nàng mang cho hấn một loại cảm giác thỏa mãn cùng chinh phục, ngón tay của hấn càng đẩy nhanh tốc độ kéo ra đưa vào.

“Đức Long ——” Hai tay nàng không tự chủ bắt lấy cánh tay của hấn, cũng vô lực ngăn cản thân thể đang kịch liệt run rẩy, hoa huyết của nàng hoàn toàn tiết ra mật dịch, thấm ướt ngón tay của hấn.

“Đức Long, van cầu ngươi, không muốn như vậy. . . . .”

Nàng đã hoàn toàn bị lạc trong khoái cảm của độ của tình dục, hai gò má ửng hồng mê người, hai núm vú hoa mê người cũng dồn dập theo hô hấp phập phồng, run rẩy. Cuối cùng Đức Long thoát áo bào của mình để lộ ra kiên đỉnh đã sớm cứng rắn sưng to.

“Đến, leo lên đùi của ta.”

Nàng thoáng sửng sốt, khẽ cau mày hỏi lấy: “Leo?”

“Nhìn bộ dạng của ngươi còn phải học hỏi nhiều, ngoan, leo lên đi.”

Mặt nàng đỏ bừng lấy mặt phản bác: “Loại chuyện như vậy sao có thể trách ta không có kinh nghiệm?”

Hấn không nhịn được khẽ nguyên rủa một tiếng, sau đó đem thân thể kiều diễm của nàng ôm lấy giăng chân trên người mình,

“Cầm nó, nhẹ nhàng, ôn nhu đem nó đưa vào trong cơ thể.”

Đây là cái gì đối thoại? Còn phải nàng nhẹ nhàng, ôn nhu, tự động tự phát đem vật kia của hấn. . . .

“Ta không. . . . .”

Lời nói còn chưa nói hết, hấn lại ác ý cắn một bên núm vú hoa của nàng, làm nàng đau kêu một tiếng.

“Ghét!”

“Sợ đau cũng nhanh một chút.”

Trong cơ thể giống như có một ngọn lửa lớn không ngừng hành hạ hấn, nếu như hấn còn không mau đoạt lấy nàng, hấn chắc chắn không chịu được. Nàng đỏ bừng mặt, dĩ nhiên hiểu hấn theo lời là cái gì, nhưng là. . . . .

“Nhanh lên một chút.” Hấn ra lệnh, sắc mặt đỏ như lửa, giống như là hết sức khó chịu.

Chần chờ một chút, Phượng Hoàng đưa tay nhỏ bé đem kiên đỉnh của hấn chống đỡ nơi hoa huyết của nàng, sau đó chậm rãi khiến nó toàn bộ tiến vào trong cơ thể của mình.

Hấn bắt đầu ở trong cơ thể nàng di động, mỗi một lần kéo ra đưa vào cũng mang cho nàng một loại tuyệt vời mãnh liệt lại kinh người, để cho nàng không nhịn được mà hòa theo hấn lướt động.

“Chậm, chậm một chút. . . . . Ta sắp không thể hô hấp ——”

Lúc này, tay của hấn đặt lên núm vú hoa hết sức mê người của nàng, dùng sức xoa nắn, đắm chìm cuồng dã trong sự kích tình tuyệt vời, cảm giác được cả người mình nhẹ nhàng bay bổng.

Lúc hấn dùng sự cao siêu của mình vượt ve nàng, nàng đã vô số lần đạt cao triều, nhưng hấn vẫn không có ý ngừng lại, ngược lại hai tay đặt lên hông nàng, cường bách tiếp tục thỏa mãn hấn.

“Van cầu người —— không cần —— ta không được ——” Toàn thân nàng tê dại vô lực cầu khẩn lấy.

Đức Long nhìn thấy nàng đầm đìa đáng yêu khổ khổ cầu khẩn, cho nên mềm lòng quyết định tha cho nàng một lần, cuối cùng hần chạy nước rút, sau đó khi nàng lại đạt tới điểm cao trào, hần mới theo nàng run rẩy đem lửa nóng của mình bắn vào trong cơ thể nàng, để cho hai người cùng nhau đạt tới dục vọng tốt cùng.

Phượng Hoàng vô lực ngồi phịch ở trên người của hần, thở gấp phì phò, đồ mồ ướt đầm nhưng bộ dáng vẫn xinh đẹp như vậy. Nhìn nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, hần cẩn thận đem thân thể của nàng ôm cách người hần, hơn nữa tỉ mỉ sửa lại xiêm áo cho nàng, để cho nàng có thể gặp người, bất quá đôi môi nàng sưng đỏ, chỉ sợ là muốn che giấu cũng không che giấu được. Hần vươn tay, trần đầy thương tiếc vuốt tóc nàng.

“Như thế nào? Còn có khí lực sao?”

Phượng Hoàng hơi mở mở mắt, chỉ thấy trong mắt vẫn chưa hết kích tình, nàng mở cái miệng nhỏ nhắn, mang theo một chút làm nũng nói: “Cũng không có.”

Nàng thẳng thắn khiến cho khoe miệng hần không nhịn được lộ ra nụ cười khêu gọi, hần đem nàng kéo vào ngực mình ôm thật chặt, giống như là ôm bảo bối mình yêu thích nhất.

Phượng Hoàng không muốn cũng không cách nào thoát khỏi cái ôm ấm áp của hần, chẳng qua là nhắm mắt lại hưởng thụ thời khắc ấm áp và bình yên của hai người trên lưng ngựa. Mặt của nàng vẫn ửng đỏ, giống như quả táo. Lúc này, hai người ngồi trên một con ngựa chậm rãi, không lo lắng đi về Đức thân vương phủ.

“Vẫn còn xấu hổ?”

Hơi thở ấm áp của Đức Long thổi lát phát lên cổ nàng, đôi môi khéo léo đùa nghịch vành tai nàng, trong nháy mắt nhớ lại cảnh hai người thân mật, mặt của nàng như bị lửa nóng thiêu đốt. Nàng dĩ nhiên sẽ xấu hổ, ở trên ngựa thân thiết. . . . . Cũng chỉ có nam nhân hư hỏng này mới dám làm chuyện như vậy.

Không thể tin được chính là, nàng cư nhiên cũng rất cố gắng phối hợp, trời ạ! Đầu của nàng thấp gần như dính lên lưng ngựa. Đức Long yêu thương vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, một tay nhẹ đem cằm của nàng quay sáng đối mặt với hần.

“Lần sau, chúng ta tìm một chỗ khác làm.”

Cái gì? Chỗ khác? Tròng mắt Phượng Hoàng đột nhiên tròn to, thẳng tắp nhìn nam nhân trước mắt đang cười tà mị. Nếu như hần điên muốn trên tàng cây. . . . . Vậy vạn nhất một không cần thận rớt xuống, chẳng phải hết sức chật vật? Hai người trống rỗng không mặc gì rớt xuống đất? Không được! Không được! Tuyệt đối không được!

“Người nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Nhìn thấy nàng kiều mị làm nũng, Đức Long vừa yêu vừa thương. Hần đem mặt chôn trong tóc nàng, lúc này, mái tóc đen nhánh tùy ý thả sau lưng, theo gió bay nhẹ vô cùng xinh đẹp. Cảm nhận được hơi thở của hần, nghĩ tới lúc hai người triển miên và vòng tay ấm áp thì cơ thể của Phượng Hoàng không tự chủ được dâng lên một cổ xôn xao quen thuộc. Ta đã biến thành một nữ nhân háo sắc sao? Nàng ở trong lòng thầm kêu.

Thế nào vừa đụng đến hần, giống như một loại kẹo đường mềm nhũn, vừa ngọt ngào lại ấm áp, phản kháng đến cuối cùng cũng đầu hàng vô điều kiện. Nàng rút cuộc nên làm gì với nam nhân này đây? Chưa từng nghe nói Hỏa phượng hoàng cũng khắc tinh.

“Phượng Nhi, đừng nữa ngăn người, chúng ta đã đến.” Hần len lén hôn lên môi nàng, sau đó tự xuống ngựa.

“Ta nào có ngăn người. . . . . A, nơi này là. . . . .” Khi ánh mắt nàng rơi vào căn nhà nhỏ bằng trúc trước mắt không khỏi khốn hoặc nhìn hần.

“Đây là nơi nào?”

“Đây là nơi khi săn bắn ta thường ở lại.” Đức Long đưa hai tay ôm nàng xuống ngựa, giống như ôm lấy hài tử bảo bối.

“Người quá nhẹ rồi, không cần cánh, gió thổi cũng có thể bay đi. Ta nhất định phải nuôi béo người.”

Hần đùa cợt khiến nàng không phục, nhưng hần ân cần lại làm nàng cảm thấy ấm áp. Đón nhận đôi mắt thâm thúy của hần, Phượng Hoàng quyết định không cùng hần tranh cãi. Ai, nề tình đáng đáp hần tuần tú mà không chấp.

“Tại sao lại muốn tới nơi này?”

“Bởi vì trời sắp mưa.”

“Phải không? Trời mưa?”

Giống như đáp lại lời nàng, đầu tiên là tiếng sấm vang lên, sau đó điện quang chọt lóe, tiếp theo là mưa to rơi vào hai người. Phượng Hoàng hét lên một tiếng, trong chớp mắt đã bị Đức Long ôm lấy, sau đó nhanh chân chạy vào trong nhà nhỏ.

“Đều là người, mở quạ đen, hại xiêm áo ta cũng ướt.” Người ta ướt gọi ướt sũng, nhưng nàng gọi chim ướt.

“Uớt liền cời.”

“Đó.”

Phượng Hoàng theo bản năng đưa tay chuẩn bị cời xuống y phục bị ướt, lại đón nhận ánh mắt của Đức Long. Đôi mắt đen của hắn nóng rực làm cho người ta hít thở không thông, giống như là nguyên thủy, không bị cản trở, tà ác dục hỏa. Từ từ, nàng thiếu chút trúng kế xú nam nhân này. Phượng Hoàng cầm chặt y phục mình, thân thể bị hắn nhìn soi mói không tự chủ được khẽ run. Nàng không phải là bởi vì lạnh, mà là bởi vì ánh mắt của hắn.

“Không được. . . . . Ta không muốn. . . . .” Nàng nói cũng không được rõ ràng, trong lòng cuồng loạn như muốn nhảy ra. . . . .

“Không được, vạn nhất dính phong hàn, sẽ không tốt.”

Thanh âm của hắn nhẹ nhàng ôn nhu, giống như gió mùa xuân nhẹ thổi hơn trăm hoa, nhưng Phượng Hoàng nghe vào lại lạnh từ ngoài vào trong.

“Không cần, ta không lạnh.” Nàng lắc đầu, khẩu thị tâm phi, trên thực tế nàng lạnh đến hàm răng cũng đánh vào nhau.

“Phượng Nhi, nghe lời.” Hắn vừa nói vừa đi tới trước mặt nàng. Phượng Hoàng lại chỉ có thể từng bước một lui lại.

“Không muốn, ta không muốn ở trước mặt người cời quần áo.”

“Không được, người nếu như bị phong hàn, liền không xong.” Hắn nhấn mạnh lặp lại một lần nữa. Hắn vẫn đến gần, ép lưng của nàng dính vào cửa gỗ, hai tay hắn chống lên cửa gỗ đặt hai bên đầu nàng, làm nàng không thể động đậy.

“Đừng nghĩ từ trên người ta cời y phục xuống, ta biết người đang nghĩ gì.”

“Ta là quan tâm người! Nào có ý xấu gì?” Bất quá Đức Long chỉ như con dã thú đói khát khó nhịn, liền lĩnh đánh về phía nàng, mạnh mẽ xé y phục của nàng, bừa bãi hưởng thụ niềm mê mẩn của nàng.

Không biết nam nhân này đang bị dục hỏa thiêu đốt, nàng nói ra lời không nên nói: “Người cho rằng ở nơi này thâm sơn dã ngoại mà có thể muốn làm gì thì làm sao? Đừng nghĩ ăn hiếp ta!”

Lời của nàng không thể nghi ngờ là nhắc nhở Đức Long. Đúng vậy! Ở nơi ít có người lui tới, chắc là sẽ không bị ai quấy rầy, hắn có thể cùng nàng cùng hưởng nam chi hoan, cho đến khi nàng ở dưới hắn vô lực thở dốc, cầu xin tha thứ.

“Ăn hiếp người sao? Nhưng ta lại thấy được một Tiểu Tiểu Điều thích làm nũng ôm chặt lấy ta không buông.” Hắn lộ ra nụ cười tà khí, lấy tay chỉ cuốn lấy mái tóc của nàng, cử chỉ khiêu khích trêu đùa.

“Người thật là tự đại da mặt dày đến chộc cũng không thủng.”

“Không tin? Vậy ta không ngại chứng minh, ta sẽ dùng hết mọi phương pháp để cho người thừa nhận người cũng khát vọng ta.” Hắn xoắn vài sợi tóc nàng, đem nàng kéo vào ngực, không để ý kháng nghị của nàng mà hôn nàng.

Đức Long dùng thân thể cường tráng của mình chặt chẽ dán lên người nàng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ. Hắn muốn miệng nhỏ của nàng không có bất kỳ ngôn ngữ phản kháng nào, đôi mắt xinh đẹp không phát ra tia nhìn kháng cự, mà là tràn đầy khát vọng đối với hắn.

Nụ hôn của hắn cuồng liệt, trào dâng, khiến nàng cơ hồ không năng lực chống đỡ. Không! Không muốn trở lại! Phượng Hoàng không thể tin được dục hỏa của hắn lại nhanh chóng dậy lên, càng thêm không thể tin được chính là, nàng cũng là như thế, thậm chí càng thêm khát vọng mà nghĩ muốn hắn.

“Đức Long, không muốn. . . . .”

“Cho ta một ta lý do để dừng lại.”

Lại là câu này, hắn biết rõ nàng bị hôn đến choáng váng đầu óc, ngay cả năng lực suy tư cũng không có, nơi nào có thể nghĩ ra lý do.

“Ta. . . . . Muốn. . . . . Không ra. . . . .” Nàng vừa nói vừa bị môi của hắn xâm phạm, ngay cả câu đều nói không tốt.

“Không nghĩ ra được cũng không cần muốn.”

Hắn vuốt ve cùng hôn càng thêm cuồng vọng, ở nơi mềm mại nhạy cảm trên thân thể thiếu nữ trêu đùa, vuốt ve lấy, khiến nàng không nhịn được hừ nhẹ lên tiếng.

Nàng hôn đôi rên rỉ ra tiếng khiêu khích hắn, làm hắn dục hỏa đốt người, bàn tay to của hắn nhanh chóng kéo lấy y phục của nàng, lộ ra cái yếm ướt đầm dề, bao vây lấy thân thể tuyết trắng.

“Người không phải là lại muốn phải ở chỗ này. . . . .” Nàng thở hổn hển nói.

“Không sai!”

Môi của hắn cong lên nụ cười tà khí, khiến cho hắn thoát nhìn giống như nam nhân xấu xa, nhất là mái tóc dài tán lác, càng làm tôn thêm lực hấp dẫn nguy hiểm trí mạng của hắn. Đôi mắt sáng quắc của hắn làm cả người nàng không được tự nhiên.

“Buông ta ra, nguoi ép tôi ta sắp không thở nổi.”

“Không muốn.”

Hắn cười nhẹ một tiếng, sau đó liền làm chuyện xấu đưa tay thăm dò vào trong quần áo nàng, một tay đặt lên nụ hoa đã sớm đứng thẳng, dùng ngón tay cái xoa bóp. Phụng Hoàng hung hăng hít vào thở ra một hơi, hai tay bắt được tay của hắn, muốn ngăn cản hắn trêu đùa.

“Nguoi không thật muốn. . . . .”

“Đừng! Ta nghĩ muốn nguoi!” Hai tay hắn ở trước ngực nàng vuốt ve. Phụng Hoàng chỉ có thể suy yếu đẩy hắn.

“Không muốn ——”

“Vì sao không muốn? Chúng ta mới vừa rồi ở trên lưng ngựa chơi rất khá, hiện tại. . . . .”

“Ai muốn chơi với nguoi?”

“Chẳng lẽ nguoi muốn ta đi tìm người khác chơi?” Hắn cố ý hỏi.

Vừa nghe đến hắn nói như vậy, đầu tiên trong đầu Phụng Hoàng hiện lên cảnh một nữ nhân khác trong ngực hắn, một cổ ê ẩm xông lên làm nàng rất không thoải mái.

“Không muốn!” Nàng bật thốt lên.

“Cho nên, nguoi không cách nào phủ nhận muốn ta, có đúng hay không?” Ngực khí của hắn giống như đắc ý.

Nàng nhưng không cách nào phủ nhận mình cũng muốn hắn, không thể làm gì khác hơn là thẹn thùng nhắm mắt lại, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Hắn nhìn nàng thẹn thùng nhắm mắt lại, một cổ dục vọng mãnh liệt ngay sau đó từ bụng của hắn vọt lên, hắn yêu thương sờ mặt nàng, tay không ngừng đi xuống, ngược lại cời y phục cho nàng, lộ ra cái yếm màu trắng.

“Nguoi thật đẹp.”

Hắn kéo cái yếm nàng ra, thất thần nhìn hai đỉnh trắng nõn mê người của nàng, hắn há miệng nhẹ nhàng ngậm nụ hoa đang run rẩy. Móng tay của Phụng Hoàng cắm thật sâu vào da thịt của hắn.

“Không muốn. . . . . Ta không ——” Nàng cắn môi dưới, muốn ngừng tiếng rên rỉ mắc cỡ lại.

Một cái tay khác của hắn càng thêm tham lam đi xuống, hắn muốn chạm lên mỗi một tác da thịt của nàng. Bàn tay như lửa nóng của hắn đi tới giữa hai chân nàng, kéo luôn chiếc quần lót của nàng ra sau đó chạm vào nơi bí ẩn riêng tư của nàng.

“Nguoi không thể. . . . .”

“Không thể như thế nào?” Hắn tà tà hỏi.

Ngay sau đó, tay hắn chậm rãi tiến vào trong cơ thể mềm mại của nàng, lập tức cảm thấy mình bị ướt át cùng lửa nóng bao vây.

“Nguoi thật chặt, nguoi biết nguoi là một nữ nhân có thể khiến cho nam nhân thần hồn điên đảo không? Như vậy mềm, như vậy thơm.”

Hắn bắt đầu có tiết tấu ma sát lấy nàng, nàng mím môi phát ra hơi thở dốc yếu ớt, mang cho hắn một cảm giác thỏa mãn của nam nhân. Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, cũng cảm nhận được thân thể đang căng thẳng của nàng từ từ mềm nhũn, toàn thân dựa vào hắn.

Khi tay hắn tăng nhanh tốc độ kéo ra đưa vào, cả người nàng hướng sát lại gần người hắn, tiếng rên rỉ không ngừng từ trong miệng của nàng bật ra. Âm thanh rên rỉ mất hồn của nàng làm cho thân thể hắn trở nên càng thêm lửa nóng, hắn nhanh chóng cời xuống y phục trên người mình.

Khi thân thể rắn chắc của hắn xuất hiện trước mặt nàng thì lập tức trên mặt nàng một mảnh đỏ ửng, mặc dù đã cùng hắn từng có quan hệ thân mật, nhưng cũng là lần đầu tiên chân chính nhìn thấy kiến đỉnh của nam nhân.

“Trời ạ! Làm sao nguoi sẽ lớn như vậy ——” Nàng đột nhiên ngừng lại.

Đức Long tà tà cười một tiếng, đem ngọc thể xinh đẹp mềm mại của nàng kéo đến trước mặt mình, đem hai chân của nàng kéo ra.

“Lớn dùng rất tốt a.” Nói cái gì? !

Phụng Hoàng còn chưa kịp xấu hổ thì liền cảm nhận được nơi u cổ bị xâm nhập, có một lửa nóng đang tiến vào.

“Không muốn! Ta sẽ sợ.”

Hắn cúi đầu thâm tình chân thành hôn nàng, cũng hôn lên bất an trong lòng nàng, sau đó hắn động thân, chậm rãi tiến vào trong cơ thể nàng, cảm nhận được mình bị nàng chặt chẽ bao vây.

Như vậy chặt chẽ, ấm áp. . . . .

Phượng Hoàng có thể rõ ràng cảm nhận được sự hiện hữu của hắn, tựa như hắn ôn nhu rồi lại bá đạo tiến vào trong tim nàng.

“Phượng Nhi, ta cỡ nào khát vọng ngươi, ngươi biết không?”

“Ta. . . . . A!” Lời nàng còn chưa nói ra miệng, liền bị hắn kéo ra đưa vào mạng đến một trận khoái cảm làm cho choáng váng đầu óc.

“Chỉ có ta đoạt lấy ngươi, chỉ có ta là nam nhân của ngươi, ngươi nói, ngươi chỉ cần một mình ta!” Hắn bá đạo ra lệnh, động tác kéo ra đưa vào không chậm ngược lại càng lúc càng nhanh.

Phượng Hoàng phát hiện mình không tự chủ được theo luật động càng ngày càng cuồng loạn của hắn, chỉ có thể vô ý thức nói: “Ta muốn ngươi! Ta muốn ngươi!”

Hắn hài lòng nghe được nàng nói ra lời này, càng thêm mãnh liệt ra vào chạy nước rút. Cho đến khi Phượng Hoàng cảm thấy cả người mình giống như bay đến bầu trời, cảm thấy mình đã không còn là mình, nàng quát to một tiếng, trong nháy mắt đạt tới dục vọng trên thiên đường.

Đức Long cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ sau lưng cho kích tỉnh bao vây hắn. . . .

“Ngươi vĩnh viễn đều là người của ta!” Hắn sờ khuôn mặt đầy mồ hôi của nàng, khí phách tuyên bố.

“Dạ!” Nàng lăm lăm trả lời, cảm thấy mệt quá.

“Phượng Nhi của ta!”

Hắn yêu thương vén sợi tóc đang dính trên trán nàng, ôn nhu hôn lên môi nàng. Hai mắt nhắm nghiền, Đức Long ôm lấy Phượng Hoàng hưởng thụ dư vị sau khi kích tỉnh qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hóa Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Toàn thân Phượng Hoàng tê tê dại dại, một chút khí lực cũng không có. Sau khi ngủ một giấc thật ngon, nàng mới hài lòng mở mắt ra, lại nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của Đức Long.

“Thế nào?”

“Phượng Nhi, chúng ta làm lại lần nữa.” Nói xong, Đức Long liền muốn đè lên thân thể mềm mại xinh đẹp, lại bị nàng dùng hai tay chống đỡ ở giữa.

“Chờ một chút, Đức đại sắc ma, ngươi có thôi hay không? Ta sẽ chết !” Nào có người vẫn làm, vẫn làm, cũng không muốn nghỉ ngơi.

Hắn nhìn kỹ gương mặt đang đỏ lên của Phượng Hoàng, xinh đẹp yếu điệu trên thân thể chỉ đắp một tấm da hổ do hắn săn được, mái tóc dài rối loạn, miệng anh đào nhỏ vừa đỏ vừa sưng, da thịt trắng như tuyết có vài vết đỏ. Bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, nàng là trải qua kích tỉnh mãnh liệt như thế nào.

Hắn mỉm cười xoa nhẹ mặt nàng, lười biếng nói: “Ngươi biết ta từng bị thương mà đến nỗi không thể nói chuyện, không thể đi lại trở thành tàn phế không?”

Nàng sùng sốt một chút, lắc đầu một cái.

“Thật ra thì, đạo trước, ta xem qua rất nhiều đại phu nổi danh, ăn vô số thảo dược quý hiếm, vết thương đã khỏe hẳn rất nhiều, bất quá, ta lựa chọn để mặc cho mình bất trị, để cho tất cả mọi người cho là ta đã là phế nhân.”

“Tại sao?” Nhớ đến lúc ấy nàng trốn ra được thì dọc theo đường đi đều có nghe được cái gì kỳ tích, chuyện lạ, mà hắn hiện tại còn nói hắn trước kia là phế nhân, nhưng là. . . . .

Phượng Hoàng ngược đời mất trong veo như nước chấm chú nhìn gương mặt tuần tú của Đức Long đánh giá, nghĩ thầm hẳn thoát nhìn rất tốt a! Không có nơi nào có vấn đề a! Hơn nữa còn tinh lực tràn đầy đến ăn tươi nuốt sống nàng. Nói hẳn là phé nhân, nàng mới không tin.

“Ngươi nói ngươi từ bỏ ý niệm sinh tồn, tại sao?”

Chỉ thấy ánh mắt hẳn buồn bã, thật lâu mới mở miệng: “Không có ai biết chuyện này.”

Giọng điệu thần bí, làm Phượng Hoàng rất hiếu kỳ: “Ta là điều, không phải là người, cho nên biết cũng không sao.”

Đức Long nhìn nàng cười to, vẻ mặt lấy lòng, không nhìn được đem nàng kéo vào trong ngực, ở trên trán của nàng rơi xuống nụ hôn cứng chịu.

“Không, ta không nói.”

Nếu như hẳn nói ra bản thân bị thương, là bởi vì ghen tuông đánh nhau với vị hôn phu của một dân nữ, nhất thời động thủ cùng đối phương đánh nhau, bị đối phương và bằng hữu của hẳn đánh bị thương, hẳn có dự cảm, Phượng Hoàng nhất định sẽ xem thường hẳn. Chân tướng chuyện này ngay cả Đức Chiêu cũng không biết, chỉ cho là hẳn bị giặc cướp cướp bóc mới bị thương.

Không có ai biết, hẳn cũng không nói. Mà hẳn cũng vì tuổi trẻ khinh cuồng hoang đường mà cảm thấy xấu hổ. Nghĩ mình là bồi lạc gia ý thế hiếp người, tự đại cuồng vọng, cần bản tay ăn chơi bất tri, không xứng với danh hiệu bồi lạc tôn quý. Ngược lại, khi hẳn bị thương, hẳn lảng lảng quan sát Đức Chiêu, phát hiện người này luôn luôn không bị hẳn không đặt vào mắt, lại không có chút nào oán hận chiếu cố hẳn cùng với trên dưới Đức thân vương phủ.

Ở Thanh triều, vương hoàng thân quốc thích trong tộc, quan trọng nhất chính là người huyết thống thuần chánh thừa kế tước vị, không cho phép bất luận kẻ nào sửa đổi. Ngạch nương hẳn là nguyên phối của Ama hẳn, là Đức thân vương phủ danh chánh ngôn thuận phúc tấn, cho nên hẳn tự nhiên trở thành người thừa kế. Nhị nương sinh Đức Chiêu, cũng không được tính là cái gì.

Thông thường mà nói, khi hẳn gặp phải ngoài ý muốn thì huynh đệ có ý xấu hoặc là ích kỷ sẽ thừa cơ diệt trừ hẳn chướng ngại vật này. Nhưng Đức Chiêu lại chân tình, đối với sự lạnh nhạt của hẳn vẫn chiếu cố hẳn vô cùng tốt. Cho nên, hẳn cho là Đức Chiêu so với hẳn có tư cách hơn trở thành người thừa kế của Đức thân vương phủ. Thấy hẳn trầm mặc không nói, Phượng Hoàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi tiến tới trước mặt của hẳn, Đức Long có thể nghe thấy được mùi thơm mê người trên người nàng.

“Nói a! Ngươi tại sao không nói lời nào? Lại tại sao bây giờ lại có bộ dáng sanh long hoạt hổ?” Tinh lực tốt đến ép nàng đầu hàng ngưng chiến.

“Ngươi là thế nào bị thương?”

Đức Long nhìn ra tâm tư của nàng, hai tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Tiểu Phượng nhi, ngươi quá mức tò mò đi!”

Phượng Hoàng nhẹ nhàng lỏ mũi, chu cái miệng nhỏ nhắn: “Không nói đừng nói, quý hẹp hòi!” Nàng nhớ tới thân mình. Nàng mới không muốn cùng cái này quý hẹp hòi ôm ở cùng nhau đây!

“Thế nào? Tức giận?”

“Đừng rồi! Nếu như ngươi nói chỉ nói một nửa, làm cho người. . . . . Không! làm khơi dậy tò mò của Hỏa phượng hoàng, vậy không bằng đừng nói.” Hại lòng hiếu kỳ của nàng không được thỏa mãn.

Hắn nhủ mảy: “Ta muốn nói ngươi từ trên trời rơi xuống đụng vào ta thì bất khả tư nghị, ta liền khôi phục bình thường, ta muốn hỏi ngươi đây là chuyện gì xảy ra, như thế mà thôi.”

Nhìn nàng tức giận gò má phình ra, giống như một nữ hải tử tranh cãi âm ỉ: “Ta?” Phượng Hoàng nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó dùng sức gật đầu một cái.

“Ta nghĩ, có thể ngươi bị đụng va chạm một cái, lại bị lửa thiêu, không chết cũng coi như. . . . . coi là dục hỏa trùng sinh. Đúng! Sau khi bị Phượng Hoàng lửa nung cho thuần khiết, giống như một con Hỏa phượng hoàng được dục hỏa trùng sinh.”

“Cho nên nói?”

Hắn mỉm cười nhìn tiểu nữ nhân nói xong, trong lòng đối với nàng thương tiếc thêm một phần.

“Cho nên nói, ngươi bây giờ là khỏe mạnh giống như con bò, người khác bệnh chết, chết già, ngươi cũng sẽ không bị nửa điểm ốm đau triền, khẳng định sống lâu trăm tuổi.”

“Thật? Đây lửa của Phượng Hoàng thần kỳ như thế?”

“Đúng a! Ở Tiên giới, Phượng Hoàng lửa hết sức trân quý. Khi Bàn Cổ khai thiên, hoàng đế thời đại liên bởi vì Phượng Hoàng lửa mà bách bệnh bất xâm, tinh lực dư thừa mà thống nhất thiên hạ, từ đó bao năm qua, đế vương cũng muốn có được Phượng Hoàng lửa, cho nên, chúng ta vì bảo vệ đời sau, mới quyết định tránh ở Thánh sơn.”

Nghĩ đến tổ tiên của mình bởi vì loài người ngu ngốc mà chết, Phượng Hoàng không nhìn được nước mắt dâng lên. Không biết nàng có thể cũng có kết

quả như vậy? Nếu như nàng bị thương không thể bay như lúc trước. . . . . Sự bất an cùng sợ hãi của nàng đều bị Đức Long nhìn ở trong mắt, đưa đến hẳn một hồi triu mến.

“Nha đầu ngốc, lo lắng cái gì? Có ta bảo vệ ngươi, ai dám động đến một cây lông của ngươi?”

Nàng ngẩng đầu lên, mắt đầy lệ: “Tại sao ngươi đối tốt với ta như vậy?”

“Ai bảo ta từ khi sinh ra đến giờ đều có lòng thương yêu sùng vật, không đối tốt với ngươi thì đối tốt người nào?”

“Cái gì? Thì ra là ngươi thật đem ta là sùng vật?” Nàng bắt mẫn lăm lăm.

“Hừ, Phụng Nhi ngoan, để cho chủ nhân hảo hảo thương ngươi.” Hắc ôn nhu nói.

“Ta mới không cần. . . . .”

Hắn cúi đầu hôn nàng chặn lại tất cả kháng nghị, hắn chỉ muốn hung hăng hôn nàng, cho đến trong cơ thể bởi vì nàng mà kích khởi ngọn lửa đã bị dập tắt. Bất quá, trong lòng hắn hiểu, nó vĩnh viễn không có một ngày dập tắt. Chỉ có một lần so với một lần càng thêm mãnh liệt, cho đến khi không cách nào tách ra mới thôi. Hắn đã muốn thì không thể buông tay.

Trở lại Đức thân vương phủ, đã là chuyện của mấy ngày sau này. Khi Đức Long cùng Phụng Hoàng hai người ngồi dưới đại thụ trong hoa viên, ánh mắt của hắn rơi vào hai má phồng nộn của nàng, không tự chủ tự đáy mắt toát ra nồng nặc tình ý không che dấu được. Mà lúc này Phụng Hoàng, đang bận rộn kéo lại mấy sợi tóc bị gió thổi bay.

“Ghét gió. . . . .” Nàng lầu bầu, ánh mắt thủy chung không rời khỏi bức tranh trên tay. Trải qua nàng cầu khẩn thật lâu, Đức Long mới mềm lòng đem bức họa mình vẽ ra thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng.

“Đức Long, nơi này thật là xinh đẹp.” Nàng chỉ lấy Tây Hồ trong bức họa nói.

“Ừ!” Hắn gật đầu một cái: “Lần sau dẫn ngươi đi chơi.”

“Tốt, tốt!” Nhìn gương mặt nàng hồng hồng, hắn liền không nhận được trái tim tràn ngập yêu thương.

Vừa nghĩ tới cuộc sống bên cạnh không có nàng, coi như là sau giờ ngo gió nhẹ cũng sẽ khiến cho hắn cảm thấy như là rét lạnh mùa đông, làm người ta không khỏi lạnh run.

“Thế nào? Lạnh không? Ta đi lấy thảm. . . . .” Không chút suy nghĩ, Phụng Hoàng liền đứng dậy, nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng thì có lực tay cánh tay đã bắt được tay nàng, một tay nàng kéo vào trong ngực.

“Đức Long, ngươi đã nói không đụng ta. . . . .” Nàng kháng nghị câu chữ cũng còn chưa kịp nói xong, mắt của hắn liền bốc cháy đục hòa mãnh liệt.

Hắn yêu cầu nàng bồi bên cạnh hắn, bởi vì thân thể hắn còn chưa khỏe mạnh như xưa, mà Đức Chiêu cùng Trần nhi cũng ngày đêm dùng chính sách buồn bã cùng lấy lòng nàng, khiến nàng ngay cả lý do cự tuyệt cũng không có. Hơn nữa, nói thật, trong lòng của nàng cũng muốn ở lại bên cạnh Đức Long. Cho nên, nàng nên đáp ứng lưu lại, bất quá có một điều kiện nhất định Đức Long phải đáp ứng mới được.

Đó chính là gặp nàng, không được động tay động chân với nàng, nếu không, nàng nhất định đang sống sờ sờ bị hắn làm một chết. Bất quá, nàng sớm nên đoán được cái nam nhân bá đạo chuyên chế này an phận không được mấy ngày. Hôm nay, quả nhiên. . . . .

“Đức Long, không muốn. . . . .”

Môi của hắn như có như không đánh về phía cánh môi hồng nộn của nàng, để cho nàng một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

“Ta cái gì cũng chưa nói qua, không cần kháng cự ta.”

Hắn không chút nào buông tay, đôi mắt không ngừng dùng môi thăm dò ngọt ngào trong miệng nàng, không để ý nàng đang ra sức giãy giụa cùng phản kháng. Hai tay của hắn như sắt loại rồi lại ôn nhu ôm lấy mặt nàng, đầu lưỡi như lửa nóng treu đùa nàng, thân thể hai người chặt chẽ hợp lại một chỗ, mà nàng có thể cảm giác được phía dưới của hắn đang biến hóa.

“A! Ghét!” Nàng đỏ bừng nhẹ khiển trách.

Nàng muốn giãy giụa, thoát khỏi hắn, nhưng là, khi hàm răng hắn nhẹ gặm lấy môi dưới nàng thì trong cơ thể từ từ dâng lên đục hòa cũng khiến nàng đánh mất lý trí, từ từ đắm chìm trong mãnh liệt của hắn. . . . . Bất tri bất giác, vốn là phản kháng, hai tay cũng lạng lẽ vòng lên cổ hắn, đem đầu hắn kéo về phía mình, thân thể dán khít đến càng thêm chắc chắn, khiến cho cái hôn này càng thêm triền miên, lửa nóng.

“Phụng Nhi, ta muốn nhiều hơn.” Hắn thở gấp nói, hai tay run rẩy che trên bộ ngực sữa của nàng, cách vài vốc bừa bãi xoa nắn, cảm thụ sự co giãn của phần mềm người kia.

“A. . . . . Đức Long. . . . .” Nàng chỉ có thể miễn cưỡng cổ họng phát ra âm thanh yếu ớt, thân thể thỏa mãn lại khát vọng hắn vuốt ve.

“Phượng Nhi.” Môi của hắn ven theo môi của nàng chậm rãi di chuyển đến chiếc cổ trắng nõn duyên dáng, ở trên xương quai xanh của nàng rơi xuống vô số mưa hôn.

“Ngươi thật đẹp. . . . .”

Bàn tay to của hắn vuốt ve cặp đùi bóng loáng thon dài dưới váy nàng, nàng nặng nề thở gấp, vươn tay muốn ngăn cản ngón tay không an phận của hắn thì đã không kịp.

“A! Đừng như vậy. . . . .”

Nàng khẽ cắn chặt môi dưới, thân thể xinh đẹp cảm nhận được ngón tay của hắn chạm vào cánh hoa ướt át, xoa nắn cánh hoa non nớt. . . . .

“Phượng Nhi, ta chờ thật lâu, ta muốn ngươi, ta không chịu được nữa. . . . .” Hắn ở bên tai của nàng nhỏ giọng nói, thanh âm khàn khàn kêu gọi trên chóc tình dục của nàng. Lúc này, Phượng Hoàng cảm giác mình mềm nhũn, vô lực tựa sát thân thể hắn.

“Ngươi biết ngươi đang làm cái gì sao?”

“Ta dĩ nhiên biết, ngươi không biết sao?” Hắn tà ác lại xấu xa nói, bộ dáng giống như là một con sói lớn, muốn một hộp đem con cừu nhỏ như nàng cắn nuốt. Nàng sao lại không biết? Hắn hiện tại đang từng món một đem y phục trên người nàng cởi xuống.

“Đức Long, dừng tay, ta sẽ tức giận” Nàng lần đầu tiên trong đời nói nặng lời, nghĩ thầm có lẽ uy hiếp sẽ hữu dụng. Lời nàng khiến cho động tác cởi quần áo của hắn ngừng lại.

“Thật thương tâm, ta còn tưởng rằng giữa chúng ta đã hiểu rõ nhau.”

Một tay hắn quấn quanh sợi tóc dài của nàng, một tay kia thì chậm rãi di chuyển trên da thịt trắng nõn của nàng, khiến cả người nàng không tự chủ được nổi da gà.

“Đó là ta bị cưỡng bách, mới không giống như ngươi vậy chuyên chế, bá đạo.”

Vậy mà, khiến nàng kinh ngạc chính là, hắn cũng không như bình thường phản bác lấy, lại dùng một ánh mắt đáng sợ lảng lảng nhìn nàng.

“Ngươi. . . . . Đang nhìn cái gì?”

“Ta cảm thấy ngươi tức giận so bộ dáng bình thường lạnh lùng phản kháng đáng yêu hơn nhiều.” Hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng sờ mặt nàng.

“Ghét! Ta nói thật, ngươi còn tưởng rằng ta đang nói đùa.” Nàng giận thật.

Sắc mặt của nàng bởi vì tức giận mà trở nên hồng hồng mê người, giống như là một áng mây đỏ lơ lửng trên da thịt không tỳ vết của nàng, mà ánh mắt phản nghịch cùng bất mãn càng làm người ta tâm thần nhộn nhạo. Ánh mắt của hắn giống như là ngọn lửa đốt cháy thân thể của nàng.

“Ngươi không nên tức giận.” Khẩu khí của hắn nhẹ nhàng hơn. Sợ chưa? Cũng không tin ngươi cũng có thể vạn sự như ý, mọi chuyện hài lòng.

Phượng Hoàng nghĩ thầm: “Không nên tức giận sao!”

Môi của hắn không ngừng rơi vào trên môi nàng, giống như một tiểu hài tử đang làm nũng hôn nàng. Vậy mà, nàng lại cảm thấy hắn giống như không có toan tính, ngược lại hình như là ở trộm hương, chiếm tiện nghi của nàng.

“Ngươi dám gạt ta ——”

Nhưng là, hắn lại sớm một bước đem nàng tất cả kháng nghị che lại, dùng môi của hắn thật sâu che lại miệng của nàng. Bàn tay to của hắn giống như trước vuốt ve hai bên phần nộn của nàng, chẳng biết lúc nào hắn đã cởi y phục phơi bày hai đỉnh trắng nõn bừa bãi trên đùi, ngón tay nhẹ nhàng miết lên nụ hoa đã sớm trở nên đứng thẳng.

“Không muốn. . . . .”

“Cho ta một dừng lại lý do.”

“Lý do?” Lần này nàng có chuẩn bị sẵn: “Lý do của ta chính là ta không muốn.”

“Đây chính là lý do của ngươi?” Hắn khàn khàn nói.

Môi của hắn đã không thể chờ đợi thay thế hai tay đập xuống nụ hoa dùng sức tham lam mút lấy, mà nàng nhất định dùng hết khí lực mới có thể ngăn cản mình thét ra tiếng kêu mị chói tai.

“Ta nói ra lý do, sao ngươi còn không ngừng?”

“Lý do không đầy đủ, không chấp nhận.” Hắn bác bỏ.

Cái gì? ! Nào có người như vậy: “Người gạt người! Nói láo!”

“Nói láo chính là người, rõ ràng cũng rất khát vọng ta, nhưng mỗi lần đều cự tuyệt ta.”

“Nào có?”

Mặc dù nàng muốn phản kháng hẳn, lại cuối cùng đánh không lại hẳn thân là nam nhân lực lượng. Không bao lâu, toàn thân nàng không mảnh vải làn da như bạch ngọc, như một nữ thần yêu mị hấp dẫn ánh mắt của hẳn.

“Không nên đụng ta. . . . . Lần này. . . . . Ta sẽ không dễ dàng để cho người được như ý.” Lời của nàng tựa như bộ dáng nàng bây giờ, cắn bản ngay cả một chút thuyết phục cũng không có, bởi vì nàng còn chưa học được thể nào cùng người ta đàm phán.

“Sẽ không như vậy dễ dàng? Ý là, ta có thể sẽ được như ý, có đúng hay không?”

Hắn dùng sức cắn một bên nụ hoa, khiến nàng đau kêu một tiếng.

“A! Thật là đau.”

“Đây là trừng phạt người khẩu thị tâm phi.” Hắn xấu xa nói.

Ngón tay của hắn chậm rãi ở đỉnh đầu màu hồng của nàng xoa nắn; Nàng đỏ bừng mặt rồi lại không cách nào kháng cự thân thể của mình đáp lại lấy hẳn. Nhìn thân thể nàng run rẩy, kích tình cũng ở trong lúc vô tình hiện lên mặt nàng.

“Chớ chọc ta giận, nếu không, ta sẽ biến thành một người không có nhân tính, chỉ có thú tính, sẽ dọa hỏng người con Tiểu Tiểu Điều này.”

Phượng Hoàng khó khăn nuốt nước miếng: “Người đừng mơ tưởng hù được ta.”

“Không dọa được sao?” Khóe miệng tuấn mỹ của hắn chậm rãi nâng lên nụ cười nguy hiểm, làm Phượng Hoàng cả kinh.

“Chúng ta có thể thử nhìn một chút, ta bảo đảm, kết quả người nhất định sẽ ngoan ngoãn làm sủng vật của ta, để cho chủ nhân này hảo hảo thương yêu.” Nói vừa xong, hắn liền không có chút nào báo động trước đánh về phía nàng.

“Không muốn! A —— buông ra ——” Phượng Hoàng bị dọa cho sợ đến kêu to, hai tay cũng ra sức muốn ngăn cản hắn không ngừng đến gần.

“Không cần phản kháng ta, tiểu phượng hoàng, ngoan ngoãn, để cho chủ nhân hảo hảo thương người.”

“Không muốn, người thật biến thái đó ——”

Đang lúc hắn chuẩn bị hưởng thụ bộ dáng chật vật lại hốt hoảng trước mắt, hồn nhiên và cự tuyệt của nàng đủ để khơi dậy ham muốn đoạt lấy của hắn, cùng với bản bị phản kháng Phượng Hoàng, cũng không thấy được có người thứ ba đang đến gần.

“Buông ta ra!”

“Không thả!”

“Ta muốn hô cứu mạng.”

“Gọi a! Người càng gọi ta càng hưng phấn.”

Cả người hắn đè trên thân thể trắng nõn mềm mại của nàng, đem mình đã sớm sung to lên chống đỡ ở nơi tiểu huyết ướt át của nàng, muốn đi vào hoa huyết thần bí lại ấm áp của nàng.

“Đức Long ca ca, người đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hóa Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tiếng kêu của nữ thiếu nữ giống như một gáo nước lạnh tạt xuống, Đức Long âm thầm mắng một tiếng, hai người nhanh chóng tách ra, sau khi mặc quần áo tử tế, Phượng Hoàng lúc này mới phát hiện mình toàn thân run rẩy không ngừng. Thờ dài! Được cứu rồi.

“Ta muốn giết nàng!” Hần nhỏ giọng nói bên tai của Phụng Hoàng: “Bất quá, quyền lực của ta không đủ.”

Phụng Hoàng ngẩn người, muốn mở miệng thì một nữ tử chừng mười lăm, sáu tuổi tuổi đang cười vọt tới trước mặt Đức Long.

“Đức Long ca ca, sao huynh đều không vào cung thăm muội?”

Đức Long mỉm cười, đem tâm tình không vui vì nàng xuất hiện mà che giấu rất khéo.

“Huynh thật xấu! Biết rõ người ta nhớ huynh, còn cố ý như vậy.” Ngọc Trữ chu miệng không vui nói.

Ngọc Trữ là tiểu cách cách mà Thánh thượng sủng ái nhất, có tình cảm rất tốt với Trân nhi, hôm nay Trân nhi gả vào Đức thân vương phủ, nàng vừa đúng có thể danh chánh ngôn thuận tìm đến Đức Long bồi lạc đã ái mộ từ lâu. Hơn nữa, còn mỗi ngày mỗi đến.

Năm ngoái hoàng cung cử hành mỗi đại hội săn thú mỗi năm một lần, Đức Long bồi lạc anh tuấn xuất sắc, khí sắc toả sáng đoạt lấy danh hiệu săn thú vương của kỳ này, làm hoàng thượng khen không dừng miệng. Từ đó, những cách cách chưa có hôn phu trong cung đều đối với nhân trung chi long này ái mộ không dứt, mà Ngọc Trữ còn nhận định không phải là hần không lấy chồng. Bất quá Đức Long chỉ xem nàng như tiểu muội muội.

Lúc này, Ngọc Trữ phát hiện một nữ nhân khác tồn tại, lập tức, nàng vốn đang mỉm cười ngọt ngào mặt lại lạnh lùng hỏi: “Nàng ta là ai?”

Đáng đáp thế so với nàng còn xinh đẹp hơn! Như vậy sao được!

“Còn có. . . . .”

Ánh mắt của nàng nhìn họ quần áo xốc xếch, trên mặt nữ nhân còn đang ửng đỏ giống như đang làm chuyện xấu.

“Các người mới vừa rồi đang làm gì?” Khẩu khí của Ngọc Trữ không tự chủ nồng nặc mùi dấm. Bất kỳ một nữ tử xinh đẹp nào hơn nàng cũng không thể ở bên cạnh Đức Long ca ca, quá nguy hiểm.

“Nàng gọi là Phụng Hoàng, là của ta. . . . .”

“Bằng hữu!” Phụng Hoàng cắt đứt lời của hần, lập tức đưa tới ánh mắt không đồng ý của Đức Long.

Bằng hữu? Trong lòng hần cũng không đem nàng làm thành bằng hữu.

“Cái gì bằng hữu, ta xem là hồ ly tinh, nàng nhất định là muốn quyến rũ người.” Ngọc Trữ lên án.

Sắc mặt Phụng Hoàng lập tức tái đi. Vẻ mặt Đức Long rét lạnh, trong hai tròng mắt hần lạnh lùng cả khẩu khí cũng lạnh như băng nói: “Cách cách, mời nói chuyện khách khí một chút, nếu không đừng trách ta mời trở về.”

“Đức Long ca ca, người bắt nạt ta?” Ngọc Trữ cắn môi dưới, bộ dáng ủy khuất.

Nhìn nàng điềm đạm đáng yêu, làm cho nam nhân luôn luôn có tâm tình thương hương tiếc ngọc, bất đắc dĩ Đức Long sinh lòng thương hại đối với một nữ nhân.

“Phụng Nhi, chúng ta vào nhà đi.” Hần kéo lấy Phụng Hoàng lướt qua Ngọc Trữ, không chút nào để ý tới Ngọc Trữ đã sớm giận đến đỏ mặt tía tai.

“Đức Long, người. . . . .” Phụng Hoàng không đành lòng mở miệng, nhưng thấy vẻ mặt hần lạnh lùng, nàng cũng không biết phải nói gì.

“Đức Long ca ca, không muốn huynh không để ý tới muội.” Ngọc Trữ vừa thấy hần thật trở mặt vô tình, trong lòng dâng lên một cỗ bất an, nàng vừa tức vừa vội vàng đuổi theo.

Đang lúc nàng cố hết sức leo lên cầu thang, vрон tay muốn nắm tay áo của Đức Long thì không cẩn thận đạp lên váy của mình.

“A ——” Cái vấp này, làm cho cả người Ngọc Trữ mất đi trọng tâm, nàng quơ tay múa chân muốn thăng bằng thân thể.

Phụng Hoàng thấy thế, không chút nghĩ ngợi vрон tay kéo nàng ta: “Cẩn thận!”

Nhưng nàng chẳng những không cứu được Ngọc Trữ, lại bị nàng ta một cước đá trúng, cả người lăn xuống cầu thang.

“Phụng Nhi!” Đức Long chạy như điên đến bên cạnh nàng. Cả người Ngọc Trữ sững sờ không nhúc nhích.

“Phụng Nhi, người không sao chứ?”

Phụng Hoàng xụi lơ ở trong ngực Đức Long, trên trán máu tươi không ngừng chảy xuống, cả người hôn mê.

“Đức Long ca ca, ta không phải cố ý. . . . .” Đức Long mang bộ mặt sát khí trừng mắt nhìn nàng ta làm Ngọc Trữ tâm dạ bất an, cả người cái nhìn đầy tức giận kia dọa sợ.

“Nếu như Phụng Nhi có cái gì không hay xảy ra, cách cách, đừng trách ta đối với người không khách khí!”

Trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở yếu ớt của Phụng Hoàng, khi nàng chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thấy ánh mắt của Đức Long không rời khỏi mình thì chân mày cau lại.

“Nhìn người rất nhếch nhác.” Nàng cho là giọng mình rất lớn, nhưng truyền tới tai Đức Long thì âm thanh so với con muỗi con nhò hơn, nhưng hắn vẫn cảm thấy giống như nghe được tiếng trời. Đôi mắt thâm thúy nhưng hiện đầy tia máu của hắn chăm chú nhìn nàng, bốn mắt giao nhau, Phụng Hoàng có thể rõ ràng cảm nhận được sự yêu thương trong lòng hắn đối với nàng.

“Nếu như người ba ngày ba đêm không ngủ, dáng vẻ chắc chắn sẽ không tốt so với ta.” Hắn vươn tay nhẹ nhàng nghịch vuốt sợi tóc vương trên má nàng, động tác mang theo vô hạn cưng chiều yêu thương.

Phụng Hoàng lộ ra nụ cười vô lực, nàng cầm tay hắn nói: “Ba ngày ba đêm? Không ăn không ngủ?”

“Không, có ăn, ăn rất nhiều, nếu không không còn sức lực ngồi đây nhìn mỹ nhân ngủ.”

“Kìa. . . . . Sao người không đi ngủ?”

“Người chiếm giường của ta, ta thế nào ngủ?” Vốn là Phụng Hoàng cảm động đến muốn chết, bị lời của hắn giận đến trừng to hai mắt.

“Người ——” Nam nhân vô tình! Nàng vừa mới chu miệng lên chuẩn bị mắng mắng hắn một chút cũng không ôn nhu, không biết chiều cổ, lại bị hắn ép chặt vào lồng ngực rộng lớn, cả người cứ như vậy bị hắn ôm thật chặt.

“Đức Long?”

“Phụng Nhi, thật xin lỗi, ta thật đáng chết, người đang ở bên cạnh ta mà vẫn bị thương, người đừng trách ta, có được hay không?” Hắn tự trách nói, từng lời lộ ra nội tâm hắn thật sâu hối hận.

Nếu như hắn cẩn thận một chút, động tác nhanh hơn một chút. Nàng sẽ không bị thương. Phụng Hoàng cảm giác được lệ nóng làm đau nhói hai mắt của nàng, nàng cũng dùng sức ôm lại hắn.

“Ta không có chuyện gì, bất quá đầu có chút đau, toàn thân chua một chút, người cần gì như thế. . . . .”

“Đều là lỗi của ta, là ta không tốt.”

Nàng một bụng muốn an ủi lại bị hắn cúi xuống toàn bộ che lại. Tất cả lý trí cùng e lệ cũng bị nụ hôn cuồng dã lại khí phách của hắn mang đi, nàng chỉ có thể bắt lực dựa vào người hắn, chịu đựng hắn không cách nào khắc chế cuồng nhiệt yêu say đắm.

Hồi lâu, cho đến khi hai người thở không nổi thì Đức Long mới lưu luyến không rời buông đôi môi ngọt ngào của nàng ra, ánh mắt tham lam nhìn kỹ gương mặt ửng hồng kiều mị của nàng.

Trong lúc bất chợt, Phụng Hoàng nhớ lại đến người kia.: “Đúng rồi, Ngọc Trữ cách cách đâu?”

Về mặt Đức Long biến đổi, trông mặt đen lộ ra lạnh lùng: “Ta kêu nàng trở về!”

Dám dẫm thương nữ nhân của hắn, coi như là Thiên hoàng Lão Tử, hắn cũng tuyệt không tha thứ. Phụng Hoàng vừa nhìn thấy hắn lại lộ ra vẻ mặt lạnh lùng đó, trong lòng không khỏi thay Ngọc Trữ cảm thấy lo lắng cùng đồng tình. Người này một tức giận liền lực thân không nhận, nàng đã thấy biết qua tính khí của Đại thiếu gia. Không khó tưởng tượng Ngọc Trữ cách cách cỡ nào khó chịu cùng thương tâm.

“Người đừng tàn nhẫn với nữ tử như vậy! Mắng khóc nàng, vạn nhất cha nàng tức giận, chẳng phải phiền toái đây!” Cha của Ngọc Trữ cách cách có quyền có thế, là chân mệnh Thiên Tử đây!

“Thì sao, nàng hại người bị thương, ta không thể nào để nàng ở lại trong phủ. . . . . Làm sao người biết nàng sẽ khóc lấy trở về?” Nàng không phải là ở hôn mê sao?

“Dáng vẻ của người hù chết người, ta cũng không giống như người, chính gốc là một bạc tình lang.”

Bạc tình lang? Đức Long một tay lấy nàng kéo lên đùi mình, giống như ôm trân bảo, làm mặt của nàng đỏ lên như bị lửa nung.

“Người đừng như vậy, thật xấu hổ!”

“Phụng Nhi, người nghe cho kỹ.” Hắn nâng nhẹ cầm nàng lên, vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói: “Ta có thể phụ tất cả nữ nhân trong thiên hạ, làm bạc tình lang, nhưng đời này kiếp này ta quyết không phụ người.”

Hắn là nghiêm túc sao? Thoạt nhìn rất nghiêm túc. Phụng Hoàng không cách nào mở miệng, không cách nào nhúc nhích, toàn thân bởi vì hưng phấn mà cứng ngắc, vẻ mặt anh tuấn của hắn cơ hồ làm nàng không thở được. Nhìn mặt hắn, đôi mắt kia khó có thể che giấu thâm tình, tim Phụng Hoàng thất lại, thật lâu mới chậm rãi nói ra buồn bực ở trong lòng.

Đức Long. . . . .Từ nàng tự trên trời rơi xuống đựng vào hân, lòng của nàng, chuyện của nàng, linh hồn của nàng, đã đặt hết lên nam nhân ngạo mạn, tự đại, tà ác này.

“Hiện tại ngươi cũng phải nói ngươi yêu ta.”

Phượng Hoàng không khỏi nhướn mày, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Muốn ta nói. . . . . Tại sao?”

Đây cũng luật pháp Đại Thanh sao?

“Không sai, bởi vì ta yêu ngươi, cho đến biển cạn đá mòn, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, ta thậm chí có thể thề độc.”

Nam nhân này khôn khéo, giáo hoạt lại bá đạo, nhưng là, vừa mở miệng thì lời ngon tiếng ngọt, lại tất cả đều rất tự nhiên. Bất quá, vẫn là đã động vào tâm của nàng. Nhưng gương mặt tuấn mỹ của hân cùng ánh mắt thâm tình, nàng thật ao ước tất cả đều chỉ thuộc mình nàng, sẽ không còn có nữ nhân khác.

“Được! Ngươi thề.” Không nghĩ tới Phượng Hoàng nghiêm chỉnh nhìn hân.

“Thật muốn ta thề?”

“Ừ!” Nàng ngạo mạn gật đầu, cố gắng coi thường ánh mắt nóng bỏng của hân.

Con Tiểu Tiểu Điều này là nghiêm túc? Đức Long lẳng lặng đưa mắt nhìn gương xinh đẹp của nàng, phát hiện mình rất khó nổi giận với nàng. Chỉ vì con giận của hân khi đối diện với cặp mắt mê người của nàng thì tự nhiên biến mất.

“Được, Hoàng Thiên ở trên cao, ta Đức Long nếu như đối với Phượng Hoàng có bất kỳ giả dối, liền phạt ta bị thiên lôi đánh, chết không từ tế.”

Bà vai nàng ở không tự chủ cứng đờ, nhìn thẳng vào hân: “Cứ như vậy chết?”

Đức Long nhướn mày: “Nếu không muốn như thế nào?”

“Bình thường, tất cả mọi người nói như vậy, nói quá nhiều, Lôi công công quá bận rộn sẽ bỏ qua, đến lúc đó vạn nhất bị ngươi tránh được một kiếp, kia làm sao đây?”

Hân nên hiểu người con gái trước mắt này không thể dùng tư tưởng của người phạm để giải thích, dù sao nàng cũng không phải là người bình thường, thậm chí. . . . .Không phải là người!

“Hảo, vậy ngươi nói, ta nên làm thế nào?”

“Nếu như có một ngày ngươi phụ ta, ta cảm thấy bị thiên lôi đánh còn quá tiện nghi ngươi, cho nên, không cần làm phiền ông trời già động thủ, bản thân mình tự kết liễu, như thế nào?” Đức Long nhìn Phượng Hoàng.

“Khó trách. . . . .”

“Khó trách cái gì?”

“Khó trách thế nhân đều nói tối độc phụ nhân tâm, quả thật không sai.”

“Thế nào? Ngươi không phục?” Đôi môi phẩn nộ cong lên, hiển nhiên đối với lời nói của hân rất không hài lòng.

“Không, không, không! Tiểu công chúa của ta, ta phục, tâm phục khẩu phục.” Hân giả bộ hèn mọn khom lưng nói với nàng.

“Cái này còn được.”

“Ta thật biết điều, có phải có thưởng hay không?”

“Cái gì?” Chưa phản ứng kịp, cả người Phượng Hoàng đã bị hân kéo vào trong ngực, hơn nữa môi hân cũng đặt lên môi nàng. Hân có thể ở trên đầu lưỡi thừa nhận mình chịu thua, nhưng trên thực tế là không. Nàng vĩnh viễn đều là tù binh yêu thương của hân.

“Phượng Nhi, Phượng Nhi của ta, thật không dám tin tưởng ngươi là của ta, ta có thể chân thật hôn ngươi, ôm ngươi, thương yêu ngươi.” Trong giọng nói của hân để lộ ra thâm tình, môi của hân vừa nhận lấy nước bọt trong miệng nàng, khiêu khích khát vọng chân thật nhất của nàng.

“Đức Long, không muốn đổi với ta quá tàn nhẫn, không muốn thay lòng, có được hay không?” Nàng thở hổn hển hỏi. Tay của hân đã đặt lên mềm mại của nàng, hơn nữa dùng lực không lớn không nhỏ xoa bóp, vuốt ve, khiêu khích kích tình cuồng nhiệt.

“Ta đáp ứng, ta vĩnh viễn cũng sẽ không thay lòng, vĩnh viễn cũng sẽ không để ngươi rời đi.” Hân khàn khàn trả lời.

Nghe được hân kiên quyết trả lời, trái tim Phượng Hoàng ấm áp. Vậy mà, vào lúc này, một âm thanh lạnh nhạt mang theo châm chọc ở phía sau lưng hai người vang lên.

“Hào ân ái a!”

“Hóa nữ!”

Phượng Hoàng không nghĩ tới Hòa Điều tộc sẽ tìm nàng ở đây, hơn nữa còn xuất hiện không đúng lúc. Phượng Hoàng cảnh giới đứng trước mặt nữ tử, chỉ thấy nàng cười lạnh.

Nếu như không phải là thủ hạ hồi báo nói thấy được Hòa phượng hoàng, Hòa Điều thế nào cũng không dám tin tưởng nàng bị một chương nghiêm trọng như vậy mà không chết. Bất quá, hôm nay vừa thấy, Hòa phượng hoàng chẳng những là thật không có chết, thoát nhìn tinh thần tốt hơn, so dĩ vãng còn xinh đẹp thoát tục, càng nhìn không thuận mắt.

“Đã lâu không gặp a! Tỷ tỷ, xem ra hai người rất ân ái sao! Làm cho người ta hâm mộ đó!” Giọng điện điển của một nữ nhân hư hỏng, chanh chua lại cay nghiệt.

“Ai là tỷ tỷ của ngươi! Đừng kêu thân thiết như vậy.” Phượng Hoàng nghĩ thầm, may mắn Hòa phượng hoàng từ trước đến giờ chỉ có một con, mới không có “Tốt số” có muội muội xấu xí như vậy.

“Thật là lạnh nhạt a! Đầu rồi một Hòa phượng hoàng lạnh như băng, tuyệt không giống.” Hóa nữ vẫn cho rằng mình ưu tú hơn Hòa phượng hoàng.

“Hóa nữ, ngươi muốn làm cái gì?” Phượng Hoàng lạnh lùng hỏi.

“Ai nha! Tỷ tỷ, tỷ muội chúng ta đã lâu không gặp, ngươi đừng hạ lệnh trực khách a! Thật là quá không nên, ít nhất cũng mời ta uống ly trà đi!”

“Ta với ngươi căn bản không có gì để nói.”

Hóa nữ liếc nàng một cái: “Cũng đúng, Hòa phượng hoàng luôn luôn tự cho mình rất cao, cùng với loại người như ta không có gì để nói.”

“Hóa nữ, ngươi. . . .” Phượng Hoàng giận đến toàn thân cứng ngắc, nói không ra lời.

“Tỷ tỷ, đừng tức giận, ta không có ác ý.” Hóa nữ cố ý trung ra vẻ mặt vô tội.

Ở một bên Đức Long trầm mặc không nói, như thế nào lại không biết Phượng Hoàng cùng Hóa nữ căng thẳng. Hắn khoác vai Phượng Hoàng, sau đó nhìn Hóa nữ nói: “Vị cô nương này, ta không thích có người chưa được ta cho phép mà tùy ý ra vào Vương Phủ, nếu như không có cái gì chuyện, mời rời đi.”

Vậy mà, Đức Long vừa mới dứt lời, lại thấy Hóa nữ không báo động trước tiến gần sát Đức Long, giờ trò với hắn, một bộ đôi khát khó nhìn bộ dạng. Nhưng hắn cũng không khách khí đẩy nàng ra, hại nàng lui lại mấy bước, nàng chẳng qua là sững sốt một chút, vừa cười rất giả nói: “Tỷ tỷ, ta thật ghen tỵ với ngươi, cũng có thể lấy được tốt nhất, ngay cả nam nhân của ngươi cũng tuần mỷ làm cho người khác nín thở, làm ta thấy không khỏi hơi bị khuyh đảo. Không anht tỷ tỷ ngươi có thể bỏ những thứ yêu thích hay không?”

Phượng Hoàng cười lạnh, đem Đức Long kéo đến bên cạnh mình, khoác chặt cánh tay của hắn: “Hóa nữ, ngươi đừng vọng tưởng, đây là chuyện không thể nào.”

“Ta rất nghiêm túc đó, tỷ tỷ, ngươi đem hắn nhường cho ta, ta nhất định sẽ hảo hảo thương yêu hắn.” Nói xong, Hóa nữ còn phong tình vạn chủng vút cho Đức Long một cái mị nhãn.

Lừa ghen lập tức đốt cháy toàn thân Phượng Hoàng: “Không thể nào! Hắn là của ta.” Muốn nàng chấp tay cho người ta, trừ phi trời sập xuống.

Lừa giận lan ra toàn thân, ép tới người hết sức khó chịu. Hóa nữ lại nâng lên nụ cười không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hòa Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Không thể chết. Khi ta hoàn toàn hiểu ngươi vì ta trả giá tất cả. Ta và ngươi còn có tương lai thật dài ở phía trước đang chờ chúng ta.

“Xem ra ngươi đã thật sự động lòng phạm, tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi không biết, yêu người phạm là phạm vào tộc quy, sẽ bị đuổi ra khỏi Thánh Sơn?”

Mấy chữ đơn giản của Hóa nữ trong phút chốc thành công đập nát một tương lai bình yên trong suy nghĩ của Phượng Hoàng, trên mặt nàng thoáng qua

nét đau khổ rồi biến mất.

“Ta...” Phụng Hoàng chần chờ mở miệng.

“Trương lai của nàng đã có ta, ta sẽ không để cho nàng chịu bất cứ ủy khuất gì.” Giọng nói của Đức Long tràn ngập ý muốn bảo vệ và che chở cho Phụng Hoàng trước Hòa nữ.

Hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào khinh thường hoặc trào phúng nào đối với nữ nhân hắn đã đặt vào trong sinh mệnh của mình. Dù cho đối phương thật sự là tỷ muội của Phụng Hoàng cũng không cho phép. Về mặt nghiêm khắc của hắn làm cho Hòa nữ sùng sốt, giống như nếu nàng nói năng lỗ mãng nữa cũng đừng trách hắn không khách khí với nàng.

Nhưng Phụng Hoàng lại lo Đức Long chọc giận Hòa nữ, mọi chuyện sẽ càng thêm phức tạp. Bởi vì nàng biết, cá tính của Hòa nữ luôn làm theo ý mình, không cho phép bất cứ kẻ nào làm nàng bất mãn, nếu không nàng tuyệt đối sẽ làm cho đối phương không được dễ chịu. Phụng Hoàng sợ Hòa nữ trong cơn giận dữ sẽ gây bất lợi cho Đức Long.

“Đức Long, chúng ta đi.” Phụng Hoàng không muốn gây thêm nhiều chuyện, cho nên kéo Đức Long rời khỏi.

“Còn muốn chạy? Làm sao đơn giản như thế?”

Phụng Hoàng ngay cả mắt cũng chưa kịp nhắm, chỉ thấy trước mặt một vệt hồng quang hiện lên đánh vào lưng của Đức Long, nhắm mắt tiếp theo hắn giống như bùn nhão ngã trên mặt đất.

“Đức Long, ngươi không sao chứ?”

Phụng Hoàng vừa muốn đưa tay chạm vào hắn, lại bị hồng quang còn lưu lại trên người hắn hất văng ra, nặng nề ngã trên mặt đất. Máu tươi từ khoe miệng của nàng chảy ra, nàng bị hồng quang làm tổn thương nặng đến lục phủ ngũ tạng, nhưng nàng lại cố gắng chống lên, cắn răng kéo lê thân thể bị thương đến gần nam nhân đang hôn mê bất tỉnh bên cạnh.

“Đức Long!” Nàng kêu tên hắn, nhưng hắn không có phản ứng. Phụng Hoàng phần nộ trùng mắt nhìn Hòa nữ cười lạnh: “Ngươi đã làm gì hắn?”

“Yên tâm, hắn không chết được, bất quá...” Hòa nữ đi đến trước mặt nàng ngồi chồm hổm xuống, mỉm cười hiền lành khiến cho người khác run lên: “Hắn sẽ quên ngươi.”

“Quên ta?” Sắc mặt Phụng Hoàng trở nên trắng bệch: “Không thể nào...”

“Sao lại không thể?” Hòa nữ đề cao âm điệu ngắt lời Phụng Hoàng, nụ cười trên mặt cũng bị tà ác thay thế: “Hắn trúng 'Vong Tình Chú', sẽ quên tất cả tình cảm trong tim mình, yêu càng sâu, thì quên càng triệt để.”

“Hòa nữ, lời nguyên độc ác như vậy ngươi cũng dám nói, tôi cùng ngươi muốn gì?” Phụng Hoàng gầm thét.

Nàng không hiểu vì sao Hòa nữ lại hận nàng đến như vậy, hiện tại Đức Long vô tội cũng bị cuốn vào trận phân tranh này.

“Tỷ tỷ, từ trước đến nay, cái gì ngươi cũng đều tốt nhất, nhưng điều làm ta thích nhất là đoạt đi cái ngươi có, chuyện này không phải là ngươi không biết, đã vậy hà tất còn phải hỏi?”

Phụng Hoàng lùi một bước, sắc mặt trắng bệch: “Không phải ngươi muốn cướp Đức Long chứ?”

Chỉ thấy hai mắt Hòa nữ lộ ra tà ác: “Ngươi vẫn chưa đến nỗi ngu dốt. Không cần ta nói cũng biết.”

“Ngươi không hề yêu hắn, ngươi...”

“Ai nói với ngươi phải yêu hắn mới có thể chiếm đoạt? Hòa nữ ta không tin cái gì gọi là yêu, là tình, chỉ có loại nữ nhân ngu ngốc ngây thơ thiện lương như ngươi mới tin trên đời này còn có chân tình.” Lời nói của Hòa nữ tràn ngập lãnh khốc cùng trào phúng.

Phụng Hoàng phần nộ muốn dùng chú ngữ đối phó Hòa nữ, nhưng lúc này Đức Long vốn đang hôn mê tỉnh lại.

“Đức Long, ngươi không sao chứ?” Nàng lo lắng hỏi.

Hắn không trả lời nàng? Phụng Hoàng cảm giác như có cái gì không đúng. Xảy ra chuyện gì? Chỉ thấy Đức Long giống như một Mộc Đầu Nhân không có sinh mệnh, mặt hắn không chút thay đổi, đứng tại chỗ không nhúc nhích nhìn thẳng phía trước, ánh mắt mờ mịt trống rỗng, không chút để ý Phụng Hoàng đang lo lắng gọi hắn.

“Đức Long, ta là Phụng Hoàng, ngươi nhìn ta đi.”

Hòa nữ đột nhiên cười lạnh: “Tỷ tỷ, hắn không biết ngươi, hiện tại hắn chỉ nghe lời ta.”

“Ta không tin.”

Hỏa nữ nhú mày: “Không tin? Được, Đức Long, qua đây.”

Đức Long thật sự nghe lời tiêu sái đi qua bên cạnh Hỏa nữ. Phụng Hoàng không thể tin được nhìn Hỏa nữ đang cười thập phần tà ác.

“Không thể tha thứ.” Lời nói vừa ra khỏi miệng, thân hình thoáng một cái, thần tốc vung một chưởng đánh tới mặt Hỏa nữ.

Nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Hỏa nữ lại kéo Đức Long đứng chắn trước người mình, muốn dùng hắn đỡ một chưởng này. Hoàn hảo, Phụng Hoàng nhanh tay lẹ mắt vội vàng thu lại chưởng, nhưng nội lực quá mạnh khiến thân thể nàng chao đảo, liên tục lùi mấy bước mới có thể đứng vững.

“Thật là nguy hiểm. Thiếu chút đánh trúng người mình yêu rồi.” Hỏa nữ cố ý khiêu khích nói.

“Hỏa nữ, ngươi thật dễ tiện.” Phụng Hoàng thét lớn.

“Đừng! Ta dễ tiện, bất quá chỉ cần có thể làm cho ngươi khổ sở đau đớn, ta cũng không quan tâm đến chút dễ tiện này. Ngươi cũng biết, chủ ngữ này chỉ có ta mới có thể bỏ.” Hỏa nữ vô tình nói.

“Ngươi...”

“Đừng tức giận, muốn hắn tốt, bình yên vượt qua, ta khuyên ngươi từ giờ trở đi, thu hồi lại cỗ ngạo khí của ngươi đi, miễn cho ta thấy ngươi liên chán ghét.”

Phụng Hoàng hít sâu một hơi cố gắng làm cho mình bình tĩnh mới mở miệng: “Ngươi dám động đến một cọng lông tơ của hắn, cho dù là chân trời góc biển ta và ngươi không đội trời chung.”

Hỏa nữ lạnh lùng cười: “Thật ra sinh mệnh của hắn đều nằm trong tay ngươi.”

Phụng Hoàng không lên tiếng, chỉ tức giận trừng mắt nhìn Hỏa nữ.

Một lúc sau, Hỏa nữ cũng thức thời lên tiếng: “Chỉ cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện.”

“Chuyện gì?”

“Giao ra Phụng Hoàng đan, hắn có thể sống.”

Cái gì? Phụng Hoàng đan? Phụng Hoàng kinh ngạc. Chỉ có Hỏa Phụng Hoàng mới có Phụng Hoàng đan, viên nội đan này tồn tại trong cơ thể nàng, mất đi nó, nàng sẽ mất đi năng lực huyền hóa của Hỏa Phụng Hoàng. Cũng đồng nghĩa nàng không thể về Thánh Sơn. Hỏa nữ không thể nghi ngờ muốn bức nàng đến tuyệt cảnh, chỉ cần có Phụng Hoàng đan, Hỏa nữ có thể thay thế làm Hỏa Phụng Hoàng.

“Còn nói cái gì là tha thiết yêu nhau, chỉ một viên Phụng Hoàng đan ngươi cũng không nỡ giao ra. Thật đáng tiếc cho nam nhân si tình này, ngay cả mạng cũng mất đi.” Nói xong, Hỏa nữ làm bộ tung chưởng muốn kết thúc tính mạng của Đức Long.

“Chờ một chút, ta đưa.”

“Lúc này mới đồng ý.” Hỏa nữ cười gian một tiếng.

Phụng Hoàng cắn chặt răng, vận nội lực, chỉ thấy một đạo kim quang đẹp như ngọn lửa trong nháy mắt từ cơ thể nàng tỏa ra, vây quanh toàn thân nàng. Tiếp theo nàng hé miệng, một viên kim đan được phun ra giữa lòng bàn tay nàng, mà kim quang quanh thân thể nàng cũng theo Phụng Hoàng đan mà tắt lịm.

“Phụng Hoàng đan.” Đáy mắt Hỏa nữ hiện lên một tia hưng phấn: “Đưa cho ta.”

Phụng Hoàng không được lựa chọn, nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Đức Long, trong lòng nàng hiểu lựa chọn của mình là không sai. Thấy Phụng Hoàng chần chờ, Hỏa nữ lập tức vọt tới trước mặt nàng đoạt Phụng Hoàng đan.

“Ngươi...”

“Phụng Hoàng đan này vốn nên thuộc về ta. Tỷ tỷ, cảm ơn ngươi đã thành toàn.”

“Hỏa nữ, hiện tại có phải ngươi...”

“Chưa được!”

Phụng Hoàng biến sắc, trông mắt hí lại: “Không được?”

“Đúng.” Nói xong, Hỏa nữ vươn tay vuốt khuôn mặt tuấn mỹ của Đức Long: “Nói thật, hắn thật sự rất anh tuấn, làm ta không khỏi động tâm.”

“Hỏa nữ, ngươi muốn lật lọng?”

Thấy tay nàng chạm vào Đức Long, hình ảnh thân mật này làm Phụng Hoàng ghen ghét dữ dội.

“Người đã nguyện ý hy sinh vì nam nhân mình yêu, biến thành một người bình thường, nếu đã vậy, tin tưởng người cũng sẽ đồng ý một điều kiện khác?”

Phụng Hoàng không trả lời, chỉ dùng ánh mắt giết người trừng mắt nhìn nàng ta, trong lòng vừa tức giận vừa đau lòng. Nàng chưa bao giờ hại Hòa nữ, vì sao nàng ta luôn dùng mọi cách bức bách nàng, thậm chí hận nàng thấu xương?

“Người nói đi.” Phụng Hoàng cắn răng hỏi.

“Ta muốn dung mạo và giọng nói của người.”

“Cái gì?”

“Có đáp ứng không? Nếu không đồng ý, vậy thì...”

“Người không cần quá đáng.” Phụng Hoàng nắm chặt hai tay, áp chế ý muốn giết chết nữ nhân đáng giận trước mắt.

“Nếu không đồng ý, ngay cả cơ hội nhìn thấy hân người cũng không có.”

Dung mạo xuất chúng của Phụng Hoàng luôn là cái gai trong lòng của Hòa nữ, cực kỳ không thoải mái, đây cũng là một thói hư tật xấu tiềm tàng sau trong lòng của nữ nhân mang tên 'Đỗ Kỵ'. Hơn nữa hiện tại, đây là một cơ hội tốt trời ban, để cho cái cao cao tại thượng, Thánh nữ mà bất cứ kẻ nào cũng không dám khinh nhờn, giống như một con thỏ nhỏ nói gì nghe đó, nàng không cầm chắc cơ hội này mới là ngu ngốc.

“Ta không có kiên nhẫn, người nhanh chóng quyết định.”

“Nếu ta đồng ý, người sẽ để ta...” Phụng Hoàng cắn môi dưới, cố nén khổ sở trong lòng mở miệng: “Người sẽ để cho ta vĩnh viễn đợi bên cạnh hân?”

Hòa nữ cười một tiếng: “Cũng được! Chẳng qua ... một khi người mất đi dung mạo và giọng nói, tỷ tỷ, người nghĩ xem, hân còn có thể giống như trước điên cuồng mê luyến người, yêu người sao?”

“Hân sẽ.” Bởi vì bọn họ thật lòng yêu nhau.

Đối mặt với sự khẳng định của nàng, Hòa nữ nở nụ cười lạnh.

“Vậy sao? Được, vậy người cũng đừng nói ta vô tình lạnh lùng. Người có thể ở lại bên cạnh hân, nếu hân một lần nữa yêu người, ta sẽ trả hân lại cho người. Bất quá, nếu người hân yêu không phải là người, ngược lại là ta, người phải tự mình kết liễu. Như thế nào?”

Nói trắng ra, cuối cùng Hòa nữ chỉ muốn diệt trừ nàng. Hai người trầm mặc một lúc sau, Phụng Hoàng nhìn vào đôi mắt trống rỗng mịt mờ của Đức Long, hân như một cái xác không hồn, làm cho lòng nàng như bị ngàn lưỡi đao đâm vào thống khổ không chịu nổi.

“Được, ta đồng ý.”

“Thật là một nữ nhân si tình.” Hòa nữ châm chọc nói.

Phụng Hoàng tan nát cõi lòng nhắm chặt hai mắt, bên tai vang vọng tiếng cười lãnh khốc vô tình của Hòa nữ. Đức Long, hy vọng người có thể biết ta vì người có thể trả giá tất cả, hy vọng người đừng làm cho ta thất vọng, người ... sẽ không thật sự quên ta??

Lúc này, Hòa nữ biến sắc, tung chưởng đánh vào ngực Phụng Hoàng. Nàng lùi mấy bước, bước chân không ổn định ngã ngồi xuống đất.

“Người...” Lời còn chưa dứt, máu tươi trong miệng tràn ra, Phụng Hoàng phun ra một ngụm máu lên mặt đất. Hòa nữ bỏ đi để lại một cái túi gấm trước mặt Phụng Hoàng.

“Nuốt nó.”

Phụng Hoàng cắn môi dưới, muốn hét thật to, nhưng cổ họng như bị chặn lại, chỉ có nước mắt đảo quanh trong mắt.

“Nuốt, nếu không...” Hòa nữ vươn tay muốn đánh Đức Long, Phụng Hoàng vội vàng ngăn cản.

“Không cần, ta nuốt.”

Nàng run rẩy đổ mấy viên đan dược trong túi gấm ra, hít sâu một hơi ngậm đầu nuốt vào, nước mắt giống như những viên trân châu lăn xuống. Đức Long, vì người, ta đã không còn đường quay về.

Một tháng sau.

Sáng sớm, Đức thân vương phủ tiếp một vị khách quý, Ngọc Ninh cách cách.

“Phúc tổng quản, Trần nhi tỷ tỷ chưa hồi phủ sao?”

Đạo trước, Trần nhi vì mang thai, muốn đến Giang Nam thăm viếng phụ mẫu, Đức Chiêu vì sốt ruột ái thê, liền bồi nàng đến Giang Nam. Ngọc Ninh biết nguyên nhân sở dĩ Trần nhi gả cho Đức Chiêu, nhưng hiện tại Đức Long đã khôi phục, nghĩ rằng nàng ấy sẽ trở lại bên cạnh Đức Long, không ngờ nàng ấy vẫn lựa chọn Đức Chiêu.

Ngọc Ninh không hiểu, Đức Long tốt hơn Đức Chiêu rất nhiều, nếu là nàng nhất định sẽ chọn Đức Long. Hôm nay, Ngọc Ninh tới Đức thân vương phủ không phải để làm loạn mà tới xin lỗi. Hơn một tháng lương tâm bị dày vò, nàng quyết định đến xin lỗi Đức Long và Phụng Hoàng.

“Bẩm Ngọc Ninh cách cách, Đức Chiêu bồi lạc và phúc tấn vài ngày nữa sẽ hồi phủ.” Phúc tổng quản cung kính trả lời.

“Còn Đức Long bồi lạc? Bỏn cách cách đến sao không thấy hân tiếp đón?” Ngọc Ninh nói xong liền đi vào phủ tìm Đức Long.

“Ngọc Ninh cách cách, xin chờ một chút, có chút bất tiện...”

Ngọc Ninh giận dữ: “Bất tiện? Có cái gì bất tiện?”

“Chuyện này... có một số chuyện Ngọc Ninh cách cách có thể không biết...” Phúc tổng quản ấp a ấp úng nói.

“Không biết chuyện gì?” Ngọc Ninh cảnh giác hỏi.

“Dạ ... là ... Bối Lạc Gia chuẩn bị thành thân, không tiện gặp người...”

“Thành thân?” Ngọc Ninh kêu to: “Sao ta lại không biết? Nữ nhân hân muốn kết hôn là ai? Không phải là Phụng Hoàng chứ?”

“Không phải...”

“Không phải? Vậy là sao?”

“Là ta.” Một giọng nói rét lạnh vô tình từ phía sau Ngọc Ninh truyền tới, ánh mắt mọi người liền rơi trên người nữ tử áo trắng. Đồng thời Ngọc Ninh cũng chú ý, lý nữ tử đó xuất hiện, mọi người đều cúi đầu, cảm như hèn, cực kỳ tôn kính... Không, không phải tôn kính mà phải nói là sợ hãi mới đúng. Ngọc Ninh không khách khí trừng mắt nhìn nữ tử xa lạ, ánh mắt ngạo mạn nhìn từ trên xuống.

“Ngươi là ai?”

“Nói vậy ngươi là Ngọc Ninh cách cách trong miệng của Đức Long, hiện tại gặp mặt, quả nhiên là kiêu căng, danh bất hư truyền.”

Hỏa nữ nói xong, tất cả mọi người há to miệng kinh ngạc, không thể tin được nàng dám làm càn vô lễ với Ngọc Ninh, người được đương kim hoàng thượng sủng ái nhất.

Ngọc Ninh tức giận đến nổi trợn mắt trừng: “Ngươi dám vô lễ với ta?”

“A, thật xin lỗi, ta lại bệnh cũ tái phát, luôn ăn ngay nói thật, mạo phạm cách cách, thực xin lỗi. Ta xin tự giới thiệu, tiểu nữ tên là Hỏa nữ, vị hôn thê của Đức Long bồi lạc.”

“Cái gì? Vị hôn thê?” Ngọc Ninh giật mình nhìn nữ tử áo trắng xinh đẹp, phong tình vạn chủng.

Nữ tử Hỏa nữ này rất đẹp, nhưng trên người mang theo một cỗ tà khí, vừa nhìn thấy đã biết không phải là một nữ nhân tâm địa thiện lương, nàng mới không tin Đức Long ca ca sẽ thích yêu nữ này. Ngược lại, nếu nàng ta là vị hôn thê của Đức Long ca ca, vậy ... Phụng Hoàng thì sao?

“Ngươi nói ngươi là vị hôn thê của Đức Long ca ca, hả? Ta mới không tin, người Đức Long ca ca yêu là Phụng Hoàng.”

Khóe miệng Hỏa nữ chậm rãi nâng lên một nụ cười lạnh: “Không tin? Ta đây cũng không có cách.”

“Ngươi...” Ngọc Ninh tức giận nói không ra lời.

“Cách cách, ta biết ngươi thích Đức Long, bất quá xin ngươi tự trọng, tự hiểu đừng vọng tưởng nam nhân của người khác nữa, đặc biệt là của ta, nếu không xảy ra chuyện gì, ta sẽ không chịu trách nhiệm.” Hỏa nữ vừa nói vừa lộ ra ánh mắt khiếp người.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngọc Ninh cũng bị câu nói này làm trợn mắt kinh ngạc. Nàng không làm chứ?

“Yêu nữ, Phụng Hoàng đâu?” Nếu nữ nhân trước mắt này là vị hôn thê của Đức Long ca ca, vậy Phụng Hoàng đâu?

“Phụng Hoàng? Là ai? Ta không biết.”

“Không thể nào, Đức Long ca ca chính miệng nói cho ta biết cả đời này hân chỉ yêu Phụng Hoàng. Nếu không phải Đức Long kiên quyết nói câu này,

Ngọc Ninh cũng không nén đau thành toàn cho bọn họ. Hiện tại, xuất hiện một nữ tử xa lạ, làm cho nàng mờ mịt.

“Có lẽ hẳn phát hiện người trong lòng hẳn yêu nhất là ta, mà ta cũng không phải là Phụng Hoàng .. Long gì đó.” Khẩu khí của Hỏa nữ mang theo một tia ác ý.

“Ta không tin! Ta không tin Đức Long ca ca sẽ thích một con hồ ly tinh.” Bởi vì lửa giận thêm đố kỵ, Ngọc Ninh không thể khống chế hết to, hoàn toàn không biết mình đang khiêu khích là một nữ nhân độc ác.

Hỏa nữ không có ý tốt nỡ nộ cười giả tạo: “Người quá ngây thơ rồi, nam nhân nào mà không thích hồ ly tinh, nhưng ngược lại một tiểu oa nữ miệng còn hôi sữa làm sao khiến cho nam nhân tận khẩu vị nha.”

“Người ... ta giết chết người...”

“Lấy danh nghĩa gì? Đường đường một cách cách của Đại Thanh bởi vì tranh giành tình nhân mà đại khai sát giới? Truyền ra ngoài chị sợ bị chê cười, huống chi nếu người dám làm gì ta, người có muốn Đức Long sẽ để yên cho người tổn hại đến nữ nhân mà hẳn yêu sao?”

“Phi, nữ nhân không biết xấu hổ, bớ vọng tưởng đi.”

Hỏa nữ nghe vậy biến sắc, biểu tình có vẻ hung hăng: “Tiểu tiện nhân, người thực nghĩ là ta không dám lớn tiếng là sợ người sao? Xem ra, không cho người ném mùi đau khổ, người không biết trời cao đất rộng là gì đâu.”

“Hừ, người nghĩ rằng ta sợ người sao?”

“Không sợ? Được.”

Hỏa nữ muốn thi pháp ngăn chặn cái miệng của Ngọc Ninh, mà Ngọc Ninh lại như con mèo lớn trước con chuột nhỏ, chết đến nơi con không biết. Không khí lúc này đông cứng, như tên đã lên dây, dây đặc thuốc súng. Lúc mọi người còn chưa kịp nhìn thấy rõ, một bóng dáng nhỏ xinh đã che trước mặt Ngọc Ninh, vươn ra song chường bảo vệ nàng.

“Người là ai?”

Đồng thời Ngọc Ninh cũng phát hiện vẻ mặt của Hỏa nữ rất quái dị, giống như nữ tử chắn trước mặt hai người họ phá hủy đại sự gì của nàng ta.

“Câm điếc, mau rút ra.” Hỏa nữ lạnh lùng nói.

Nhưng mà nàng kia chỉ lắc đầu như là không muốn.

“Người mau rút ra.” Ngọc Ninh cũng hỗn hển nói.

Hôm nay là ngày gì vậy? Chẳng những xuất hiện một con hồ ly tinh, giữa đường lại chạy ra một nữ tử cầm. Nhưng nhìn vẻ mặt của Hỏa nữ và những người ở đây, tâm cao khí ngạo như Ngọc Ninh mới không cần để cho người ta thấy nàng sợ Hỏa nữ. Lòng Phụng Hoàng như lửa đốt, muốn kéo Ngọc Ninh đi, nàng biết đường kim cách cách này vẫn là không biết đối tượng nàng đang chọc giận là người nào.

Một khi Hỏa nữ tức giận, chuyện gì cũng có thể làm ra. Phụng Hoàng rất cảm kích lúc trước Ngọc Ninh thành toàn cho mình, mà Ngọc Ninh cũng là một nữ hài tử thiện lương, nàng tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn Hỏa nữ tổn thương Ngọc Ninh. Chỉ tiếc ... nàng không còn là Phụng Hoàng trước kia.

Từ sau khi bị Hỏa nữ uy hiếp, dung nhan của nàng thay đổi, cũng mất đi giọng nói, hiện tại trong mắt người khác, nàng chỉ là một người câm bình thường. Không ai biết nàng là Phụng Hoàng, trừ Hỏa nữ.

Hỏa nữ nhìn thấy, tự nhiên cũng hiểu dụng ý của Phụng Hoàng. Nàng muốn cứu tiểu nha đầu không biết sống chết này? Từ trong ánh mắt của Phụng Hoàng, Hỏa nữ thấy được sự uy hiếp.

“Hừ, nể tình á nữ này cầu tình cho người, được rồi, cũng đừng để cho người khác nói ta không có phong độ tranh giành nam nhân cùng một tiểu hài tử, người hồi cung đi, ta sẽ cho người đưa thiệp cưới đến.” Nói xong, Hỏa nữ ngửa đầu cười lớn biến mất trước mặt mọi người.

Cuộc đời Ngọc Ninh chưa từng chịu qua nhục nhã lớn như vậy, một bụng hỏa khí không có chỗ phát, nhìn thấy Phụng Hoàng, không chút lưu tình quang cho nàng một cái tát.

“Ai cho người xen vào chuyện của người khác! Người ngoài không biết còn tưởng ta sợ yêu nữ kia.” Nói xong, nàng lại quăng cho Phụng Hoàng một cái tát.

Đại sảnh một mảnh yên tĩnh, không ai dám lên tiếng, mà tiếng tát tai vang lên thật tàn nhẫn, ai cũng lo lắng cho á nữ. Bàn tay Ngọc Ninh vô tình rơi xuống hai má Phụng Hoàng, lưu lại dấu tay hồng hồng, đánh đến miệng nàng chảy ra tơ máu.

Lúc này, cung nữ bên cạnh cẩn thận mở miệng: “Cách cách, không cần tức giận với một tiểu á nữ, vạn nhất làm tổn hại đến ngọc thể của cách cách thật không tốt.”

“Hôm nay, ta không định buông tha cho tiểu tiện nhân này.” Ngọc Ninh không chịu nổi bị Hỏa nữ nhục nhã, tiểu á nữ Phụng Hoàng trở thành nơi trút giận.

Phúc tổng quản cũng mở miệng cầu tình: “Cách Cách, tiểu nha đầu cũng là có lòng tốt, xin cách cách giờ cao đánh khẽ, đừng so đo với hạ nhân.”

Ngọc Ninh hung ác trừng mắt, Phúc tổng quản lập tức gục đầu không dám mở miệng nữa.

“Được, ta không so đo với nàng ta, bất quá, nàng ta là hạ nhân của Đức thân vương phủ, ta sẽ nói Đức Long ca ca cho ta một cái công đạo.”

“A... công đạo?” Phúc tổng quản kinh ngạc.

“Đem nàng ta nhốt vào phòng củi, trước khi Đức Long ca ca cho ta một cái công đạo, không được cho nàng ta ăn uống, để nàng ta từ từ suy nghĩ, nàng ta là thân phận gì.” Dám giúp yêu nữ kia hạ nhục nàng, nàng tuyệt không tha thứ.

“Cách cách...”

Khi Phúc tổng quản muốn ngăn cản, chỉ thấy hai thị vệ kéo Phụng Hoàng đi. Tâm ý của mình lại bị hiểu lầm nghiêm trọng như vậy, nước mắt của Phụng Hoàng phút chốc chảy ra. Ngọc Ninh vô tình nhìn bóng dáng tiểu á nữ nhỏ bé yếu ớt, trong nháy mắt phảng phất thấy bóng dáng của Phụng Hoàng. Cho đến khi bóng lưng của tiểu á nữ biến mất, trong lòng Ngọc Ninh cũng nổi lên nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hòa Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Trời dần vào đêm, từng trận gió lạnh thổi qua làm rơi rụng những phiến lá, làm cho không khí thật thê lương. Trong phòng củi phía sau hoa viên của Đức thân vương phủ thỉnh thoảng truyền đến tiếng khóc của nữ tử, nghe qua rất bi thương. Nước mắt của Phụng Hoàng giống như trân châu không ngừng rơi xuống hai bên má, một tháng nay, hầu như mỗi đêm nàng đều lấy nước mắt rửa mặt.

Nàng rất muốn gặp Đức Long. Nhưng Hòa nữ uy hiếp nàng không thể tiếp cận Đức Long, nếu không sẽ gây bất lợi cho hân. Nàng nên sớm biết ước định lúc trước là giả, Hòa nữ sẽ không có hảo tâm như vậy. Một tháng nay, nàng không có cách nào nhìn thấy nam nhân mình yêu, nỗi khổ tương tư nồng đậm này đã giày vò nàng đến không còn hình người.

Đức Long, người có biết ta rất nhớ người? Trong lòng Phụng Hoàng buồn bã hò hét. “Vong tình chứ”, triệt để mà đem tình cảm của hai con người quên mất; “Vong tình chứ” cũng làm cho Đức Long hoàn toàn quên mất đi nàng..

Trên đời này còn có chuyện gì thống khổ hơn so với hai người yêu sâu đậm gặp nhau nhưng không nhận ra nhau, yêu nhau nhưng không cách nào gần nhau, tan nát cõi lòng. Ta sẽ làm cho Đức Long yêu ta, thành thân với ta... Lời nói của Hòa nữ còn vang vọng trong đầu Phụng Hoàng, thật lâu không tiêu tan, làm nàng đau đớn.

Không thể! Không thể! Đức Long, không cần tàn nhẫn với ta như vậy! Người nói người sẽ yêu ta cả đời, sống cạn đá mòn, đến chết không đổi. Nước mắt Phụng Hoàng lại chảy xuống.

Lúc này, bên cửa sổ truyền đến tiếng kêu rất nhỏ: “Phụng Nhi, là ta, Giang đại ca.”

Giang đại ca? Phụng Hoàng lấy mu bàn tay tùy tiện lau nước mắt, vội vàng đến sát cửa sổ. Chỉ thấy một nam tử tuổi chừng hơn hai mươi, cầm một cái bao đang nghĩ biện pháp nhét vào bên trong cửa sổ.

“Đại nương trong phòng bếp kêu ta lấy chút thức ăn cho người, người cẩn thận một chút, không để bị phát hiện.”

Phụng Hoàng cảm kích nhìn Giang Ngũ. Tại Đức thân vương phủ, Hòa nữ làm sao không lợi dụng cơ hội tốt này nhỏ đi cái đinh trong mắt, cũng là Giang đại ca và những người khác chiếu cố nàng, nàng mới có thể chống đỡ tiếp, nếu không..

“Phụng Nhi, đừng khóc. Ta nhớ rõ từ khi nhìn thấy người, mỗi lúc trời tối người đều đã vụng trộm khóc, hỏi người có tâm sự gì người cũng không chịu nói, chỉ không ngừng khóc. Đừng khóc, vạn nhất khóc tới mù mắt cũng không tốt.”

Nhưng mà, Phụng Hoàng chỉ cúi đầu, cắn môi dưới yên lặng không nói.

“Phụng Nhi, không phải ta nói người, người không có việc đi trêu chọc hai nữ nhân làm gì? Một người là cách cách vô pháp vô thiên tùy hứng, một người tính tình âm trầm ác độc, tất cả mọi người đối với các nàng phòng tránh e sợ không kịp, người lại hảo tâm đi giúp đỡ làm gì. Bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, nữ nhân xấu xa kia muốn giáo huấn cách cách ngang ngược.”

Giang Ngũ xưng hô Hòa nữ là “Nữ nhân ác độc, nữ nhân xấu xa”, từ đáy lòng không thừa nhận nàng là vị hôn thê của Đức Long bối lạc. Trên thực tế, tất cả người trong phủ đều không thích nữ nhân này còn chưa vào cửa đã ngược đãi hạ nhân, nhục nhã nữ nhân.

“Thật là kỳ quái, Phụng Hoàng cô nương không thấy nữa? Chẳng lẽ nàng thật sự thay lòng đổi dạ rời khỏi Bối Lạc Gia? Nhưng nhìn thế nào nàng cũng không giống loại nữ nhân tam tâm lưỡng ý, thủy tính dương hoa!”

(Tam tâm lưỡng ý, thủy tính dương hoa: ăn ở hai lòng, dễ dàng thay đổi như dòng nước)

Thật ra do Hỏa nữ bịa đặt ra, nói Phụng Hoàng là nữ nhân dễ dàng thay lòng đổi dạ, vô tình rời khỏi Đức Long, một câu cũng không có lưu lại. Nói dối! Toàn bộ những lời này không phải là thật! Phụng Hoàng vừa mở miệng muốn giải thích, mới phát hiện nàng không thể nói chuyện.

“Ngươi muốn nói cái gì?” Giang Ngũ tò mò hỏi.

Phụng Hoàng chỉ có thể mỉm cười bất đắc dĩ, chậm rãi lắc đầu.

Lúc này, một trận ồn ào truyền đến, Giang Ngũ vội vàng nói: “Phụng Nhi, ta rời đi trước, ngươi cẩn thận một chút, đừng khóc nữa, biết không?”

Nàng gật gật đầu. Nhìn Giang Ngũ biến mất, bốn phía lại chỉ còn lại có Phụng Hoàng cô đơn một mình. Tương lai nàng sẽ như thế nào? Nàng không biết, chỉ biết trước mắt việc làm duy nhất là gặp mặt Đức Long.

Nguyên vọng của Phụng Hoàng năm ngày sau cuối cùng trở thành thực hiện. Chẳng qua, lúc này nàng đã suy yếu vô lực, không biết vì sao, đã mấy ngày Giang Ngũ không trộm đưa thức ăn đến cho nàng. Trong lòng Phụng Hoàng có dự cảm bất an, giống như là sẽ phát sinh chuyện gì. Mãi cho đến nàng bị người mang ra đại sảnh, thấy vết thương do bị đánh chong chóng chất trên người Giang Ngũ, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Nha đầu kia phạm vào tội lớn tày trời gì, để cho cách cách phải xử phạt nghiêm khắc xử phạt?” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Phụng Hoàng, trong khoảng thời gian ngắn, nàng không dám nhìn, không dám hô hấp, chỉ có thể quỳ trên mặt đất cúi thấp đầu, liếc mình không chế nước mắt chảy ra.

“Nàng lớn mật, dám Dị Hạ Phạm Thương, nếu không xử phạt thật nặng, giết gà dọa khỉ, ngày nào đó, ai là chủ tử nàng ta cũng không biết.” Ngọc Ninh trả lời.

Đức Long nhe răng, liếc mắt nhìn Ngọc Ninh. Sau đó ngừng lại bóng dáng nhỏ xinh nhỏ bé và yếu ớt của nàng: “Ngẩng đầu lên.” Hắn ra lệnh.

Phụng Hoàng ngược cặp lông mi dài lên, không nói gì nhìn Đức Long. Hai người bốn mắt giao nhau, một cổ tình cảm mãnh liệt đánh sâu vào, hai người không nhúc nhích, thời gian phẳng phất ngừng lại.

“Ta đã gặp qua ngươi sao?” Rất lâu, hắn chần chờ hỏi.

Nàng chỉ có thể dùng hai mắt nhắm lệ không nói gì nhìn nam nhân mình yêu, nàng muốn nhào vào trong khuỷu tay của hắn, nói cho hắn biết mình chịu nhiều ủy khuất, hành hạ. Nói với hắn, nàng có bao nhiêu thương hắn, nhớ đến hắn, nhưng không thể ở bên cạnh hắn.

Ngọc Ninh thấy ánh mắt Đức Long chăm chú nhìn tiểu á nữ quá mức nóng bỏng, trong lòng thập phần không vui: “Đức Long ca ca, ngươi đuổi nàng ra khỏi phủ...”

“Cách cách, đừng quá đáng, ngươi đừng cho là ta không biết ngươi và hỏa nữ trong lúc tranh chấp, dù sao nàng cũng là tiểu tử tương lai của ngươi.” Hắn lạnh lùng dũa gãy lời Ngọc Ninh.

“Cái gì! Không nghĩ tới ngươi gặp một người yêu một người, trước đó ngươi yêu Phụng Phụng, sau lại muốn cưới người khác, ta thật không nghĩ ngươi là loại người vô tình vô nghĩa.” Ngọc Ninh bất mãn kháng nghị.

Lại tới nữa, Ngọc Ninh nói người hắn yêu không phải Hỏa nữ, mà là một nữ nhân khác. Đúng là, hắn cũng nghĩ không ra mình từng gặp và yêu một nữ tử tên là Phụng Hoàng.

“Cách cách, đủ rồi, ngươi ta muốn cưới chỉ có một mình Hỏa nữ, ngươi...” Đức Long nói mới nói một nửa, lại bị tiếng khóc buồn bã cắt ngang.

Lúc này, ánh mắt mọi người toàn bộ rơi vào tiếng khóc thất thanh của Phụng Hoàng. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người ai cũng kinh ngạc vạn phần, nhìn tiểu á nữ khóc đến thập phần thương tâm, mà khi Đức Long nhìn thấy nước mắt của nàng, tâm tính thiện lương giống như bị người dùng đao cắt.

Vì sao hắn lại có phản ứng này? Ánh mắt Đức Long thẳng tắp nhìn nàng. Diện mạo bình thường lại là một người cảm xúc, theo lý thuyết, nàng tuyệt không hấp dẫn người. Nhưng là, không biết vì sao, hắn không có cách nào bỏ qua đáy mắt tan nát cõi lòng và bi thống của nàng.

Phụng Hoàng rốt cuộc nhìn không được cảm xúc tan vỡ. Nàng không thể chịu đựng được hắn nói muốn kết hôn nữ nhân khác, quá tàn khốc rồi! Cho nên, nàng chỉ có thể khóc, rồi khóc... Mãi đến khi nàng không còn nước mắt mới thôi. Phụng Hoàng bởi vì khóc đến quá độ lại thêm thể lực không còn mà té xỉu ở đại sảnh. Nàng được đưa đến một căn phòng u tĩnh, nằm mê man trên giường.

“Phúc tổng quản, tên nàng là gì?” Đức Long mở miệng hỏi, trong giọng nói lộ ra sự quan tâm.

“Hồi Bối Lạc Gia, nàng gọi là Phụng Nhi, một tháng trước do người dẫn vào phủ, chẳng lẽ người đã quên?”

“Là ta dẫn vào phủ?” Hắn thì thầm tự hỏi, trong đầu mơ hồ giống như có chuyện đó. Nhưng vào lúc này, hắn thấy được nước mắt trong vắt từ hai mắt nhắm chặt của nàng rơi xuống, rơi vào mái tóc đen tuyền như tơ của nàng. Nàng như thế nào ngủ cũng khóc? Lòng mềm anh tuấn của hắn không khỏi

nhúu chặt lại.

“Lại khóc rồi? Phụng Nhi này hình như bị lâm vào một chuyện bi thảm gì đó, mỗi tối đều thấy nàng vụng trộm rơi lệ, thật khiến cho người ta đồng tình.”

“Khóc thảm?” Ánh mắt Đức Long nhìn người trên giường trắng xanh, không có chút huyết sắc.

“Không sai, bất quá, kích động khóc lớn như hôm nay, là lần đầu tiên!”

“Biết vì sao không?”

“Không biết, nàng không chịu nói, vậy... Không có cách nào mở miệng nói.” Phúc tổng quản nói.

Đức Long cúi đầu không nói. Hắn nhìn bàn tay xinh xắn mảnh khảnh của nàng, da thịt tuyết trắng lộ ra những vết lấm nhò không đều xanh tím, giống là bị người ác ý ngược đãi...

“Những vết thương này là chuyện gì?” Hắn nhẹ nhàng nắm tay nàng, nhìn bàn tay nhỏ yếu đuối vô lực, trong đầu hắn hiện lên những hình ảnh quen thuộc.

“Dạ... Là...” Phúc tổng quản ấp úng.

“Là cái gì?” Đức Long ra lệnh.

“Dạ... là vị hôn thê của Bối Lạc Gia, hình như rất dễ Phụng Nhi, luôn làm khó nàng, muốn nàng làm lao công, nếu làm không xong, tránh không được đòn roi...”

“Ta hiểu được.” Hắn nhìn chăm chăm dung mạo của Phụng Nhi, ánh mắt thủy chung không rời khỏi, một hương thơm nhàn nhạt truyền vào hơi thở của hắn, kích động hắn, làm sâu trong linh hồn của hắn khát cầu dục vọng.

“Phúc tổng quản, cho phép người lui xuống.”

“Bối Lạc Gia, người...”

“Lui ra đi!”

Trong phòng chỉ còn lại hai người, biểu tình của Đức Long thủy chung là trong âm trầm có hoang mang, kim lòng không đậu, hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực. Không biết vì sao, hắn không muốn nàng một mình cô đơn nằm ở đó, mà hắn cô đơn một mình ngồi ở chỗ này, phảng phất... Phảng phất nên hắn gắt gao ôm lấy nàng, cảm nhận hương thơm mê người lại quen thuộc của nàng.

Hắn là điên rồi sao? Nhưng là, hắn lại ngăn cản không được bản thân không ngừng vuốt ve gương mặt nàng, mềm nhẹ hôn lên nước mắt của nàng, cũng ngăn cản không được nội tâm không ngừng đau lòng và thương tiếc. Khi môi hắn rơi lên đôi môi mềm mại nhưng lạnh như băng của nàng, hắn cảm nhận được một loại thỏa mãn và đói khát tràn ngập trong cơ thể hắn. Hình như cảm giác mãnh liệt này luôn tồn tại, chưa bao giờ từng biến mất. Phụng Nhi, người tới cùng là ai?

Trong hoảng hốt, Phụng Hoàng cảm giác được đôi môi ấm áp của Đức Long truyền tới xúc cảm, nàng kim lòng không đậu, có thể nói là phản ứng của bản năng đáp lại nụ hôn của hắn. Ông trời, nàng khao khát nụ hôn của hắn, nhưng không có dũng khí mở to mắt đối mặt với hắn.

Đức Long cũng cảm nhận: “Mở to mắt, nhìn ta!” Hắn khàn khàn ra lệnh để lộ ra một tia dục vọng.

Phụng Hoàng chậm rãi mở mắt, nước mắt làm cho dung nhan ở dưới ánh sáng có vẻ diễm đam đáng yêu. Toàn thân nàng run rẩy nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, tham lam nhìn nhất cử nhất động của hắn thu vào trong trí nhớ. Tầm mắt của hắn thẳng tắp nhìn nàng, không hề báo trước, hắn dùng lực ôm chặt nàng, chặt chẽ đến nỗi nàng không thở được.

Đức Long rõ ràng cảm nhận được thân thể người trong lòng cứng ngắc, bất quá không cự tuyệt hắn. Hai người gắt gao ôm nhau, không ai mở miệng, thời gian tại yên tĩnh chậm rãi trôi qua. Lúc này, giọt mưa rơi xuống ván cửa sổ, tiếng mưa rơi dần dần thay đổi. Tim nàng đập ở trước ngực hắn đập thành thịch, nàng chỉ có thể gắt gao ôm hắn, không tự giác muốn hơn nữa. Đức Long cúi đầu nhìn nàng mở thật to hai mắt, cảm giác mình bị ánh mắt ai oán như sương mù kia mê hoặc.

“Người gọi là Phụng Nhi, vì sao ta luôn cảm giác được người rất quen thuộc?” Tay hắn vỗ về sợi tóc mềm mại của nàng: “Người tới cùng là ai?”

Ta là Phụng Nhi của người, người đã nói ta là nữ nhân cả đời người muốn quý trọng. Ở trong lòng Phụng Hoàng vừa khóc vừa nói.

“Nghe nói Hóa nữ đối với người...” Vừa nghe đến tên Hóa nữ giống như điện lưu chạy toàn thân, Phụng Hoàng vội vàng đẩy hắn ra, hốt hoảng xuống giường, liên tục thối lui đến cách hắn vài bước.

“Người đừng đi...” Đức Long muốn gọi nàng lại, nhưng Phụng Hoàng đã xoay người biến mất ở trước mắt hắn. Đáng chết! Từ trước giờ không cảm thấy mình là người dễ dàng bị người khác khống chế, mãi đến gặp tiểu á nữ này...

“Phụng Nhi...” Hắn nhẹ giọng kêu gọi, giống như tên này mình đã gọi qua rất nhiều lần.

Đêm lạnh như nước, từng trận gió đêm mang theo hương hoa, khiến người ta cảm thấy vui vẻ và thoải mái. Nhưng trong lòng Phụng Hoàng, nặng nề, âm u, đau khổ, khó chịu. Nàng lén lút đến trước thư phòng của Đức Long, phóng mắt ra xa, trong lòng nhớ đến lúc hai người cười vui chơi đùa, hồi ức ngọt ngào, nhưng hiện giờ... Bây giờ làm sao để cứu vãn? Trong lúc nước mắt nàng rơi như mưa, đột nhiên có một đôi tay cánh tay đột nhiên ôm lấy nàng từ phía sau, khiến nàng bị dọa đến nhảy dựng.

“A - - “Nàng thất kinh muốn thoát khỏi cái ôm, nhưng làm thế nào cũng không ra được, mà nàng cũng nghe được mùi rượu gay mũi.

“Buổi tối không ngủ được, một mình sợ tịch mịch?” Âm thanh lười biếng mang theo một cỗ tà khí của Đức Long vang lên.

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai nàng, trong nháy mắt, nàng cảm thấy máu huyết của nàng dường như bị rút đi. Nàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn.

“Thì ra là tiểu cam điếc.” Nói xong, hắn vậy mà rất nhanh nắm cằm của nàng bức mặt nàng đối mặt hắn, rồi mới cho nàng một nụ hôn nóng bỏng.

Một lúc lâu sau nàng mới biết, nam nhân trước mắt hôn nàng đang say rượu, hắn căn bản là không biết được hắn đang làm cái gì. Nàng dùng hết khí lực muốn đẩy thân hình to lớn của hắn ra, hắn lại giống như không có cảm giác tiếp tục khế cắn tai nàng.

“Không cần phản kháng, ta cũng rất cô đơn, hai người chúng ta nên hảo hảo an ủi nhau một chút.” Lời nói trong lúc say rượu của hắn làm mặt của nàng ửng hồng.

“Ngươi thật thơm.” Hắn giống cái tiểu hài tử tham lam hấp thu mùi thơm mê người trên người nàng, như là mùi hoa hỗn hợp của cơ thể xử nữ, làm cơ thể hắn tỉnh dục rộn rạo.

Mùi rượu gay mũi mùi nhắc nhở Phụng Hoàng một chuyện. Hắn hiện tại đã uống rượu, cho nên đương nhiên là không nghe phản kháng vào trong tai, vùng vẫy và kháng cự của nàng cũng không hiệu quả, bởi vì nàng không có cách nào nói chuyện. Mà còn ngược lại kích khởi thú tính trong nội tâm của hắn.

Đối mặt với một thân thể mềm mại thơm tho, dục hỏa cùng với rượu thiêu đốt hắn, môi hắn rơi vào cắn cổ mê người của nàng, cuồng liệt hút da thịt mềm hơn bạch tơ lụa gấm của nàng.

Phụng Hoàng cảm thấy hơi thở của mình dưới sự đụng chạm của hắn từ từ rối loạn, đầu nàng bắt đầu hỗn loạn, toàn thân tê dại vô lực. Không được! Hắn say rượu, cho nên mới đối với nàng như vậy. Ngay khi nàng muốn ngừng, lại phát hiện thân thể của nàng chẳng biết lúc nào đã bị hắn xoay lại, thân thể hai người ép chặt vào nhau, lưng nàng chỉ có thể vô lực tựa vào mép bàn. Nàng liều mình lắc đầu muốn ngăn cản hắn, nhưng thân thể hắn lại không ngừng tiến sát vào nàng, để nàng cảm nhận được từ trên người hắn truyền tới lửa nóng, hai tay nàng vô lực chống lên ngực hắn.

“Không cần? Ta đường đường là Bối Lặc Gia, muốn ngươi là vinh hạnh của tiểu á nữ ngươi, ngươi dám phản kháng?” Đức Long ảo não phát một tiếng gầm nhẹ, rồi mới cúi đầu hung hăng hôn lên môi nàng.

Không! Không cần! Phụng Hoàng ở trong lòng hò hét, nhưng có một giọng nói thì thầm nói với nàng, có lẽ đây là cơ hội để nàng lại cảm nhận được yêu thương của hắn. Vì sao phải phản kháng? Ngươi không phải thương hắn, muốn gặp hắn sao? Phản kháng của nàng lúc này buông lỏng, rúc vào khuỷu tay cường tráng của hắn thừa nhận hoan ái và nhiệt tình của hắn.

Tay hắn không an phận trượt vào trong áo của nàng, bàn tay thô ráp hung hăng kéo áo của nàng, hơn nữa ngón tay hắn ngả ngón xoa bóp bộ ngực sữa của nàng, dưới sự đụng chạm của hắn, hai đỉnh mẫn cảm lập tức trở nên cứng nhọn.

“A - - “Nàng hít thật sâu vào, nhắm chặt hai mắt. Trên mặt của nàng vì ngượng ngùng mà ửng hồng, cảm thụ được từng đợt điện lưu chạy khắp toàn thân.

“Ngươi thật là vật nhỏ ngọt ngào.”

Môi của hắn từ từ đi xuống cổ nàng bàn tay hắn tiếp tục vờ về ngực nàng, rồi mới mở miệng ngậm chặt nụ hoa run rẩy của nàng, chỉ nghe nàng lập tức hít thật sâu vào.

“A...” Nàng thở phì phò đôi tay đặt lên vai hắn, hắn tham lam gặm nhắm nụ hoa màu hồng của nàng.

“Dưới ánh trăng ngươi hết sức mê người.” Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng, không thể che hết khát vọng đối với nửa người trên hầu như trần trụi của nàng, hắn không để ý nàng phản kháng, chỉ muốn thân thể mềm mại của nữ tử trước mặt mình.

Hắn hiện tại hoàn toàn không có chút lý trí nào, hắn muốn ôm nàng chặt hơn, siết thật chặt, như là muốn dung nhập nàng vào trong thân thể hắn. Giờ phút này trong mắt hắn, nàng như là một nữ thần dưới ánh trăng, thức tỉnh dục vọng sâu nhất trong lòng hắn.

“Ta hiện tại muốn ngươi, ngươi nên ngoan ngoãn nằm xuống.” Nói vừa xong, trong lúc nàng chưa kịp hiểu ý đồ của hắn, hắn tựa như mãnh thú đói khát khó nhịn bỏ nhào vào nàng.

“A!” Phụng Hoàng kêu sợ hãi nhắm mắt lại, một cánh tay cường tráng đứng lúc ôm lấy eo nàng, rồi hắn thoải mái dùng lực xoay người nàng lại, nháy mắt tiếp theo cả nàng người rơi vào trong ngực hắn.

“Muốn ngoan ngoãn nghe lời, biết không?!” Hắn thì thầm bên tai nàng, hai tay ôm nàng rất chặt, chặt đến nỗi bọn họ sắp không thở nổi.

Không! Hắn không giống Đức Long trong ấn tượng của nàng. Hắn chỉ là một nam nhân thú tính say rượu, hoàn toàn không có thương tiếc, mến yêu của nàng. Giờ này khắc này Đức Long chỉ xem nàng như công cụ phát tiết tình dục công cụ, mà không phải là nữ nhân hắn yêu. Không! Nàng không muốn bị hắn đối đãi như vậy. Nước mắt rớt cuộc nhẹn không được rơi xuống, nhưng nàng cứ việc không cần, nhưng... Nàng làm sao chống lại một dã thú say rượu?

Nàng rơi lệ lắc đầu cầu xin lại khiến cho hắn càng thêm khát vọng nàng, làm sao còn có ý nghĩ dừng lại. Đức Long ôm nàng đi vào giường, hắn quăng nàng lên giường, nàng chưa kịp né tránh, cả người hắn liền đứng ở trước mặt nàng, lấy tư thế toàn bộ thể giới đều bị hắn giẫm dưới chân nhìn nàng. Mà nàng bị ánh mắt nóng bỏng của hắn làm rung động, lòng của nàng như là bị hắn vô tình bức đến góc, không cho nàng có cơ hội sinh tồn, cảm xúc tuyệt vọng bất người cướp của muốn phản kháng là ý nghĩ duy nhất của nàng.

Ở một khắc này, nàng cảm thấy được mình là một tế phẩm của ác ma, không có cơ hội bỏ chạy. Nàng bất lực cúi đầu khẽ nức, lại cảm thấy mình bị hắn kéo vào trong lòng thương tiếc hơn.

“Đừng khóc, ta sẽ không làm ngươi bị thương.” Hắn ôn nhu hôn lên nước mắt của nàng, mà ôn nhu của hắn, khiến nàng không có lực để chống đỡ.

Nàng không có khả năng đối mặt với đau khổ trong lòng mình, mà chỉ tham lam phút mây mưa hoan ái ngắn ngủi trước mặt sao? Nàng có thể chứ? Đúng là, lòng của nàng thật sự khát vọng ôm ấp của hắn. Môi của hắn lại chiếm lấy môi nàng, nàng vùng vẫy, phản kháng, bị hắn dùng hoàn toàn sức mạnh của nam nhân hòa tan triệt để. Nàng nhẹn không được bật ra một tiếng khóc thầm, trong lòng thật sự rất khổ sở, khóc vì nam nhân trước mặt, cũng vì nàng yêu hắn mà lại không cách nào đạt được yêu thương của hắn mà khóc thầm.

“Đừng khóc, tình yêu của ta, ta sẽ hảo hảo mà yêu thương ngươi, ngươi khóc đến trái tim của ta cũng đau nát.” Hắn ôn nhu hôn nàng, cũng từ trên môi nàng dời xuống, đi tới cái cổ tinh thể như thiên nga của nàng. Hắn cuồng nhiệt hôn như mưa, mà nàng cảm thấy thân thể của mình không tự chủ được trở nên nóng và mẫn cảm.

“Ngươi thật thơm.” Môi của hắn đi tới đỉnh đồi mê người của nàng, da thịt nàng giống như tơ lụa trơn trượt, mà còn tản mát ra mùi thơm mê người, mà hai nụ hoa ửng hồng trên hai đỉnh đồi đầy đặn cứng ngắc của nàng, dưới ánh mắt chăm chú nóng bỏng của hắn cũng trở nên càng đứng thẳng, nàng xấu hổ muốn che khuất chính mình.

Nhưng động tác của hắn nhanh hơn cúi đầu, một miệng ngậm chặt nụ hoa đang run rẩy của nàng, một tay kia cũng tình cảm mãnh liệt xoa bóp, hơn nữa dùng ngón cái và ngón giữa vân vẽ điểm mẫn cảm. Nàng vừa mở miệng, muốn ngăn cản, lại chỉ có thể bất lực hóa thành âm thanh rên rỉ mất hồn, không gian tràn ngập ái muội.

Hắn dùng lực hút nụ hoa thơm nồng của Phượng Hoàng, đầu lưỡi cũng ngả ngón liếm hôn ngực nàng, còn dùng đầu lưỡi ướt át qua lại khiêu khích đùa bỡn giữa hai nụ hoa, khiến nàng đã e lệ lại vô pháp kháng cự cảm giác vui thích trước nay chưa từng có mà hắn mang lại, hắn thông thạo âu yếm khơi mào tình dục của nàng. Nàng chỉ có thể vô ý thức ngậm kêu ra tiếng, nhưng tay nàng cũng không tự giác choáng qua vai hắn, mà móng tay của nàng cũng hăm sâu vào trong da thịt hắn, để lại dấu vết thật sâu, nhưng hắn không kêu lên đau đớn, ngược lại hiểu được nữ nhân dưới thân đã từ từ bị tình dục không chế.

Tay phải của hắn lần xuống bụng bằng phẳng của nàng dao động rồi đến giữa hai chân, khi ngón tay hắn nhẹ nhàng đụng chạm vào nàng, nàng mắc cỡ đỏ mặt kẹp chặt hai chân. Không! Lý trí của nàng lúc này mới trở một chút, nàng liếc nhìn lui vào sát góc giường, nhưng Đức Long cũng không để cho nàng làm trận bỏ chạy, hắn đồng loạt bắt được hai chân nàng, nàng muốn vùng vẫy, vẫn không bằng sức lực của nam nhân, lại bị hắn kéo về trong lòng, lần này nàng chẳng những tránh không thoát, ngược lại khiêu khích cảm giác chinh phục của hắn. Nàng sợ hãi nhìn hắn cầm đai lưng trong tay, lúc nàng không kịp ngăn cản, chỉ thấy hắn nắm hai tay của nàng trói lại, xem thế này nàng thật sự không thể động đậy rồi.

“Thế này ngươi liền trốn không thoát rồi!”

Nàng liếc nhìn lắc đầu. Nàng phản kháng chưa xong, đã bị hắn hung hăng hôn lên môi. Giờ phút này, dục vọng của hắn đã bị thân thể nữ nhân kêu gọi trước mắt kích phát, thêm say rượu khiến cho hắn mất đi lý trí. Hiện tại, hắn chỉ muốn tìm nữ nhân phát tiết dục vọng.

“Tiểu khản nữ, không phải sợ.” Tay hắn vén mái tóc đen tuyền bóng óng của nàng đến trước mũi hít sâu một hơi: “Ta chỉ là muốn dẫn dắt ngươi ném thử khoái hoạt.”

Lời vừa mới dứt, hắn đã nhanh chóng kéo vật che chắn duy nhất trên người nàng ra, tóc bởi vì vừa rồi vùng vẫy mà rối tung, hiện ra cơ thể trần như nhộng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hòa Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Từ trên người Phượng Hoàng phát ra hương thơm nữ tử, càng thêm cho huyết dịch Đức Long dâng trào. Giờ phút này, lý trí của hắn đã sớm bị dục vọng bản sinh của nam nhân thay thế tất cả.

Mái tóc dài đen tuyền mềm mại của nàng bao trùm lên làn da tuyết trắng mềm mại, làm nổi bật thân hình mềm mại như nước, mà nàng, trong mắt nam nhân của trước mặt chỉ như một nữ nhân chìm đắm trong dục vọng yêu thương.

Trong lòng nàng muốn hẳn yêu thương. Nếu hẳn muốn chỉ cần nói với nàng, nàng sẽ không chút do dự hiến thân. Nhưng là, hẳn làm những chuyện này với nàng cũng giống những nữ nhân khác, hoàn toàn không có chút tình yêu. Bộ dạng này, chỉ làm nàng thâm sâu cảm thấy mình chỉ là một công cụ phát tiết của hẳn, cảm giác này thật đáng buồn, khiến nước mắt nàng nhịn không được rơi xuống.

Lúc nàng đang thương tâm nhắm mắt lại, hẳn đã cời y phục trên thân mình, tiếp theo hẳn đè lên thân thể nàng, hai người thân mật sát vào nhau, nàng hít một hơi thật sâu, tuyệt vọng lại khát vọng nằm ở dưới thân thể của hẳn, tùy ý để thân thể cường tráng của hẳn ở thân người mềm mại của nàng.

“Người có biết ta thật khổ không?” Hẳn hò hét như là đau khổ từ sâu trong tâm linh: “Đừng rời khỏi ta, ta rất tịch mịch, rất cô đơn.”

Lòng của nàng giống như bị người ta đánh một cái thật mạnh, nàng quên muốn phản kháng, một lòng sa vào trong thống khổ của hẳn. Hẳn cũng sẽ tịch mịch? Cũng sẽ thống khổ? Tại sao? Hẳn không phải thật đã quên nàng sao?

Nhất thời thất thần của nàng lại để cho hẳn có cơ hội thừa cơ mà vào. Tay Đức Long đi tới giữa hai chân nàng, lúc này, ngón tay hẳn đã xâm nhập vào trong tiểu huyết ước át của nàng.

“A...” Nàng khẽ kêu một tiếng.

Đức Long ôn nhu hôn lên môi nàng trấn an. Nàng nhắm mắt lại để cho hẳn muốn làm gì thì làm trên thân thể nàng, nàng cũng muốn ném thử một lần nữa thân mật giữa nam nữ dây dưa không rõ cá nước thân mật. Lúc ngón tay hẳn bắt đầu qua lại rút ra đâm vào trong cơ thể nàng, tiếng thở gấp đứt quãng giữa hàm răng cắn chặt của nàng phát ra, hóa thành tiếng rên rỉ mất hồn.

“A - - um - -” Mỗi một lần ngón tay hẳn đâm vào càng lớn mật xâm nhập sâu hơn, hẳn muốn cho nàng chuẩn bị tốt để tiếp nhận hẳn.

Phượng Hoàng muốn ngăn cản hẳn làm động tác mắc cỡ chết người này, nhưng mà, hai tay phản kháng lại chỉ có thể gắt gao bắt lấy cánh tay hẳn. Móng tay nàng đâm sâu vào trong da thịt của hẳn, cũng không ngăn cản đụng chạm của hẳn mang lại cho nàng từng trận khoái cảm.

Rất nhanh, lý trí của nàng theo sự rút ra đâm vào của hẳn hóa thành dục hỏa, phảng phất giống như một ngọn lửa lớn thiêu đốt tất cả của nàng.

“A - - a - - uh`m - -”

“Tốt, tốt, kêu lớn tiếng lên, ta thích nghe tiếng rên rỉ của người.”

Tiếng thở gấp của nàng càng thêm khiến cho hẳn cảm thấy hưng phấn, nhìn bộ dáng nàng yêu kiều hỗn hển xinh đẹp ngọt ngào, sử trong lòng hẳn nổi lên cảm giác thỏa mãn. Ngón tay hẳn càng thêm nhanh hơn rút ra đâm vào, mãi đến giữa hai chân nàng chảy xuống ái dịch ẩm áp, hẳn biết nàng đã chuẩn bị tốt để tiếp thu hẳn.

“Người đã chuẩn bị tốt rồi.” Giọng hẳn khao khát không ngừng rơi vào trước ngực nàng. Nụ hôn của hẳn rơi như mưa trước ngực nàng, mà nàng giờ phút này chỉ có thể gắt gao ôm hẳn thở dốc.

Đức Long đem hai chân nàng mở ra, để cho cả người nàng không hề giữ lại hiện ra trước mặt hẳn. Đang lúc nàng cảm giác được một hỏa nhiệt lớn hơn so với ngón tay hẳn đặt giữa hai chân nàng, bản năng của nữ nhân làm cho nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Nàng sợ hãi lắc đầu cầu xin hẳn, vẫn không ngăn được hẳn mạnh mẽ xâm nhập. Nằm ở dưới thân thể của hẳn, Phượng Hoàng cảm nhận được hẳn tồn tại trong cơ thể nàng, cảm giác phong phú như vậy làm cho lòng nàng có một loại cảm xúc kỳ lạ trước nay chưa có.

Không cần, nóng quá. Nàng chỉ có thể vô lực thở dốc yêu kiều dưới thân thể hẳn, cái gì cũng nói không nên lời. Âm thanh yêu kiều cầu xin, lại càng thêm kích thích dục hỏa của hẳn. Đức Long kèm nén không được chậm rãi bắt đầu luật động trong thân thể nàng.

Môi thâm tình hôn lên môi nàng, che lại tiếng rên khoái cảm mang theo chút đau khổ của nàng, cũng không quên thấp giọng an ủi tâm tình bất an của nàng, mà tay hẳn cũng ôn nhu xoa bóp hai đỉnh tuyết trắng, cũng dùng ngón tay xoa bóp hai nụ hoa mẫn cảm của nàng.

“A - - a - - uh`m - -” Miệng anh đào nhỏ không ngừng bật ra tiếng thở dốc mê người.

Hẳn tới tới lui lui địa ra vào trong tiểu huyết của nàng, mỗi một lần đều đã mang cho nàng vui thích. Không! Không cần! Khoái cảm tuyệt mỹ lại làm cho người ta sợ hãi từ trong miệng nàng bật ra từng tiếng một rên rỉ mất hồn.

Nghe được tiếng kêu khoái hoạt của nàng, hẳn cũng cảm thấy hưng phấn nên động tác cũng nhanh hơn, càng lúc luật động càng nhanh, khiến nàng lần nữa bất lực khuất phục dưới thân của hẳn. Nàng điên cuồng lắc đầu, mái tóc đen bóng xinh đẹp rối tung ở trên gối.

“Người thích như vậy sao?” Hẳn thở phì phò hỏi nàng.

“Uh`m - -” Có thích hay không nàng cũng nói không nên lời, nhưng hẳn không nghe nàng trả lời, nên nắm chặt eo nhỏ thon của nàng, mang đến cho nàng một cơn sóng cao trào mãnh liệt.

“Nói!”

“Uh m - - a - -” Nàng chỉ có thể gật gật đầu.

Thỏa mãn với câu trả lời của nàng, tay to của hắn tiếp tục rồi lại tiếp tục ép buộc nàng, làm cho nàng trải qua thêm mấy lần cao trào. Giờ phút này, nàng cảm thấy toàn thân mềm yếu vô lực, không biết mình trải qua bao nhiêu lần cảm giác bay lên thiên đường, một cơn choáng váng đánh úp nàng.

Mãi đến hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ như là dã thú, cả thân thể run rẩy mãnh liệt, nàng cảm thấy hắn bắn vào trong cơ thể một đạo cuồng nóng bỏng, hai người đồng thời đạt tới cực đỉnh... Hắn nằm trên người nàng, ép nàng không thể động đậy, mà tay nàng vẫn ôm chặt đầu hắn, hai người đều sa vào trong tình cảm mãnh liệt hoàn mỹ.

Nàng nhắm mắt lại cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của hắn, giờ phút này vẫn đang đập điên cuồng, cũng giống như nàng, nàng cũng sâu sắc cảm nhận được nhiệt hỏa trên người hắn truyền đến. Nhưng vào lúc này, tai nàng nghe được hơi thở đều đặn của hắn, cúi đầu lẳng lặng nhìn nam nhân ngủ say trên ngực nàng.

Nàng nhẹ nhàng lay động hắn, nhưng không có phản ứng, nàng không biết nên làm thế nào cho phải, cũng không dám gọi hắn tỉnh, tay hắn vẫn ôm chặt nàng, không cho nàng tránh thoát, chỉ có nằm yên. Nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, tay nàng nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt hắn, trong lòng xao động đối với tình yêu say đắm của hắn.

Nàng hôn lên trán hắn, người yêu của ta, người không nhớ ta, nhưng ta vẫn luôn yêu người. Nàng nhắm mắt lại để cho nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, tham lam hưởng thụ có được hắn đêm nay. Đêm nay là đêm đẹp nhất trong đời nàng.

Sáng sớm

“Đức Long ca ca, đi chơi với ta được không?”

Ngọc Ninh hoảng hốt hỏi, trong Đức thân vương phủ mặc dù có người mình thích, nhưng Hỏa nữ luôn dính bên cạnh Đức Long, bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần. Rất kỳ quái tuy Hỏa nữ cùng Đức Long như hình với bóng, nhưng giữa hai người, không ân ái giống hôn phu hôn thê.

Y Ngọc Ninh nghĩ cách, Hỏa nữ ngược lại là có vẻ như đang đề phòng. Muốn đề phòng cái gì? Nàng đang lo sợ cái gì?

“Đức Long ca ca, sao không thấy hồ ly tinh kia?”

Đức Long không đồng ý liếc mắt nhìn Ngọc Ninh, trên gương mặt tuấn mỹ không có bất luận biểu tình nào. Ngọc Ninh cảm giác được nam nhân ở trước mắt cùng nam nhân trước kia nàng yêu điên cuồng hoàn toàn là hai người, trên người Đức Long hiện giờ không cảm nhận được tình cảm với bất cứ ai, chỉ có lạnh lùng.

“Cách cách, ta bề bộn nhiều việc, người kêu Phúc tổng quản bồi người ra ngoài.”

“Không cần, hắn không chút gì tốt để chơi, ta mới không cần a! Ai nha! Đức Long ca ca, người đi chơi với ta đi, nghe nói bên ngoài có hội chùa, rất náo nhiệt.”

“Cách cách, ta thật sự có công vụ phải làm.” Hắn không có chút ý nghĩ muốn ra ngoài.

“Nhưng là...”

Lúc này, Đức Long đứng lên, đi ra ngoài. Ánh mắt Ngọc Ninh mờ thật to, không thể tin được hắn quá đáng như vậy, bỏ lại một mình nàng.

“Đức Long ca ca, người quá đáng.” Nàng tức giận dậm mạnh chân, lại không thể làm gì.

Đức Long đi đến hậu hoa viên, rất không dễ tìm được chút thanh tĩnh này. Mấy ngày qua, hắn bị Ngọc Ninh còn có Hỏa nữ ám ỉ không ngớt, khiến cho đầu hắn đau muốn nứt ra. Đêm qua, bởi vì tâm tình không tốt mà uống say không còn biết gì, hắn mơ hồ nhớ hình như có chuyện gì xảy ra.

Hắn giống như cùng một nữ nhân qua đêm...Kỳ thật, tâm tình của hắn không tốt, là vì cùng Hỏa nữ ám ỉ một trận, nguyên nhân là bởi vì nàng muốn cùng hắn thân thiết. Đối mặt với một người có thân phận là thê tử tương lai của hắn, hắn hẳn là tràn ngập khát vọng, lúc nào cũng phải cùng nàng một chỗ, ôm nàng, hôn nàng.

Bất quá, hắn một chút cảm tình với Hỏa nữ cũng không có, một chút phản ứng cũng không có, như là hai người hoàn toàn xa lạ! Tại sao? Một nữ nhân hẳn thê non hèn biến, hắn không phải nên yêu nàng say đắm, đến chết không rời sao? Trong hoàng tộc, hôn nhân môn đương hộ đối là một chuyện bình thường, nhưng hắn lại không có loại ý nghĩ gì này.

Xưa nay, hắn vẫn hi vọng nữ nhân trong tương lai cùng hắn cả đời tuyệt đối phải là người hắn yêu, hắn khát vọng, hắn cần. Nhưng khi hắn có một cử chỉ thân thiết nào với Hỏa nữ, một cổ tội ác không hiểu nổi sẽ khiến hắn thập phần khó chịu. Như là nếu hắn chạm vào Hỏa nữ sẽ làm thương tổn một người nào đó.

Thương tổn người nào? Nhưng vào lúc này, một trận gió nhẹ đưa tới một giai điệu nhẹ nhàng, khiến cho hắn không khỏi cẩn thận lắng nghe. Giai điệu quen thuộc làm cho toàn thân hắn căng thẳng, cước bộ không tự chủ đi đến nơi phát ra âm thanh. Tới một tiểu viện hẻo lánh không người, một gian phòng cũ nát không chịu nổi khiến cho hắn kinh ngạc trong phủ mình lại một góc hoang tàn như vậy, càng không ngờ đợi lại có người ở đây.

Là ai? Đức Long đi đến trước cửa phòng, phát hiện cửa bị một sợi xích sắt khóa lại, như là người nào đó bị nhốt tại nơi này.

“Ai ở bên trong?” Hấn nói to, âm thanh lập tức ngừng lại, bốn phương một mảnh an tĩnh không tiếng động.

“Là ai?” Hấn cao giọng hỏi. Vẫn là im ắng.

Hấn không chút nghĩ ngợi tiện tay cầm lấy cây búa trên mặt đất bên cạnh cửa, dùng lực bở khóa, một cước đạp đi vào. Vừa vào đến bên trong, ánh mắt của hắn rơi vào một người bị đánh đến toàn thân bị thương, ngây ngẩn cả người.

“Sao lại là ngươi?” Hấn tiêu sái đến bên cạnh nàng, về mặt không tự giác lộ ra một tia quan tâm.

Phượng Hoàng nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, tình cảm trong lòng đè nén không được, nhưng nàng có miệng mà không thể trả lời. Đức Long nhíu mày nhìn những vết lõm nhỏ xanh tím che kín trên làn da tuyết trắng của nàng, xem ra là gặp một trận đòn hiểm. Không phải nàng mới té xỉu sao, sao chỉ vài ngày không thấy, lại bị nhốt ở nơi không có người tới này, mình lại đầy thương tích?

“Là ai đánh ngươi? Nói cho ta biết.” Trong lòng hắn đau lòng hóa thành cực độ phẫn nộ.

Trong mắt Phượng Hoàng lóe sáng lệ quang, chỉ lắc đầu. Hấn không biết lúc sau khi Hỏa nữ biết hắn từng ôm hôn nàng, còn có chuyện tối ngày hôm qua, liền ác độc đánh nàng một trận, nhốt nàng tại nơi hẻo lánh này. Vốn cho là nàng vô duyên nhìn thấy người trong lòng, lại không nghĩ rằng...

“Nói cho ta biết là ai ngoan độc như vậy, xuống tay mạnh như vậy, ta sẽ thay ngươi chủ trì công đạo - - “

Bởi vì lời nói của hắn, nàng đột nhiên kích động bỏ nhào vào trong lòng hắn mà ngất lịm. Hấn ngạc nhiên nhìn nữ tử ôm hắn khóc đến thập phần thương tâm.

“Ngươi xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy nước mắt nàng, Đức Long không khỏi cảm thấy tim mình bị từng tiếng khóc nức nở kia làm đau quá đỗi. Hấn chưa từng đau lòng... Không! Tựa hồ trong ấn tượng mơ hồ từng có qua. Hình như hắn cũng từng vì nước mắt của một người nào đó mà đau lòng không thôi... Kim lòng không đậu, tay hắn ôm lấy nàng, ôn nhu hạ xuống trên mặt trên môi nàng từng nụ hôn thương tiếc.

“Đừng khóc.”

Hắn tràn ngập thương tiếc che chở và an ủi, càng làm cho Phượng Hoàng thêm xúc động dần tới nàng khóc càng lớn hơn. Đức Long, người thật sự không nhớ ta sao? Nàng nên lệ trong lòng liễu mình khóc kêu hô, vừa mở miệng nhưng một câu cũng nói không nên lời. Đức Long đón lấy ánh mắt trong sáng mỹ lệ của nàng, chỉ thấy ánh mắt kia vì sao tràn đầy tình cảm, ai oán lại giống như trách cứ nhìn hắn.

Ở một khắc này, hắn có một cảm giác kỳ lạ, giống như nàng ăn sâu vào trong linh hồn của hắn, lay động nơi sâu trong lòng hắn một tình cảm bị hắn quên lãng. Đức Long không tự giác cúi đầu hôn nàng. Phượng Hoàng nhắm mắt lại, kích động khiến nước mắt của nàng tràn như nước sông, muốn ngừng cũng ngừng không được.

Nàng không chút nào giữ lại đáp lại nụ hôn của hắn, hắn vốn sừng sốt, rồi càng thêm nóng bỏng ôm lấy nàng. Hai người ôm nhau thật chặt, hôn, giống như phu thê cửu biệt trọng phùng, không muốn buông tay. Trên gương mặt anh tuấn của hắn phủ kín khát vọng mãnh liệt đối với, khiến nàng thấy thể không tự chủ được tâm thần nhộn nhạo.

“Đêm qua là ngươi, đúng hay không?” Trong ánh mắt hắn không tự giác mang theo khát vọng.

Vì sao? Hắn đối vị hôn thê xinh đẹp của mình một chút cảm giác cũng không có, nhưng vừa thấy tiểu á nữ trước mắt này... Tuy nàng nhìn bình thường, nhưng lại đặc biệt hấp dẫn ánh mắt hắn. Còn có, hương thơm trên người nàng không ngừng dấy lên dục vọng trong cơ thể hắn. Phượng Hoàng không có cử động, mà tay hắn ôm nàng từ phía sau, đem nàng ôm chặt vào lòng, đặt một nụ hôn nóng bỏng xuống cổ nàng.

“Là ngươi, đúng hay không?” Hai tay của hắn bắt đầu tại trên thân thể nàng không an phận dao động, cũng xoay người nàng lại đối mặt với hắn.

“Nói cho ta biết có phải hay không ngươi?”

Đúng vậy, đúng vậy, là ta! Nàng ở trong lòng điên cuồng hò hét. Đức Long từ trong ánh mắt nàng hiểu hết tất cả, trong lòng bị dấy mắt tràn ngập yêu thương say đắm kia rung động nói không nên lời. Hấn kim lòng không được cúi đầu hôn lên môi nàng, hấp thu mật ngọt mê người trong miệng nàng. Phượng Hoàng cảm giác mình hòa tan trong lòng hắn, vui vẻ mà hạnh phúc chết đi.

“Tiểu á nữ mê người vừa đáng yêu của ta, tuy ngươi không có dung mạo xuất sắc, nhưng khí chất đặc biệt của ngươi đủ để linh hồn của một nam nhân bị thất lạc.” Hấn khàn giọng nói, cũng không tự giác để lộ ra khát vọng từ trong nội tâm khát.

Hắn đặt nàng trên giường, kéo cái áo đơn bạc của nàng ra, lộ ra cái yếm màu trắng, tay hắn bừa bãi vỗ về chơi đùa hai đỉnh đồi đầy đặn mềm mại của nàng, mồi đèn của nàng nụ hoa nhỏ bởi vì hắn lớn mật cuồng nhiệt âu yếm khiêu khích mà trở nên kiên định (đứng thẳng).

“Uh`m - - a - - “ Nàng bất an nhúc nhích thân thể, bộ ngực sữa run nhè nhẹ tràn ngập hấp dẫn, khiến cho hắn nhìn không được miệng ngậm chặt nụ hoa của nàng, dùng lực tham lam hút, giống như nhắm nháp một loại trái cây ngọt ngào tốt đẹp nhất.

“A! Uh-m- -” Phụng Hoàng phát ra tiếng rên rĩ thõng khở lại ngọt ngào, thân thể không có cách nào ngừng run rẩy, hai tay chỉ có thể ôm đầu của hắn. Một cánh tay kia của hắn không ngừng xoa ngực nàng, hắn còn dùng đầu lưỡi khinh đùa điểm nhỏ mẫn cảm điểm kia, có khi còn dùng răng nanh gặm cắn.

Cả người Phụng Hoàng nhìn không được hưởng ứng hắn, trừ bỏ khoái cảm, lý trí của nàng hoàn toàn vứt sau đầu, để cho nàng không có cách nào kháng cự, cũng không muốn kháng cự. Đối Phụng Hoàng mà nói, giờ phút này hắn thanh tỉnh không phải là một nam nhân chỉ muốn hưởng dụng thân thể nàng, có yêu, đụng chạm liên tục và ánh mắt của hắn đều làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc và hưng phấn. Nhưng nàng có được của hắn, cũng chỉ có hiện tại.

Khi môi hắn theo đường cong mê người đi xuống vùng bụng đang run rẩy của nàng, nụ hôn nóng bỏng của hắn giống như mưa hôn khắp da thịt bóng loáng bằng phẳng của nàng, như muốn nói với nàng, mỗi một tác da thịt trên người nàng đều là thuộc về hắn, bởi vì hắn đã dùng nụ hôn nóng bỏng của hắn làm kỷ hiệu rồi.

“Tôi hôm qua ta muốn ngươi, hiện tại hắn ngươi không cự tuyệt ta chứ?”

Nàng e lệ muốn lắc đầu, lại không chống được ánh mắt nóng bỏng của hắn, như bị thôi miên động thủ cởi bỏ quần áo của nàng, mãi đến thân thể tuyết trắng mê người hiện ra trước mặt hắn. Nàng đỏ mặt thẹn thùng, quyến rũ, lại vẫn đang không thể che hết khí chất thiên chân vô tà, trước mắt nàng thuần khiết lại khiến người ta mất hồn.

Tiểu nữ nhân e lệ vậy mà khiến tâm hắn áy náy. Tay hắn nhẹ nhàng kéo hai chân trắng nõn của nàng, nàng nhắm mắt lại mềm mại hòa tan trong ánh mắt mê luyến của hắn. Phụng Hoàng yên lặng hấp dẫn cúi đầu tinh tế nhắm nháp mật ngọt của nàng, xâm nhập vào cảm địa nữ tính mê người của nàng. Lưỡi của hắn không ngừng khiêu khích, liếm láp, một lần lại một lần buộc nàng bỏ xuống tất cả lý trí cùng rụt rè, chỉ có thể vô lực thở gấp, rên khẽ.

“Thật sự là đáng yêu.”

Ngón tay hắn thay thế cho đầu lưỡi của hắn, không ngừng ôn nhu mà cuồng dã âu yếm nàng, dự khiến mật huyết của nàng không ngừng trào chất dịch nóng chảy ướt át, dính đầy ngón tay hắn, cũng thấm ướt cặp trắng nõn của nàng. Phụng Hoàng không nói được gì, chỉ có thể bật ra tiếng rên khẽ mê người.

“Ngươi muốn ta sao?” Giọng của hắn pha lẫn tình cảm mãnh liệt, khàn khàn lại khát vọng truyền vào tai nàng.

Muốn! Ta muốn! Toàn thân nàng như lửa khát vọng hắn, giống như linh hồn ở sâu trong nội tâm bức thiết khát vọng sự yêu thương của hắn.

“Muốn ta liền gạt đầu, bất quá, nếu ngươi lắc đầu, ta cũng sẽ không dừng lại.”

Hắn cúi đầu thâm sâu hôn nàng, rồi mới phóng thích hoàn toàn kiên định của hắn ra. Hắn mở hai chân của nàng ra, sử dụng phong thái nam nhân hoàn toàn đắm vào trong cơ thể nàng.

“A!” Nàng khẽ kêu một tiếng.

Dùng sức ngọt ngào lại mất hồn loạn động, hắn một lần lại một lần giữ lấy nàng, mang theo tất cả tiếng kêu của nàng, để cho nàng theo cái rút ra đâm vào của hắn mà lên đến thiên đường, để cho linh hồn của hắn cùng với mãnh liệt tình cảm mãnh liệt trầm luân trong vực sâu dục vọng.

Nàng cơ hồ đã quên là như thế nào kết thúc, chỉ biết sau khi mình có ý thức sau, nàng đã không còn chút sức lực nằm ở trên người hắn. Nàng nhẹ nhàng mà ôm lấy hắn. Đức Long, đẹp quá, vừa rồi toàn bộ giống như trong mơ. Nàng ở trong lòng người mình yêu thương.

“Ngươi muốn nói gì với ta sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn mới phát hiện mình sai rồi, hắn nở nụ cười hôn lên trán nàng một nụ hôn thương tiếc: “Ta đã quên ngươi không thể nói chuyện, thực xin lỗi!”

Ánh mắt của nàng âm u, nhưng rất nhanh mỉm cười lắc đầu.

“Ta... có thể tới tìm ngươi nữa không?”

Giọng điệu ngập ngừng của hắn khiến nàng sững sốt, nghĩ thầm hắn sao lại dùng loại khẩu khí này nói chuyện với một tiểu nha đầu bé nhỏ không đáng kể này? Đức Long cũng nhận thấy được mình khác thường, cho nên hắn có một chút giận quá hóa cười.

Hắn dùng lực ôm lấy vai nàng, dùng giọng điệu chủ tử cao cao tại thượng nói với nàng: “Ta tới tìm ngươi, ngươi phải hoan hoan hỉ hỉ lấy lòng ta, biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hóa Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đức Long không có cách nào hiểu được cảm giác trong lòng mình, nhưng duy nhất có thể lấy xác định tiểu á nữ kia hấp dẫn được khát vọng của hắn.

Hắn không có cách nào coi thường được, ngăn cản khát khao được nhìn thấy nàng.

Sau lần trước triền miên, hắn giống như đã thú đối khát khát vọng nàng, ánh mắt luôn không tự chủ được tìm kiếm nơi nàng có khả năng sẽ xuất hiện.

Mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, hắn đều đã giống một tiểu tử 17, 18 tuổi, trong bóng đêm đi đến phòng nhỏ ở hậu viện tìm giai nhân.

Đêm nay cũng vậy, tâm tình hắn hưng phấn xuất hiện trước mặt nàng.

“Phượng Nhi.”

Phượng Hoàng vừa nghe tiếng gọi nóng bỏng của hắn, trên mặt lập tức hiện ra nụ cười vui vẻ.

Nàng giống như một tiểu hài tử bỏ nhào vào lòng hắn, gất gao ôm hắn không rời, tham lam mùi hương trên người hắn.

Hắn cũng nóng bỏng hôn nàng, cũng đè nàng trên giường gỗ lạnh lẽo, tay hắn phủ lên nơi đầy đặn của nàng, ôn nhu âu yếm, mãi đến khi nàng nhịn không được yêu kiều ra tiếng.

Tay của hắn vội vàng cởi bỏ y phục của nàng, chỉ nghe nàng xấu hổ kêu một tiếng, cũng không kịp che giấu cảnh xuân đã hiện ra.

Ngoại trừ cái yếm màu hồng che bộ ngực sữa cao ngất mà mê kia, thân thể tuyết trắng của nàng không chút nào giữ lại hiện ra ở trước mặt hắn, trong mắt hắn lóe lên dục hỏa.

“Đẹp quá!” Hắn kêu lên, bởi vì nàng hô hấp dồn dập mà bộ ngực nhô lên hạ xuống, giống như một khúc nhạc hấp dẫn mời gọi hắn chạm vào nó.

Nàng mắc cỡ đỏ mặt, lắc đầu nhẹ.

Khóe miệng của hắn giương lên quét xuống cười quý dị: “Không muốn ta nhìn?”

Nàng gật gật đầu.

Tay hắn không khách khí phủ lên bộ ngực của nàng, rồi mới cách lớp vải mỏng xoa bóp đùa bỡn hai đỉnh mềm mại của nàng.

“Không thể, ta không thể rời mắt khỏi người.”

Nàng muốn ngăn cản hành động không an phận của hắn, lại khó có thể kháng cự ma lực của bàn tay hắn, nàng chỉ cảm thấy từng trận vui thích tê dại mãnh liệt đánh thẳng vào nàng, khiến nàng khó có thể chống đỡ.

“Không cần thận thủng, ta chỉ là muốn cho người khoái hoạt.”

Hắn nói xong, lại vừa mở miệng cách một lớp vải mút lấy nụ hoa nhỏ nhỏ, cho đến khi nó thay đổi. Nàng càng thêm yêu kiều muốn đẩy hắn ra, nhưng không biết sao chống tay đẩy ngược lại đem hắn gần mình hơn, muốn hắn cho nàng càng thêm vui thích.

Trái tim của nàng và lý trí của nàng phát sinh mâu thuẫn, muốn và không muốn, làm cho thân thể của nàng cảm thấy thập phần khổ sở.

Dưới sự vuốt ve của hắn nàng mất đi chính mình, không thể phủ nhận thân thể của nàng đòi hỏi hắn, mãnh liệt sai khiến nàng khát vọng.

Nàng chưa bao giờ biết mình đắm đuối tham hoan như vậy, sự xấu hổ và dục vọng to lớn, ở trong lòng nàng xung đột lẫn nhau.

Nhưng lúc hắn cởi cái yếm hơn nửa dùng đầu lưỡi liếm nụ hoa của nàng thì tất cả đã bay lên chín tầng mây.

“A - -” Nàng hoảng sợ thở hổn hển, bắt lực lắc đầu.

“Không cần như vậy? Hay là muốn như vậy hả?”

Bởi vì hắn từ liếm mút đổi thành nhẹ nhàng gặm nhấm, nàng chỉ cảm thấy một trận khoan khoái như điện lưu nhanh chóng chảy khắp toàn thân.

“Người rất ngọt, ta chưa bao giờ khát vọng một nữ nhân nào đến vậy, lần đầu tiên ta nhìn thấy người, ta đã biết, ta muốn chính là người.”

Hắn nâng mặt nàng lên, đôi môi bởi vì hắn hôn cắn đến sưng đỏ cũng bởi vì tình cảm mãnh liệt mà đỏ rùng rục mê người, làm tăng tình yêu của hắn với nàng.

Thật sao? Nữ nhân hắn khát vọng không phải là Phượng Hoàng sao? Tuy nàng là Phượng Hoàng, nhưng hiện tại hắn đã quên Phượng Hoàng, sao có thể đối với “Những nữ nhân khác” nói ra những lời như vậy...

“Ngươi nghĩ rằng ta lừa ngươi? Ta thật sự không có lừa ngươi.”

Về mặt hân nghiêm túc làm cho nàng có cảm thấy nóng bỏng, từ trong mắt hân nàng có thể nhìn thấy một sự hứa hẹn chân thành.

Đức Long!

Nước mắt của nàng im hơi lặng tiếng chảy xuống như những hạt trân châu, bỗng nhiên nhào vào lòng hân cho hân một nụ hôn nóng bỏng, nhiệt tình của nàng khiến cho thân thể hân đột nhiên cứng đờ, lập tức hiểu ý của nàng.

“Sao vậy? Cảm động sao? Ta có thể làm cho ngươi càng cảm động.” Nói xong, hân lại thâm tình khẩn thiết hôn nàng.

Tay hân lại đi tới hai đỉnh mềm mại của nàng, hơn nữa dùng ngón tay cái xoa bóp nụ hoa của nàng, làm cho nàng khó nhịn phần khởi, môi hân cũng dọc theo cái cổ hoàn mỹ của nàng đi tới hai đỉnh mềm mại, há miệng ngậm chặt nụ hoa, khi thì nhiệt lúc thì liệt đói khát liếm mát, khi thì khê cắn, đùa bỡn nụ hoa mê người.

“A - - uh`m - - “

Nàng khó nhịn phát ra tiếng rên rỉ mắt hân, nàng quyến rũ mê người như vậy càng khiến cho thân thể hân trở nên nóng bỏng kiên định.

Tay hân đi tới giữa hai chân nàng, nàng cảm thấy không còn là chính mình nữa, hân phát ra một tiếng trầm thấp hưng phấn, rồi mới đem ngón tay thăm dò vào nơi ẩm ướt mà ướt át trong cơ thể nàng.

Phượng Hoàng nhắm mắt lại phát ra tiếng hừ nhẹ ôm lấy hân, lúc ngón tay hân bắt đầu qua lại rút ra đâm vào, nàng không tự chủ được cũng lắc lư thân thể hòa theo hân.

“Thích không?”

Nàng đỏ bừng nhắm chặt hai mắt, nhưng thân thể lại phản bội lòng nàng.

“Tiểu cô nương không thành thực!” Hân đùa cợt nàng, tay càng hành hạ nàng tăng nhanh tốc độ, nàng bị hân khiêu khích mà toàn thân mềm mại trống rỗng vô lực, chỉ có thể nằm ở dưới thân hân tùy ý hân muốn làm gì thì làm.

Hân cười nhẹ đem mở lớn hai chân nàng, đưa kiên định của hân đã sưng to đặt tại tiểu huyết ẩm ướt của nàng.

“Chuẩn bị xong chưa?” Hân xấu xa nói.

Hân cầm eo nhỏ nhắn của nàng, động thân tiến vào trong cơ thể ẩm ướt của nàng, nàng chỉ có thể phát ra một tiếng giống như thở dài thỏa mãn, theo hân luật động.

Hân cố ý muốn cho nàng trầm luân trong hoan ái nam nữ, hưởng thụ mây mưa chi nhạc xưa nay chưa từng có, hân muốn cho nàng không còn phòng bị tình dục, hân một lần lại một lần lưu lại dấu vết trên người nàng vĩnh viễn khó quên, hân muốn nàng nhớ hân khát vọng và yêu thương nàng như thế nào.

“Ngươi là của ta, chỉ thuộc về một mình ta.”

Hân kịch liệt mạnh mẽ lần lượt rút ra đâm vào trong cơ thể nào, giống như muốn nàng không quên được sự chiếm hữu của hân, chỉ có thể phối hợp yêu cầu của hân cùng hân tận lực đem đưa thân thể.

Nàng kích tình kêu lớn, mà hân cũng gia tăng tốc độ đem hai người đưa lên đỉnh cao dục vọng, để cho tình cảm mãnh liệt phủ khắp hai người...

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Phượng Hoàng thỏa mãn như một con mèo nhỏ rúc vào trong ngực ẩm ướt và vững chắc của Đức Long.

Lúc này, toàn bộ thế giới dường như chỉ còn hai người bọn họ, không người nào có thể tách rời bọn họ. Phượng Hoàng rất muốn hỏi hân, trong cảm nhận của hân, nàng như thế nào? Nhưng mà, nàng cũng rất sợ câu trả lời của hân làm cho mình tan nát cõi lòng, cho nên... Không hỏi tốt hơn. Không hỏi cũng không biết, không biết cũng không đau lòng.

“Phượng Nhi, đừng đợi ở chỗ này nữa.”

Mỗi khi hân gọi nàng là Phượng Nhi, nàng đã cho là hân nhớ lại nàng chính là Phượng Hoàng yêu thương của hân, nhưng đây chỉ là cách nghĩ đơn phương của nàng.

Phượng Nhi là nhũ danh hân gọi nàng, khi mới vừa nghe được Phượng Hoàng còn tưởng rằng hân đã nhớ ra nàng. Nhưng là trên thực tế đây chỉ là cách gọi chột lóe lên trong đầu hân.

“Ta có thể an bài chỗ ở cho người tốt hơn này nơi này gấp mười, gấp trăm lần, không cần phải...”

Nàng vươn tay đặt nhẹ trên môi hân, nhẹ nhàng mà lắc đầu.

“Tại sao không cần?”

Bất cứ một nữ nhân nào cũng không dám cự tuyệt đề nghị của hắn, mà nàng lại ngược lại...

Hắn thật sự là không hiểu nổi nghĩ cách của nàng!

Trong lúc này, con giận của hắn dâng lên, lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng vụng trộm hẹn hò có vẻ kích thích hơn?”

Nàng lắc đầu.

Hắn không buông tha nàng, tiếp tục dùng giọng điệu gần như hung ác nói với nàng: “Ngươi cho rằng, đường đường một bồi lạc vì một nha hoàn bình thường lại cảm xúc như ngươi tới căn phòng đồ nát này triển miến, làm cho ngươi cảm thấy thấp phân kiêu ngạo?”

Không! Không phải. Nàng tận lực lắc đầu, nước mắt to như hạt đậu tuyết vọng chảy xuống như mưa.

“Không phải? !” Hắn dùng lực nắm lấy cổ tay nàng, lực đạo to lớn khiến nàng chỉ thiếu kêu ra tiếng: “Vậy thì vì sao?”

Phượng Hoàng há miệng, không tiếng động nói ra tên Hỏa nữ.

Đức Long nhìn chăm chú vào nàng, nghĩ tới hắn có một vị hôn thê. Nếu bị Hỏa nữ biết...

“Ta là Bồi Lạc Gia, không ai có thể quản thúc ta, ta quyết định nạp ngươi làm thiếp, nàng là không có quyền phản đối.” Hắn quả không được nhiều như thế.

Sắc mặt Phượng Hoàng trắng xanh, cũng hiểu hắn đang nói nhảm, không nên coi là thật. Nếu bị Hỏa nữ phát hiện chuyện của bọn họ, nàng là không sợ mình chịu tội lần nữa, chỉ sợ Hỏa nữ sẽ gây bất lợi cho Đức Long.

Không! Nàng không muốn Đức Long chịu bất cứ thương tổn gì, nếu không, tất cả những đau khổ nàng đang gánh chịu đều uổng phí rồi.

Nhưng Đức Long không biết chuyện lại tức giận, bản thân mình muốn một nữ nhân tất phải phải lén lút.

Phượng Hoàng vươn tay đem đầu của hắn kéo vào trước ngực, giống như đang trấn an một mãnh thú đang phần nộ bất an.

Nàng dùng nụ hôn ôn nhu không ngừng hóa giải phần nộ của hắn.

Rất nhanh, Đức Long đang chứa chan lửa giận chuyển hóa thành dục vọng điên cuồng.

“Nha, chết tiết...” Hắn nhịn không được khẽ nguyên rủa một tiếng, rồi mới nhanh chóng hôn nàng, mãnh liệt và sâu sắc giống như lần cuối cùng trong đời mình hôn một nữ tử.

Hắn nhất định là đã gặp nàng ở đâu đó, có lẽ là kiếp trước, nếu không, làm sao mỗi lần hôn nàng, tình yêu trong lòng cũng nhiều thêm một phần.

Ôm ấp của nàng làm cho hắn quen thuộc như về nhà, không nỡ buông ra, chỉ muốn vĩnh viễn có được cảm giác hạnh phúc này.

Trong lúc dục vọng như thủy triều lên, trong lòng hắn hiện lên một dung nhan mỹ lệ, giống như người hắn yêu cả đời...

Trong lòng Phượng Hoàng cảm thấy hạnh phúc, loại này khoái hoạt và thỏa mãn, tất cả đều là bởi vì Đức Long.

Cho dù hắn không biết nàng là ai, cho dù hắn cho rằng nàng chỉ là một tiểu á nữ, cho dù hắn... Không thích nàng, bất quá... Nàng cũng cảm thấy thỏa mãn.

Phượng Hoàng mang theo nụ cười hạnh phúc chăm chú lau chùi bàn ghế ở đại sảnh, nghĩ đến Đức Long còn đang ngủ rất ngon trong phòng nàng, lại nhớ tới hai người ngọt ngào, mặt nàng liền đỏ lên.

Đức Long thay y phục sạch sẽ, lén lút tới đến bên cạnh cửa đại sảnh. Tìm thấy nàng rồi! Khi hắn tỉnh lại không thấy nàng, trong lòng khó nén cảm giác mất mát, cho nên, hắn không tự giác tìm kiếm bóng dáng của nàng.

Khi ánh mắt hắn rơi vào thân hình yếu điệu mảnh khảnh của nàng, sẽ nhớ tới da thịt non mịn như ngọc của nàng, mềm mại, mềm nhẵn, hương thơm như hoa hồng mùa xuân. Hắn bức thiết muốn gặp mặt chạm đất, cảm thụ hai chân thon dài như ngọc của nàng vòng quanh mình, cái miệng nhỏ hồng nộn cầu xin hắn tiến vào nơi chật chội ướt át trong cơ thể nàng.

Đức Long nhắm mắt lại nhịn không được than nhẹ một tiếng, rồi mới bước đi, muốn đi đến trước mặt nàng, lại phát hiện có nhanh hơn hắn một bước xuất hiện.

“Ngươi thật sự là lợi hại!”

Khi Phượng Hoàng nghe được giọng của Hỏa nữ, thân thể đột nhiên cứng đờ, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu đối mặt Hỏa nữ, chỉ thấy dung nhan mỹ lệ của nàng ta mang theo lửa giận và sát khí.

Phượng Hoàng nhấp khản căng miệng, cầm lấy thùng gỗ muốn bỏ đi, nàng không có tâm tình cũng không tất yếu phải để ý tới sự cố tình gây sự của Hòa nữ.

“Chờ một chút! Ta nói còn chưa nói xong!”

Hòa nữ bất ngờ nắm lấy cổ tay Phượng Hoàng, dùng lực lôi kéo, bước chân Phượng Hoàng không ổn định liền ngã ngồi xuống đất.

Phượng Hoàng há miệng muốn nói, như thế nào cũng không ra tiếng.

“Muốn mắng ta? Tôi đây! Nếu ngươi mắng ra tiếng.”

Phượng Hoàng phần nộ quay đầu, nhưng là Hòa nữ lại lập tức khom xuống người nắm lấy tóc nàng lạnh lùng nói: “Ngươi là kẻ bại trận, ngươi nên vĩnh viễn biến mất trên thế giới này. Ta vốn tưởng rằng lợi dụng nam nhân kia có thể làm cho ngươi tan nát cõi lòng, tốt nhất là tan nát cõi lòng đến chết, không ngờ đi được rất xa, nhưng ta tuyệt đối thật không ngờ, ngươi thực lợi hại, biến thành cảm xúc cũng có thể quyến rũ nam nhân lãnh huyết kia lên giường.”

Phượng Hoàng muốn gạt tay Hòa nữ ra, Hòa nữ lại càng dùng lực kéo tóc của nàng, Phượng Hoàng đau đớn kêu một tiếng, không thể không ngừng đầu lên nhìn gương mặt ác độc của Hòa nữ.

“Có lẽ ta không nên giữ ngươi ở lại nữa, nếu không, khó tránh khỏi đêm dài lắm mộng, đúng hay không? Đến đây đi! Hòa Phượng Hoàng thân ái của ta, để ta giúp ngươi một tay, làm cho ngươi chết đi bên cạnh mẫu thân ngươi.”

Không! Phượng Hoàng sống chết muốn tránh khỏi trời buộc của Hòa nữ trời buộc, nhưng nàng đã biến thành phạm nhân, sao có thể địch nổi Hòa nữ.

Mắt thấy một chưởng của Hòa nữ sắp rơi vào trên đầu Phượng Hoàng trên đầu, một sức mạnh đột nhiên kéo Hòa nữ ra, cùng sử dụng lực đẩy nàng ra.

“Ngươi đang làm gì?” Đức Long phần nộ gầm nhẹ, biểu tình hung tàn trên mặt trước nay chưa từng có làm cho người ta sợ hãi, ngay cả Hòa nữ thấy cũng không tự giác lạnh run.

“Phượng Nhi, ngươi không sao chứ?” Hắn dùng tay giữ chặt Phượng Hoàng, đem thân thể run rẩy của nàng ôm trong vòng tay an toàn cứng như sắt thép của hắn.

Phượng Hoàng nhẹ nhàng lắc đầu, nước mắt im hơi lặng tiếng rơi xuống. Mặc kệ trước mắt đã xảy ra chuyện gì, Đức Long chỉ một lòng nghĩ, tuyệt không cho phép người nào thương tổn “Phượng Nhi”, cho dù là Hòa nữ - - hân vị hôn thê - - cũng không cho phép.

“Ngay cả ngươi cũng vì tiểu á nữ cảm xúc này mà đối nghịch với ta sao?” Hòa nữ nhẹ giọng hỏi, bất luận kẻ nào cũng nghe được sự không thích hợp.

Hòa nữ thương hại hắn, nhất định là vậy! Phượng Hoàng có thể từ trong ánh mắt của Hòa nữ một tia tà ác, vì trả thù nàng, Hòa nữ sẽ không bỏ qua cho Đức Long.

“Đức Long bối lực, ngươi nhất định không bao giờ hiểu, không hiểu chuyện gì đã xảy ra phải không? Hiện tại ta có thể nói với ngươi. Tiểu á nữ này trước kia cũng không phải là như vậy, nàng chẳng những xinh đẹp như tiên, xinh đẹp như hoa, còn là đời sau của Thánh nữ Hỏa phượng hoàng. Vì tình yêu, nàng cam nguyện vứt bỏ thân phận cao quý chính của mình chịu thiệt trở thành vợ Bối Lặc Gia ngươi. Trên thực tế, người ngươi yêu, muốn kết hôn là nàng, không phải ta.”

Đức Long giật mình nhìn người trong lòng: “Phượng Nhi, nàng nói là sự thật?”

Phượng Hoàng cắn môi dưới, rồi mới rung rung gạt đầu.

“Có đúng là ta đã quên ngươi? Nếu ta yêu ngươi như vậy?”

Hắn bừng tỉnh đại ngộ hiểu vì sao vừa thấy nàng liền có cảm giác quen thuộc, thậm chí đau lòng, cảm giác đau lòng rồi.

Hòa nữ chợt đột nhiên ngửa đầu cười to: “Rất đơn giản, 『vong tình chú』 của ta, đủ để cho ngươi quên tất cả. Vốn ta nghĩ muốn dựa vào chuyện này hành hạ Hỏa Phượng Hoàng, nhìn xem nếu nam nhân nàng yêu không nhận biết nàng, cùng nữ nhân khác chàng chàng thiếp thiếp, nàng sẽ thống khổ, bất quá, hiện tại ta thay đổi chủ ý rồi.”

Phượng Hoàng nghe xong, sắc mặt trắng nhợt, trong lòng đột nhiên chấn động.

“Ta không kiên nhẫn, vẫn là cho ngươi chết đi sẽ xong hết mọi chuyện.” Hòa nữ vô tình nói.

Lập tức, sắc trời u ám giống như có sương mù dày đặc, tiếng gió gào rít, lá rụng cuộn cuộn nổi lên, bốn phía từ từ tràn ngập một cổ âm hàn không tầm thường.

Đức Long đặt Phượng Hoàng sang một bên, hết sức chăm chú nhìn Hòa nữ trước mặt.

“Ngươi không hẳn có thể giết được ta.”

“Hừ! Phải không?”

Đột nhiên, Hỏa nữ tung chưởng mạnh mẽ bắn ra một đạo cuồng liệt hỏa diễm, Đức Long vuton người né tránh, tránh khỏi công kích hung mãnh.

Hỏa diễm đến chỗ nào khói đặc quét đến chỗ đó, hùng hực ánh lửa.

Nhưng mà, người phạm làm sao có thể đấu qua được Hỏa Điều tu luyện quá ngàn năm! Rất nhanh, Đức Long liền bị dính một chưởng, cả người đập mạnh vào cây đại thụ, rồi ngã trên mặt đất, máu tươi từ trong miệng hần phun ra.

“Hừ! Muốn đấu với ta, ngươi, ta không để vào mắt. Một chưởng nữa, ta sẽ đưa ngươi đi gặp Diêm Vương.”

Ngay lúc khẩn trương, một tiếng kêu to của Phượng Hoàng vang lên làm rung động trời đất, cắt ngang không khí nguy hiểm.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn bóng dáng to lớn trước mắt. Không thể nào? Một Hỏa phượng hoàng toàn thân vàng rực ánh lửa đáng sợ.

Tuy Phượng Hoàng mất hết pháp lực và năng lực nói chuyện, nhưng đối mặt với tính mạng nguy cấp của nam nhân mình yêu thương, theo bản năng nàng kích phát sức lực một lần cuối cùng. Khôi phục nguyên hình - - Hỏa phượng hoàng.

“Hỏa nữ, hôm nay chấm dứt đi!” Phượng Hoàng mở miệng nói.

“Ngươi cũng biết, sau khi ngươi khôi phục nguyên hình, khả năng không còn có cơ hội tu luyện thành hình người? Càng có khả năng sẽ chết, ngươi thật đúng là yêu thâm nam nhân này, ngay cả chết cũng không sợ sao?” Hỏa nữ lớn tiếng nói.

Không nghĩ tới, Hỏa phượng hoàng thật sự muốn vì một người phạm nhân ngay cả tính mạng cũng không cần.

Cái gì? Chết?

Đức Long chấn động: “Không! Phượng Nhi, đừng!”

Lúc này, Phượng Hoàng đã khôi phục hình dạng của Hỏa phượng hoàng thâm tình khẩn thiết nhìn hắn, không che dấu được đáy mắt nàng tràn ngập thâm tình đối với hắn.

“Ta không thể trơ mắt nhìn ngươi vì ta mà chết, ta tình nguyện dùng một chút sức lực cuối cùng của ta để cứu ngươi.”

“Phượng Nhi, ngươi không cần, ta không cho phép.”

“Không cho phép cũng không còn kịp rồi.” Hỏa nữ lớn tiếng nói.

Hỏa nữ vuton người nhảy dựng, nháy mắt cũng hóa thành một con Hỏa điều bay lên trời, mà Phượng Hoàng cũng theo đuôi phía sau.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai bên đứng đối diện nhau.

Vì người mình yêu sâu đậm, Phượng Hoàng tuyệt không thủ hạ lưu tình. Hỏa nữ càng không thể bỏ qua cơ hội diệt trừ mối họa lớn trong lòng.

Phía chân trời u ám, bị ánh lửa của Kim Hoàng Sắc chiếu xuống sáng ngời như ban ngày. Hai bên thế công giống như điện quang phích lịch, làm cho mọi người thấy được đều kinh ngạc không ngấm được miệng.

Nhưng mà, Phượng Hoàng mất đi Phượng Hoàng đan rất nhanh gặp phải nguy cơ bại trận, một chút không cẩn thận bị một chưởng của đối phương, trong tiếng kêu la của mọi người, nàng quay cuồng vài vòng mới miễn cưỡng ổn định.

“Trách! Trách! Trách! Để cho ta thử xem Phượng Hoàng đan uy lực có lợi hại giống như trong truyền thuyết hay không, hôm nay ngươi chết dưới uy lực của mình cũng không còn tiếc nuối rồi.”

Hỏa nữ không cho Phượng Hoàng có cơ hội phản kích, nhanh chóng xuất ra một hỏa cầu lóe sáng chói mắt đánh về phía Phượng Hoàng, Phượng Hoàng tránh né không kịp, cường bạo bị bắn trúng, miệng phun máu tươi.

Trên bầu trời đang đánh nhau hùng hực khí thế, trên mặt đất Đức Long cũng gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, muốn cứu vợ mình, nhưng một cách cũng không có.

Nhưng vào lúc này...

“Đức Long ca ca, dùng cái này!” Đạt nghe được, Ngọc Ninh vừa chạy vừa nói, trong tay một bộ cung tên thật lớn, thờ hồn hển chạy về hướng Đức Long.

Bộ cung tên này là đại mạc hiến cho Hoàng a mã, mà hoàng a mã lại ban cho nàng, nghe nói cung tên mà Hậu Nghệ bắn mặt trời trong truyền thuyết cũng được chế nào giống như cung tên này.

Đức Long vội vàng cầm lấy cung tiễn, ngưng tụ một cỗ chân khí, rồi mới nhắm ngay hai con chim lớn trên bầu trời đang tranh đấu kịch liệt.

“Đức Long ca ca, người nhất định phải ngắm chuẩn! Chỉ có ba cây tên!”

Nhưng mà - -

Bắn ra tên thứ nhất, Hòa nữ giáo hoạt tránh thoát.

Tên thứ hai, Hòa nữ cố ý đẩy Phụng Hoàng, Kim Tiến vô tình bắn trúng Phụng Hoàng, phát ra một tiếng kêu đau.

“Chết tiệt!” Đức Long thấp giọng mắng, đau lòng được muốn chết.

“Đức Long ca ca, ngắm chuẩn!” Ngọc Ninh gấp đến độ kêu to, lại đón nhận ánh mắt muốn giết người của Đức Long.

Ngọc Ninh trừng to mắt, nén lệ ghen ngào nói: “Nàng là người quan trọng nhất cũng là người người yêu nhất, không phải sao?”

Đúng vậy! Hắn chịu không nổi cái giá mất đi Phụng Nhi!

Đức Long cắn răng lại lấp tên lên, giương lên đại cung nhắm Hòa nữ, phóng tay một bắn.

“A!” Một tiếng rên rỉ phá vỡ màng nhĩ, cùng với tiếng kêu sợ hãi của mọi người, Hòa nữ biến thành thành Hỏa Điều như thiên thạch rơi xuống đất.

Kim Tiến chuẩn xác không có bắn nhầm trúng ngay yết hầu của Hòa nữ yết, máu tươi từ vết thương không ngừng phun ra, sau khi run rẩy vài cái, tkhí tuyệt mà chết.

“Thật tốt quá! Con chim xấu xa đã chết!”

Ngọc Ninh vỗ tay khen hay, mà nàng cũng chú ý tới, Đức Long ngửa mặt lên trời đang muốn tìm kiếm Phụng Hoàng, nhưng tìm không thấy!

“Phụng Nhi?” Hắn lớn tiếng kêu gọi, trả lời của hắn, trừ bỏ một mảnh an tĩnh, vẫn là một mảnh an tĩnh.

“Kỳ quái, người đâu? Sao không thấy nữa?”

Trong lúc mọi người xôn xao khi đó, một vật thể như quả cầu lửa cầu rơi xuống, tất cả mọi người chưa kịp kêu ra tiếng, hỏa cầu đánh lên Đức Long.

“Bối Lặc Gia? !”

“Đức Long ca ca? !”

Lại một lần nữa, tất cả mọi người luống cuống tay chân cứu hỏa đang hùng hực đại hỏa, cứu Đức Long từ trong biển lửa...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hỏa Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kết thúc

Vài ngày sau.

Đức Long mở mắt, lại lập tức bị ánh sáng chói mắt làm cho nhắm lại, hắn nhìn không được địa khê kêu lên một tiếng, cảm thấy yết hầu mình đau rát, toàn thân trên dưới giống bị hỏa thiêu, chẳng những đau đớn, còn có mùi khét.

“Người tỉnh rồi sao? Tỉnh sao? Đức Long, tỉnh rồi thì mở mắt ra, có được hay không?” Giọng nói quen thuộc truyền đến, khiến cho hắn đột nhiên run lên, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt ra.

“Phụng Nhi? Thật là người?”

“Đương nhiên là ta.”

Nhìn dung nhan mỹ lệ của nàng làm người ta nín thở, hắn nhìn không được nhớ lại, cả đời mình đều sẽ không thấy phiền não, một cái nhăn mày một nụ cười của nàng, nhất cử nhất động đều làm cho hắn động tâm.

Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của nàng, trong mắt đều là tình yêu, hắn lén lút cầm bàn tay nhỏ mảnh khảnh của nàng.

“Người có tha thứ cho ta không? Ta vậy mà quên đôi mắt ta từng yêu, ta thực đáng chết, đúng hay không?”

Phượng Hoàng muốn mở miệng, nhưng lệ nóng nghẹn ngào ngăn cản yết hầu của nàng, khiến nàng không mở miệng được, nàng chỉ có thể không ngừng lau đi những giọt nước mắt muốn ngừng cũng ngừng không được.

“Đừng khóc.” Hân ôn nhu lau nước mắt cho nàng.

Phượng Hoàng rót cuộc nhện không được nhào vào trong ngực hân, khóc giống như một hài tử: “Người nhớ tất cả rồi sao?”

Hân gật gù đầu: “Trong nháy mắt Hòa nữ tử vong, tất cả hồi ức của ta đều trở lại, ta cũng rõ ràng hiểu tình cảm của ta đối với người.”

Hân gắt gao ôm chặt nàng vào trong ngực, dường như muốn dung nhập nàng vào trong thân thể của mình, cả đời cũng không buông nàng ra.

“Khi ta nhìn không thấy người, ta rất sợ hãi, ta sợ mất đi người.”

“Ta... Ta đi truy... Phượng Hoàng đan...” Nàng nghẹn ngào nói.

Hân sững sờ: “Không có Phượng Hoàng đan, người sẽ như thế nào?”

“Ta không thể quay về Thánh sơn, cũng không thể biến thành Hòa phượng hoàng, chỉ là một người bình thường, không có pháp lực, không có...”

Hân đột nhiên hôn nàng, cuồng liệt, đói khát. Nàng mê loạn thừa nhận nụ hôn mất hồn của hân, cảm thụ được tình cảm của hân

“Tình yêu của ta, người còn có ta, như vậy không phải đủ rồi sao?”

Nàng thâm sâu nhìn chăm chú hân, rồi mới giống như một con mèo nhỏ cần người yêu thương ru rú trước ngực hân.

“Đủ, không có cái gì so với hiện tại làm ta thỏa mãn hơn.”

Đức Long ôn nhu hôn lên trán nàng.

“Ta yêu người.”

Nàng nở nụ cười rực rỡ nhất, ôn nhu nói: “Ta cũng yêu người.”

“Khi nào thì người phát hiện chuyện này?” Hân tò mò hỏi.

“Khi nào? Phải nói là khi... Ta từ trên trời rớt xuống người người.”

“Vậy sao? Ta cũng vậy, lúc người rơi vào trong lòng ta, ta đã yêu người, dù sao, bị Hỏa phượng hoàng rớt trúng đốt người tí suất cực kỳ bé nhỏ.”

“Cho nên người không yêu ta cũng không được, đúng hay không?” Nàng chu miệng nói, bộ dáng rất đáng yêu.

“Đúng!”

Hân cười đẩy nàng ngã xuống giường, hơn nữa cúi đầu hôn nàng một nụ hôn triền miên.

Nàng cũng nhiệt tình ôm cổ hân, toàn tâm toàn ý hôn trả hân.

Bây giờ, không còn có bất luận kẻ nào có thể chia cách bọn họ. Mất đi Phượng Hoàng đan, mất đi cơ hội tu thành chính quả đều không quan trọng nữa rồi.

Quan trọng là ..., nàng có thể ở bên cạnh nam nhân mình yêu, nhìn hân, thương hân, như vậy như vậy đủ rồi.

Thật sự vậy là đủ rồi, nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Yêu Hòa Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.